

Albatros

POKLAD
NA HAVRANÍM
VRCHU

NIKOLA HUPPERTZ

Albatros

1.

KOPEC JAKO KOLENO

Na cvrlikající louce stál tichý dům. Starší, poněkud zchátralé křídlo bylo temné, všechny okenice pozavírané a zakrývaly cokoliv, co bylo uvnitř., Nová část domu působila světle a přívětivě, kovová střecha se leskla v odpoledním slunci.

S rukávy vyhrnutými až nad lokty a kudrnami zacuchanými potem paní Kleinová ještě jednou obešla celý pozemek. Nahlédla u pumpy do kamenného jezírka plného vody a zkontrolovala ohniště, smetla z kamenného stolu několik uschlých hroznů květů a sledovala pohledem dvě vážky honící se nad rybníkem poté, co se s modrým zablýsknutím na okamžik zastavily ve vzduchu. Vyhlížela užovky obojkové, které v rybníčku často plavaly, ale tentokrát žádnou nezahlédla. Pak vyšla po krátkém svahu

kolem domu, pověsila svazek klíčů na hřebík vedle vchodových dveří do nového křídla a namířila si to ke svému kombíku. O chvíli později už uháněla po šterkové cestě vedoucí k silnici, jen za ní kamínky odletovaly.

Na rodinu Emmerichových, která tady nahoře měla strávit následující tři týdny, čekala rozhodně až příliš dlouho. Napsala zprávu, která zůstala nezodpovězená, snažila se jim doavolat, ale bez úspěchu. Teď už se opravdu potřebovala vrátit zpátky do vsi, bylo pondělí, ona měla dost svých vlastních povinností a nemohla tady na Havraním vrchu čekat věčně.

Důvodem, proč se jí prázdninovým hostům nepodařilo dovolat, ovšem nebyla místní mobilní síť. Signál tu byl znamenitý. Nickovi s Julkou Emmerichovým se nicméně podařilo vyčerpát baterku tátova telefonu už v první zácpě na dálnici někde mezi Braunschweigem a Magdeburgem. A kousek před Lipskem čekal stejný osud i telefon jejich starší sestry Agdy. Ta si psala souběžně se třemi kamarádkami, posílaly si vzájemně fotky a vedle toho sledovala na YouTube videa s Brucem Lee. Tím Brucem Lee, který se umění wing tsun, na které Agda chodila už půl roku, naučil už jako školou povinný kluk a později se jím proslavil, přesně jak to měla v plánu i ona. A když ji pak táta Klaus kousek před Regensburgem poprosil, jestli by nezavolala paní domáci, aby jí dala vědět, že se jejich příjezd nejméně o hodinu a půl pozdrží, ačkoliv z toho taky může být tři, čtyři nebo pět hodin, už mohla jen pokrčit rameny.

„To bych teda nezavolala, protože v autě nevozíš nabíječku jako každý normální člověk,“ odvětila Agda, přičemž elegantně opominula, že by takový telefonát beztak odmítla uskutečnit. Ačkoliv svůj chytrý telefon milovala, jen máloco nenáviděla tak, jako volat úplně cizím lidem. „Ale chceš vědět, co dělá Bruce Lee v traileru k filmu *Pěst plná hněvu*?“

„Ne!“ zarazil ji Klaus. „A pokud jsem správně pochopil vaši mámu, tak ty bys to taky vědět neměla.“

Agda se na chvíli odmlčela. „Nechceš ještě bonbon, tati?“ zeptala se pak.

Klaus Emmerich *chtěl* ještě jeden bonbon. „Tak ten oranžový, prosím,“ povzdechl si.

„Já chci žlutý!“ ozval se Nick ze zadního sedadla.

„A já zelený!“ vykřikla Julka.

„Zelené už nejsou.“ Agda obrátila oči v sloup. „Už jsem ti to říkala snad stokrát.“

„Stejně chci zelený,“ trvala na svém Julka, protože to byla její oblíbená barva. „Ale беру klidně i všechny ostatní.“

A tak Agda rozdala bonbony na všechny strany, sama si také jeden rozbalila a strčila ho do pusy. Pak si uhladila zpoceně tričko a opřela se do sedadla spolujezdce starého Fordu Puma. Nebyla si tak docela jistá, jestli má být ráda, nebo ne. Aspoň že někam jedou, pomyslela si, a s tátou, něco takového se nestalo už roky. *Vlastně ještě nikdy*, přemýšlela Agda dál, přinejmenším ne od doby, co se rodiče rozešli.

Jednak proto, že Klaus musel většinou během prázdnin pracovat, zatímco jejich máma Saskia měla jako učitelka přes léto pochopitelně volno. Saskia navíc zastávala názor, že během víkendů, které Agda, Nick a Julka strávili s tátou, se i běžně událo dost drobných katastrof. Letos ovšem nejenže Klaus udělal všechno pro to, aby veškerou svou roční dovolenou ušetřil na letní prázdniny, ale Saskia současně zničehonic dospěla k přesvědčení, že jsou děti konečně dost velké na to, aby tak riskantní podnik přežily.

To mohlo do jisté míry souviset s faktem, že jí došlo, že ještě nikdy v životě nebyla ve Florencii, což se rozhodla letos v létě dohnat. Přesněji řečeno: bez dětí, zato ovšem se svou nejlepší kamarádkou Ulrikou, která se klonila k tomu, že ženy by měly trávit víc času se svými kamarádkami a užívat si častěji, než je obecně považováno za standard. Na Saskiině rozhodnutí tak měla svůj nemalý podíl.

Ani Agda ve Florencii ještě nikdy nebyla. V jejích představách šlo o fascinující město, mnohem zajímavější než Burdur, kam každé léto jezdila její nejlepší kamarádka Samira, a na hony zajímavější než Bavorský les s tou jeho... přírodou. Bavorský les ovšem jako jejich prázdninovou destinaci vybral Klaus, údajně proto, že je tam úžasný klid a člověk na každém kroku nenarazí na další lidi. Měl tedy všechno, co bylo v Agdiných očích naprosto nezajímavé. Pokud šlo totiž o ni, měla lidi ráda (a rozhodně radši než les, bahno a trávu plnou klíšťat a další havěti). Zejména

takové, kteří byli podobně staří jako ona – hlavně pokud šlo o dívky. Ne úplně nány, což se rozumí samo sebou, ale vtipné a cool holky z města. Kromě toho preferovala, když se něco dělo. Situaci tím pádem nijak zvlášť nepomáhalo ani to, že Klaus pronajal ten nejodlehlejší dům, který byl k mání. Nejodlehlejší a nejspíš i nejlevnější. *Aspoň že už jedeme*, pomyslela si Agda znovu a rozhodla se, že se pro začátek bude přeci jen aspoň trochu těšit.

Také o dvě hodiny později, když už byla paní Kleinová dávno zpátky ve vsi, právě si nazula své zelené zahradní holínky a chystala se zalít hortenzie, byli Emmerichovi stále ještě na cestě. A o dvě a půl hodiny později také. To už ovšem nestáli v zácpě, nýbrž za Pasovem sjeli z dálnice a proplétali se klikatými serpentinami skrz nekonečné lesy. Sem tam řady stromů prořídly, a tehdy se jim naskytl pohled na nějaký potůček nebo louku kvetoucí všemi barvami světa, aby se pak znovu ponořili do dlouhých stínů jedlí.

„Třeba je ta silnice zakletá a nikdy neskončí,“ pronesla Julka.

„To ne, prosím,“ zasténal Klaus, kterého během posledních kilometrů páčila nakyslá pachutí zvratků v ústech.

Ale to už se Julka, nadšená tou představou, dostala do ráže. „Třeba je tady zakleté úplně všechno! Celá tahle krajina. A i my jsme právě teď získali čarovnou moc.“

„Pche, čarovnou moc? Ty jsi cvok,“ prohlásil Nick. Byl skoro o tři roky starší a pro dětinské hry svojí sestry neměl příliš pochopení.

Julka po něm švihla pohledem. „Ty možná čarovnou moc nemáš, ale já jo!“

Nick nevzrušeně přitiskl nos i s brýlemi k bočnímu okénku, pohledem změřil výšku jedlí a obvod kmenů jilmů a pohroužil se do svých vlastních představ, které všechny nějak souvisely s nespoutanou divočinou tam venku, s tajemstvím a nebezpečným dobrodružstvím. Tenhle kluk byl stejný jako jeho otec, s nímž sdílel bezvýhradné přesvědčení o tom, že žádná jiná prázdninová destinace nemůže být lepší než ta, kterou táta zvolil. Kdo jiný než táta by měl vědět, kde se dá něco zažít, něco dobrodružného, po čem Nick často tolik toužil (zhruba tak často, jako po přítomnosti otce), a na co se tak dlouho těšil. Jenže Klausovo očekávání aktuálně poněkud tlumily jisté zažívací obtíže.

„Neměla bys tam pro mě náhodou další bonbon?“ obrátil se k Agdě. „Jinak tyhle zátáčky nevydržím.“

„Já chci taky!“ ozvala se Julka a zapřísahala svoje kouzelnické schopnosti, aby v pytlíku vyčarovala ještě alespoň jeden zelený. „Chtěla bych...“

„... oranžový.“ Agda jí podala bonbon dřív, než Julka stihla cokoliv začarovat.

„V břicho mi zezelená,“ oznámila proto Julka a nacpala si ho do pusy.

Pak už neříkal nikdo nic. Les se jim před očima konečně protřhal a otevřel pohled na vesnici s bílými domky a cibulovitou kostelní věží, za kterou se jako pokrčené koleno špičatě klenul Havraní vrch.

Trvalo to přesně sedm a půl minuty, než Nick Emmerich svazek klíčů konečně našel.

Nejdřív tam všichni stáli jako sloupy a koukali kolem, zatímco je ochromovalo teplo, které se po celém dni ještě rozvalovalo na louce, a po lýtkách jim šplhaly kobylinky.

„Jéééé!“ vykřikla Julka, když se dosyta vynadávala, a skočila za jednou obzvlášť vypasenou kobylkou. „Jdu se podívat, kde jsou ti havrani! Havran je totiž čarodějnické zvíře!“

A tím jako by kletbu prolomila. Klaus se dlouhými kroky vydal ke vchodovým dveřím, které na vyvýšené straně novější části domu vedly přímo do prvního patra. Byly ale zamčené a po klíčích nikde ani stopy. A tak pokračoval dál ke starému traktu budovy a obhlédl těžkou železnou petlici s visacím zámekem, která zamykala jiné dveře. „Přece nás ta ženská nemůže nechat spát venku jenom proto, že jsme se trochu...“ Vzal za závoru a zalomcoval jí. Jediné, čeho tím ovšem dosáhl, byl zlomený nehet na prostředníčku, a když do dveří naštvane kopl, ani se nehnul. Stejně tak k ničemu nevedl ani Klausův následný pokus vymáčkout ze svého vybitého mobilu ještě jeden

hovor. Selhalo i jeho volání s rukama do trychtýře kolem úst: „Pááá-nííí Kleinovááá, pusťte nás dóóó-vníííť!“ Jeho hlas se ovšem nedonesl dál než za rybízové keře v místě, kde se louka mírně svažovala, odhadem tři a půl kilometru daleko od okraje vesnice. A tak si Klaus strčil zraněný prst do úst, předními zuby zlomený nehet odtrhnul a rozhodl se situaci řádně promyslet, neboť (tolik věděl z vlastní zkušenosti) těžkosti otevírají nové příležitosti a prostor pro zajímavá řešení.

Agda svého otce pozorovala. Když jí došlo, že se opět ztratil kdesi ve svých filozofických úvahách, které naopak dle *jejích* vlastních zkušeností zpravidla nepřinesly nic jiného než zbytečné zdržování, obrátila se k Nickovi. „Ta ženská tu určitě musela někde nechat klíče. Kdo je najde jako první?“ A zatímco její bratr okamžitě vyběhl, aby se v tomhle závodě blýskl jako nejrychlejší hledač klíčů na světě, přelétl jí po tváři úsměv. Nick už se postará o to, aby je našel. Ona jako budoucí mistryně umění wing tsun neměla v úmyslu plýtvat svými silami na podobné nesmysly. Hodlala raději využít času, aby si pěkně v klidu obhlédla okolí. Florencii, nebo jiné podobně zajímavé město to samozřejmě ani vzdáleně nepřipomínalo. Kromě jejich táty sem nahoru navíc nejspíš dobrovolně nezabloudí jediná živá duše – a už vůbec ne nějaká v jejím věku, která by byla vtipná, cool a světaznalá. Musela ale připustit, že je tady na Havraním vrchu hezky. Za štěrkovou cestou se až k okraji lesa zvedala louka. Zhruba na půl cesty stály poně-

kud zpustle působící včelí úly, kolem nichž s neúnavným bzučením poletovaly včely, proto se radši vydala úzkou cestičkou ke kamennému žlabu a ponořila ruce do ledové vody. Někde poblíž se ozvala pěnkava, kolem to šelestilo a cvrlikalo, a když dívka zatřepala prsty, do koncertu se přidalo tiché šplouchání.

„Hej, ty vůbec nehledáš!“ zavolal na ni Nick.

Agda nereagovala. Pozorovala třpytící se skvrny, které večerní slunce malovalo na vodní hladinu, a cítila, jak z ní opadá ulepenost po dlouhé jízdě autem. Pak se sklonila a ponořila do toho zlatavého třpytu celý obličej. Přitom si vzpomněla, co Julka říkala o kouzelnických schopnostech, a ve skrytu duše na kratičký okamžik zatoužila být zase malá a umět si přičarovat cokoli, na co by si vzpomněla. Aspoň pro tyhle prázdniny, od kterých, jak se obávala, holka v jejím věku nemůže očekávat žádnou velkou zábavu.

„Vykoupat se můžeš dole v jezeře, Agdo, to bude větší než tohle korýtko,“ ozval se za ní pohotově Julčin hlas.

Prskající Agda vynořila hlavu. „My tu máme vlastní jezero?“ vyhrkla a pomyslela na úplně nové pruhované bikiny, co měla v kufru.

„Samozřejmě, že tu máme jezero!“ Znělo to, jako by to snad byla čistě Julčina osobní zásluha. „Jenom havrani tu žádní nejsou.“

„Havrani? Pff,“ odfrkla si Agda. „Ukaž mi to jezero!“

„Jezero je jen kousek odsud,“ vložil se do toho táta, „odhadem tak čtvrt hodinky lesem. Tomu, co máme

tady hned za domem, bych říkal spíš *rybník* nebo *tůňka*. Ale v jedné věci má Julka pravdu, Agdo, o něco víc vody než v téhle vaně tam bude určitě... I když to nejspíš bude nelidsky ledová voda, co tu někde pramení. Takže pokud se chcete vykoupat, tak ideálně tak, abyste se neutopili nebo neumrzli, protože já vás teď aktuálně nemám čas zachraňovat. Musím zajet ještě jednou dolů do vsi sehnat tu zatracenou ženskou a zjistit, jak se dostaneme do toho zpropadeného domu, když nám tu nenechala klíče.“

A to byl přesně ten moment, kdy Nick svazek klíčů objevil. Obešel dům, aby pro jistotu ještě jednou zkontroloval domovní dveře. (Třeba tam bude rohožka, pod kterou budou klíče schované? Nebo květináč, pod který by se daly ukrýt? Nebo holínky?) Nejdřív nenašel nic. Ale pak udělal několik kroků zpátky na louku, aby získal odstup, a úplně náhodou na ně šlápnul.

„Mám je!“ zavolal a zvedl svazek klíčů z trávy prorůstající mezi kamennou dlažbou vedoucí vzhůru ke dveřím. „Ležely tady v trávě. Co za ně dostanu, Agdo?“

„Střechu nad hlavou!“ zasmála se sestra.

„A něco k snědku!“ zavolala Julka. „Že jo, tati? Vezeme s sebou přece nějaké dobroty, ne?“

„Pár se jich tam snad najde,“ odvětil Klaus a v duchu se divil tomuhle zvláštnímu místnímu zvyku vítat opozdilé prázdninové hosty klíči hozenými na zem. *Inu, Bavorsko*, pomyslel si. Ještě chvilku zamyšleně stál, než se vydal za svými dcerami, které okamžitě zapomněly na

všechny havrany, jezera i jezírka a pelášily k domu. Než k nim došel, měl už Nick dveře dávno odemčené a zmizel i s Agdou a Julkou vevnitř. Ke Klausovi dolehl závan teplého a poněkud zatuchlého vzduchu, tiché elektronické pípnutí, které vydal Agdin telefon, jakmile ho připojila do zásuvky, a Julčin hlas, který volal: „Podívejte, tady leží scvrklá kočička!“

Klaus se nadechl. A pak vstoupil do domu.

2.

BASTET

Možná na ně ten dům čekal. Třeba se mu už nezamlouvalo stát tu tak opuštěný, sám nahoře na kopci, možná ani nemohl jinak než zatím podřimovat a vyčkávat, dokud jej konečně znovu nezaplň hlasy a život. Každopádně jakmile se do něj Emmerichovi nastěhovali, jako by se celý rozzářil.

Nízké slunce svítilo do prostorného obýváku s kachlovými kamny hned vedle kanape. Když pak Klaus v kuchyňské lince našel láhev plnou bylinného likéru a smaltovanou konvičku, jako první úkon v přechodném domově si nalil panáka a zalil silný zelený čaj (to první, aby uklidnil žaludek, který měl ještě pořád tak trochu na vodě, to druhé, aby se trochu probral), stoupající páru nad konvicí prozařovalo slunce.

Tak vítěj, pomyslel si, přičemž nebylo úplně jasné, jestli tím myslí dům nebo sebe.

Agda, Nick a Julka měli hlavy plné jiných věcí než čekat, až vychladne čaj – takový blázen, aby v létě pil horký čaj, byl beztak jenom jejich taťka.

Poté co Nick odemkl dveře, vydal se rovnou na průzkum domu. Prošel obývacím pokojem, seběhl po zahnutých schodech, proklouzl úzkou chodbou s regály po stěně, ocitl se v překvapivě prostorné koupelně a vlezl do přilehlého pokoje, v němž stály na chladné kachlové podlaze seřazené v řadě vedle sebe tři postele a naproti nim obří šatní skříň. Zpátky v koupelně pak objevil spojovací dveře do staré části domu.

Když je odemkl (v zámku byl klíč!), dostal se do chodby, která vedla vlevo po hliněné podlaze ke starým domovním dveřím, vpravo kolem všemožných krabic, nářadí a zahradnického náčiní k dlouhým prudkým schodům, které zjevně ústily na půdu. Přímo proti nim se nacházely další dveře, které musely vést do vlastní obytné části – respektive toho, co z ní asi zbylo. Nick už je chtěl otevřít, ale pak ho zastavilo Julčino vzrušené povykávání. Slyšel ji už celou dobu, ale teď její hlas nabral na naléhavosti, kterou už nemohl dál ignorovat.

„Co má celou dobu s nějakou *kočkou*?“ zamumlal si pro sebe, vrátil se zpátky skrze koupelnu a po schodech nahoru za ostatními.

Kočka byla až druhá věc, kterou Julka nahoře v obývacím pokoji našla. Tou první byl masážní míček s bodlinami v barvách duhy, který bez rozpaků sebrala z okenního parapetu, několikrát ho vyhodila do vzduchu a zase chytila, až vysokým obloukem prolétl pokojem a zakutálel se pod postel. Když si lehla na dřevěnou podlahu, aby ho vylovila, nacházela se jen několik centimetrů od ní kočka. Julka Źukla do balonku, aby se vykutálel zpod postele, a pak kočku vytáhla za ztuhlou přední tlapku na denní světlo.

Skutečně byla scvrklá. A kromě toho zaprášená, a tak mrtvá, jak jen scvrklá kočka může být.

„Mumifikovaná,“ konstatoval Klaus, když mu Julka po zevrubném prohlédnutí a důkladném prozkoumání strčila kočku lehkou jako pírko pod nos, několikrát tátu napomenula, ať s ní zachází opatrně, a položila ji vedle jeho šálku s čajem.

„No fuj!“ ohradila se Agda, která právě znovu oživila svůj smartphone, na němž teď zprávy cinkaly jedna za druhou. „Odnes to odsud!“

Julka Agdinu výzvu ignorovala. „Proč je ta kočička mumifikovaná?“

„Tak to se mě neptej,“ řekl Klaus.

„Máma chce vědět, jestli jsme dorazili v pořádku,“ prohodila Agda. „Volala už čtyřikrát.“

„Ve starém Egyptě považovali kočky za posvátné zvíře

a velmi často je mumifikovali,“ vysvětloval Klaus. „A pak tam samozřejmě byla ještě Bastet, kočičí bohyně. Ale tady v Bavorsku?“

„Takže?“ připomněla se Agda.

„Ach, v tom případě je tohle naprosto určitě *bavorská* posvátná kočka,“ prohlásila Julka. „A jmenuje se taky Bastet!“

„Já mámě napíšu, že jo. Jo, tati?“ ozvala se Agda. „Jinak nedá pokoj.“

„Co jo?“ Klaus se na ni zmateně podíval.

Na okamžik bylo ticho, jen ze schodů slyšeli dusavé kroky.

„Už jsem to odeslala,“ řekla Agda. „Mimochodem, nechtěl jsi zavolat té paní Kleinové?“

„No jo, paní-“

„Ukaž mi to, Julko!“ vyhrkl Nick, který právě vešel do obývacího pokoje a vrhnul se k jídelnímu stolu – respektive na jídelní stůl poté, co jeho levá noha došlápla na masážního ježka, který se poněkud nekoordinovaně odkutálel.

„Můj čaj!“ stihl ještě vykřiknout Klaus. V následující vteřině se po desce rozlila malá kouřící povodeň a promočila nejprve nebesky modrý běhoun na stole, slaměný podtácek, a pak Klausovu peněženku, než mu neomylně vyšplouchla na stehno. Jen se Bastet stihla, včas zachráněná Julčinou pohotovou rukou, stáhnout do bezpečí a sucha.

„Zavolám jí,“ povzdechl si Klaus, třel si mokré a horké stehno a pomyslel si, že se měl beztak radši spokojit jen s likérem. Paní Kleinová mezi prsty promnula jeden z chloupků, které jí vyrůstaly na bradě, a dívala se postupně všem do tváře. V telefonu zněla ještě docela mile. Nebo alespoň natolik, jak by člověk s ohledem na tříhodinové zpoždění mohl čekat, ačkoliv pochopitelně nebyla nadšená z toho, že se musí na Havraní vrch vydat už podruhé. Také uvítání odpovídalo všem zdvořilostním standardům. Pak se ale podívala pozorněji a prohlédla si rodinu Emmerichových zblízka: děvčátko s mrtvou kočkou, kterou už dávno považovala za nezvěstnou, chlapce s brýlemi mírně nakřivo, větší děvče, které tu stálo v podivně bojovném postoji, a toho muže v mokrých kalhotách. „No tak dobře,“ nadechla se konečně. „Takže zaprvé kamna. Máte zkušenosti s kachlovými kamny?“

„Já, ehm...“ Klaus mírně zčervenál. Nebyl si jistý, jestli jeho dosavadní zkušenosti s rozděláváním ohně odpovídají tomu, co si pod tím pojmem nejspíš představovala jejich bavorská domácí s vyklenutým bicipsem. A už vůbec ne poté, co si ho změřila pohledem vyjadřujícím zásadní pochyby. „Myslíte, že v tomhle počasí bude nutné zatápnout?“

„Už jsme s tátou několikrát grilovali,“ vložil se do toho Nick. „U něj na balkoně. Sousedi si ani moc nestěžovali, a plamenem nám to blaflo tak maximálně jednou, ale nikdo se nespálil, jenom táta trochu.“

„Jak myslíte.“ Paní Kleinová si odkašlala. „V tom případě jdeme dál. Grilovat se tu, mimochodem, dá taky, na zahradě jste si určitě všimli ohniště. A topit nejspíš stejně nebude nutné.“ S těmi slovy se otočila na patě a vyrazila ke schodišti.

„Jestli budete spát tady nahoře, musíte si dát na schodech pozor, až půjdete v noci na záchod,“ dodala za chůze. „Za tmy jsou dvakrát tak prudké. Ale děti budou spát dole, ne?“

Agda celou dobu mlčky poslouchala. Přestože měla co dělat, aby uhánějící proud slov paní Kleinové stíhala sledovat, nemohlo jí uniknout, že k nim nechová nijak zvláštní sympatie, ba naopak s nimi jedná arogantně, dalo by se říct povýšeně. Skoro jako by všichni lidé, kteří přijedou z města, byli nemožní a hloupí. A jestli Agda Emmerichová něco nesnášela, pak když ji někdo považoval za nemožnou a hloupou, tím spíš, pokud to byla takováhle protivná vesnická bába. Koneckonců, Agda je budoucí mistryně bojových umění, a ne nějaký venkovský balík.

„Děti budou spát dole.“ Elegantně se protáhla kolem správkyně a se založenýma rukama se postavila dolů pod schody. „Takže nám teď ten náš pokoj můžete ukázat, ještě jsem neměla čas se tam podívat.“

Paní Kleinová nakrabatila čelo. „Na ten se můžeš podívat sama, moc tam toho k vidění není. Taky je tam koupelna. Ta je pro takové mladé děvče nejdůležitější, že?“ Otočila se ke zbytku rodiny, která ji spořádaně následovala po

schodech, a pak je zavedla chodbičkou ke koupelně. „My zatím půjdeme taky touhle chodbou, najdete tu všechno možné. Koště, nafukovací matrace, rošty na gril...“

„A tamhle tudy se jde do staré části domu,“ pochlubil se Nick.

Na čele paní Kleinové se opět objevily vrásky. „Ano, ale do ní raději nechoď, tam už moc k bydlení není. Za ta léta všechno zchátralo. Když tam ještě směli hosté, tak se pod uvolněným prknem ráda povalovala ta kočičí potvora. Nejspíš na tom místě zdechla a seschla, a pak ji někdo přinesl a nechal tady. Klidně ji můžete vyhodit.“

„Bastet je *posvátná* kočka!“ protestovala Julka.

„A koupelna není pro *mladé děvče* to nejdůležitější!“ přidala se Agda.

Klaus, který dolů sešel jako poslední, se konejšivě dotkl ramene své nejstarší dcery. „Kdybyste byla tak hodná a ukázala nám vybavení, které můžeme používat,“ obrátil se na paní Kleinovou. „A do těch prostor vyžadujících rekonstrukci samozřejmě nebudeme vůbec vstupovat.“

„Ach jo,“ povzdechl si Nick. „Aspoň nakouknout, tati, co?“

„Přesně, aspoň nakouknout,“ přisvědčila Agda v nezvyklé shodě se svým bratrem. Teď jí však přišlo vhod cokoliv, čím mohla oponovat téhle povýšené bábě.

„Koneckonců jsme si pronajali *dům*, a ne jen jeho *půlku*,“ poznamenala Julka. „A jestli se tu navíc povalují mrtvé kočky...“

Čelo paní Kleinové byla jedna velká vráska. „Panebože, ty to vidíš! Tak já vám to teda ukážu, sami uvidíte, co je to za barabiznu.“

„No ano, teda vlastně ne, my...“ Klaus nešťastně přejížděl pohledem z paní Kleinové na své děti a zase zpátky a uvažoval, jak se tak rychle stihla mezi oběma stranami rozhořet válka. A také dumal nad tím, jestli je i on sám jednou z bojujících stran (jak soudil podle výrazu paní správkyně). Přemýšlel, jestli by se děti takhle bouřily, i kdyby tu vedle nich nestál on, nýbrž jejich matka a zda by i paní Kleinová v takovém případě nebyla podstatně přívětivější. A v neposlední řadě mu běželo hlavou, co se to vlastně odehrává mezi lidmi, kteří se vidí poprvé, každý sám za sebe, každý jiný. Zatímco o tomhle všem hloubal, málem se mu ostatní ztratili. Než se vzpamatoval, všichni kromě něj už zmizeli spojovacími dveřmi ven z koupelny.

„Tak chcete to vidět, nebo ne?“ zavolala paní Kleinová.

„Už jdu,“ zamumlal Klaus.

Agda si požitkářsky strčila do pusy špagety natočené na vidličku. Dvě balení těstovin a jednu skleničku hotové rajčatové omáčky měli zabalené s sebou, a protože nikomu z Emmerichových se nechtělo hned první večer z Havraního vrchu zajíždět ještě na nákup, tím spíš, že ve vsi už

bylo určitě dávno všechno zavřené, byly dneska k večeři prostě a jednoduše špagety s červenou.

„V jedné věci měla ta ženská ale pravdu,“ prohlásila přezvykující Agda s plnou pusou. „Tam vedle je to vážně hrozná ruina.“

Nikdo jí neodporoval. Julka, které se už žádnou další kočku najít nepodařilo, o temné a zatuchlé prostory rychle ztratila zájem, a Nickovi naskakovala husí kůže, už když si to tam prohlíželi. Nízké stropy a očouzené stěny, spousta mrtvých much na okenních parapetech, chuchvalce prachu a pavučiny všude kolem se mu zrovna nezamlouvaly. Ne že by se snad bál, koneckonců byl odvážný objevitel na cestě za dobrodružstvím, ale tak nějak se mu to... hnusilo. Dobrodružství koneckonců čeká venku, to ví přece každé malé dítě, venku ve světě, v divoké přírodě, a ne v takovéhle polorozpadlé barabizně. Když je pak paní Kleinová popoháněla, aby starou část domu opustili a zašli se ještě podívat do zahrady a na jezírko (*bylo nelidsky ledové*, a tak si Agda nechala chuť na koupání zajít), odporoval, podobně jako jeho sestry, jen vlažně.

A ještě méně námitek Agda, Nick i Julka vznesli, když jim táta hned po odjezdu paní Kleinové navrhl, aby se vrátili do krásné světlé kuchyně a uvařili si k večeři ty těstoviny.

„Všechno ostatní necháme na zítra,“ řekl. „Zajedeme dolů do vesnice na nákup, najdeme to jezero, pokocháme se krajinou...“

Hm, pokocháme, pomyslela si Agda.

Ale pak ho stejně jako její sourozenci následovala, hladová a poněkud znavená přestátým soubojem, a když si teď na vidličku namotávala další sousto špaget, cítila, jak se v ní rozlévá příjemná spokojenost. Těstoviny na talíři, večerní sluníčko v zádech a zprávy od kamarádek v klíně.

Myslím, že to tu bude dobrý! napsala Samiře pod stolem poté, co si prohlédla sérii fotografií z malého domku v Burduru. Jen vyzvánění, které se jí najednou ozvalo pod rukama, ji vylekalo, až nadskočila.

„To je už zase mamka,“ řekla. „Jasně, psala mi, že jí mám zavolat. Ale tady je přece všechno v pořádku, ne?“

„Kromě toho, že visíš na telefonu při jídle,“ poznamenal Klaus.

To už Agda hovor přijala. „Tady je všechno v pořádku!“ hlásila, ještě než mamka vůbec mohla cokoliv říct.

To byla ale nebyla Saskia Emmerichová, aby se s něčím takovým spokojila. Agda ignorovala její pokusy o spojení příliš dlouho na to, aby se nechala odbýt pouhým *Už jsme tu, všechno v pohodě*.

„Tak vyprávěj!“ řekla. „Máte tam taky tak krásné ubytování jako my tady? A co budete mít k večeři?“

„My zrovna večeříme,“ odpověděla Agda. „Těstoviny.“ Saskia mlčela.

„S omáčkou,“ doplnila dívka.

Saskia dál mlčela.

„A se salátem,“ pospíšila si Agda.

Nick se na ni podíval, jen na kratičký okamžik překvapený. Stejně jako Agdě mu bylo jasné, co chce jejich máma ve Florencii slyšet. Máma, která zcela nepochybně všechno, co o jejich pobytu na Havraním vrchu dozví, hezky za tepla vyličí Ulrice a vyslechne si její *dobře míněný názor kamarádky*.

„No, tak to je dobře,“ řekla Saskia. „A co ubytování?“
„Všechno je tu špígl nígl.“

Julka se začala pochichtávat. Z matčiných otázek a obav si nedělala velkou hlavu, naopak si představila všechnu tu špínu ve starém křídle domu, na kterou její sestra evidentně už stihla zapomenout.

„To byla Julka?“ zeptala se Saskia.

Agda zpražila sestru přísným pohledem.

„Jak jí je? Jak tu situaci zvládá? Ještě nikdy beze mě nebyla déle než pár dní.“

„Zvládá to báječně, hezky si hraje,“ odpověděla Agda a Julka se znovu nahlas zahihňala. „Našla jsem tu mrtvou kočičku!“ zavolala.

„Co Julka říká?“ zajímala se Saskia. „Dej mi ji na chvíli.“

Agda vycítila nebezpečí. Tušila, že jestli si Julka pustí pusu na špacír, nedá jim mamka pokoj. Ať už by malá ségra spustila o čemkoliv, Saskia by si to vyložila po svém a dospěla by k závěru, že tam v horách nejsou v dobrých rukou – stejně jako k tomu došla dřív nebo později pokazdévdy, když byli někde s tátou sami.

„Julka myslela jednu kočku, co jsme viděli,“ pospíšila si proto. „Když jsme... byli nakupovat.“

„Řekla jsem, ať mi ji dáš k telefonu,“ oznámila Saskia tónem, který prozrazoval, že se nenechá odbýt, ani kdyby měl tenhle telefonát trvat pět hodin.

„Mamka s tebou chce mluvit.“ Agda do svého pohledu vložila extra dávku přísnosti.

Julka natáhla ruku přes stůl.

„Tak ahoj,“ rozloučila se Agda a podala telefon mladší sestře. Vzápětí už ji slyšela brebentit: „Né, žádný salát nemáme, a víš, co řekla ta pitomá paní domácí? Že mám tu mrtvou kočičku hodit do popelnice!“

Agda s Nickem si vyměnili pohled.

Agda vzdychla.

Nick také.

Jen Klaus zarytě mlčel a dál se věnoval svým těstovínám, zatímco Julka vesele brebentila.

„Né, ne při nakupování, na nákup půjdeme až zítra... Nejdřív ležela v té části domu, kam se nesmí... protože se to tam celé rozpadá, podlahy a tak... Ale já jsem ji našla pod postelí... mám na to takové kouzlo, víš? Určitě pak najdu i ty havrany ... Ne, pod *tátovou* postelí! On spí nahoře a musí dávat pozor, aby v noci nespadl ze schodů...“

Agda už pro jistotu dál neposlouchala. Neměla sílu se rozčilovat. Namísto toho se radši povzbudivě usmála na tátů a rozhodla se, že jakmile Julka dotelefonuje, ještě jednou napíše Samiře.

Ale jo, jasně, že je to tu fajn. Na Havraním vrchu sice široko daleko žádné zajímavé lidi nepotkáš, je tu jenom jedna divná správkyně a mrtvá kočka, ale zato je to tu útulný, nedotčený a možná i trochu strašidelný.

Také později, když už dům zalila letní tma a Agda, Nick i Julka leželi poskládaní v postelích, tu bylo útulno. A nedotčeno. A taky trochu strašidelně. Tahle temná letní tma totiž byla o dost temnější než ta ve městě, takříkajíc černočerná, ale taky trochu sametová, jak podotkla Agda.

„Hodně sametová,“ poznamenal Nick a tajně pod peřinou sevřel svého usínáčka (plyšové stvoření sestávající v zásadě z pěti uzlíků, značně ošoupané, vonící po domově a mamince, které už *jen občas* potřeboval, aby usnul). „Jako by měl člověk přes oči zavázaný šátek.“

„Ještě že kočkám ve tmě svítí oči,“ poznamenala Julka, přetočila se na bok a pohladila Bastet, která ležela vedle ní na nočním stolku.

„Ale ne mumifikovaným!“ Nick si opovržlivě odfrknul. „Ta tvoje žádné oči nemá. Jenom důlky.“

„Jo, a přesně z nich to svítí.“ Julka ruku rychle odtáhla. „Z těch důlků. Jenom to nevidíš. Protože nemáš čarovnou moc.“

„A ty to snad vidíš, nebo co?“

Julka chvílku mlčela. „Když řeknu kouzelné zaklínadlo,“ odvětila.

„Aha. Tak mě ho nauč!“

„To přece nemůžu!“

„Ale když nemám čarovnou moc, jak říkáš, tak by mi stejně k ničemu nebylo.“

„V tom případě ti ho nemusím vůbec říkat,“ prohlásila Julka rozhodně. „A kromě toho si ho potřebuju ještě natrénovat. Snad si nemyslíš, že kouzlení je jenom tak? Že to jde samo?“

„Ha ha,“ zamručel Nick, „takže taky nic svítit nevidíš!“ A to byl přesně ten okamžik, když už toho bylo na Agdu moc. Chtěla si tohle černé útulno vychutnat, zachumlat se pod trochu moc těžkou a stejně tak teplou peřinu, a ještě chvíli přemítat o důležitých životních otázkách, než usne: představovat si Bruce Leeho a svou vlastní budoucnost mistrně bojových umění, myslet na kamarádky, kterým zítra pošle další fotky a zprávy, a na jezero, které objeví, až půjdou s rodinou na nákup. Chtěla si představovat v živých barvách svoje nové bikiny i elegantní šipku, kterou skočí do vody, ačkoliv to pravděpodobně neocení nikdo jiný než táta a její pitomí malí sourozenci. Ale na všechny tyhle myšlenky potřebovala klid, a tak s bratrem a sestrou udělala krátký proces.

„I kdyby by ta odporná kočka náhodou svítila, tak vy dva byste si toho pro samé dohadování stejně nevšimli,“ řekla. „Tudíž je úplně fuk, jestli máte kouzelnou moc, nebo ne. Takže buďte laskavě konečně zticha!“

Pomohlo to. Julka už jen tajemně zadrmolila několik tichých slov, a pak už mlčky zírala směrem k nočnímu stolku. Nick si znovu odfrknul a nahlas se otočil ke zdi,

aby demonstroval, že on (na rozdíl od malé ségry) na nějaké světelné signály vysílané scvrklou kočičí zdechlinou rozhodně nevěří. Namísto toho raději zavřel oči, aby už se na tu tmou nemusel dívat.

Agdě bylo fuk, kdo věří na čarovnou moc a kdo ne. Vystrčila nohy ven, aby jí je těžká peřina neumačkala, a zhluboka se nadechla a vydechla. Přitom nechala své myšlenky, aby se rozutekly všemi směry. Nejdřív se objevila mamka, jak sedí pohroužená do rozhovoru s Ulrikou na náměstí někde ve Florencii, ale její obraz brzy zase vyblednul a nahradil ho jiný: Bruce Lee u tyrkysově modrého jezera. Jak její hádající se sourozence vyřídí lusknutím prstů a pak na ni nenuceně kývne. *Jen* na ni, nutno poznamenat, přestože kolem ní postávaly i Samira a všechny ostatní kamarádky. A ona sama, jak se oddělí od hloučku a rozeběhne se, bosé nohy na horkém písku, poběží stále rychleji, až se odlepí od země a vznese se do vzduchu, pod sebou nic než třpytící se vodní hladinu.

3.

NOČNÍ ZVUKY

Těžko říct, jestli to bylo ještě toho dne, nebo už nazítří, když noční tmou proťal výkřik. Výkřik, jaký tenhle dům ještě neslyšel od žádného z lidí, kteří tu v průběhu let přes léto pobývali, ani od žádného ze zvířat, ba ani od kočky uvězněné roky a desetiletí pod podlahou. Agdě, Nickovi a Julce sice hlas křičícího připadal povědomý i ve snu, přesto všichni tři ve svých postelích vyděšeně nadskočili. Takhle ten hlas ještě nikdy neječel, a to už něco znamenalo, protože o víkendech, kdy u něj byli na návštěvě, měl jejich táta důvodů ke křiku celou spoustu. Což samozřejmě nijak nesouviselo s přítomností jich samotných, nýbrž s jeho pověstným sklonem k drobným katastrofám.

„Stalo se něco?“ zavolala teď Agda, když se trochu rozkoukala.

„Obávám se, že ano,“ zasténal Klaus na schodišti kousek od nich.

„Co jsi říkal?“

„Jóóó!“ zařval Klaus. Tohle znělo jako poněkud větší drobná katastrofa.

„Ne, to ne,“ hlesl Nick.

„No, to teda jo,“ řekla Julka.

A měla pravdu.

Klaus posledních několik hodin bojoval s nespavostí. Převaloval se v posteli a jako vždycky po dlouhé jízdě po dálnici se mu za zavřenými víčky míhala silnice, další a další zatáčky až k zbláznění. V zoufalství otevřel oči a civěl před sebe, dokud ho nezačaly pálit. Když je zase zavřel, silnice byla okamžitě zpátky, svěhla, ba zlomyslně se před ním vinula, on otevřel oči, a tak to šlo znovu a znovu. Nakonec se uchýlil k jiné strategii, rozsvítil lampičku nad kanapem, vybral si z poličky knížku a začel se na pár stránkách do starého písma plného kudrlinek, dokud mu neztěžkla víčka. Když pak světlo konečně zase zhasnul, dálnice už se – *nevrátila*. Teď mu ovšem kolem hlavy krve-lačně kroužilo přinejmenším pět komárů, protože chytře zapomněl zavřít okno, než rozsvítil. Zběsile je proháněl po celém pokoji, a než se jich konečně zbavil, kromě dálnice před očima se mezitím rozplynula i jeho únava. Byl dokonale vzhůru, celý udýchaný a srdce mu bušilo jako po deseti shybech – kdyby jich Klaus dovedl udělat deset (nebo třeba jen jeden jediný čistý shyb).

Takže potřeboval něco na uklidněnou a vzhledem k nedostatku oroseného piva (proč teda vůbec jezdili do Bavorska?) nebo teplého mléka s medem si uvařil cosi na způsob punče z vody, cukru a bylinného likéru. Nechutnalo to nic moc, ale zafungovalo to. Po dvou velkých šálcích Klaus s klidným dechem a pravidelným tepem zhasnul světlo, pootevřel okno a znovu si šel lehnout. Netrvalo to ani pět minut, než zabral, a maximálně deset dalších, než se znovu probudil, protože ho tlačil močový měchýř. Chvilí se ho snažil ignorovat, ale vtíravé nutkání nepovolilo. Nakonec musel připustit, že se bude muset vypravit na toaletu, a aby se vyhnul opakování fiaska s komáry, vydal se po schodech potmě. Na druhém schodu si vzpomněl na slova paní Kleinové, na třetím je zase zaplašil. Na čtvrtém a pátém se mu dotěrně vrátila, když se usilovně snažil nezakopnout. Na šestém škobrtнул a bezprostředně nato následoval výkřik – nejdřív zasténání a po něms celá kas-káda sprostých slov.

Protože to bolelo. Noha. A příšerná bolest neustoupila ani poté, co se na chodbě pod schody rozsvítilo světlo a objevily se děti.

Nekladly mu žádné otázky.

„No, tati!“ povzdechl si Nick.

„Vždyť jsi věděl, že ty schody jsou potmě dvakrát tak prudké než normálně,“ prohlásila Julka.

„Zkus, jestli se můžeš postavit!“ Agda k němu napřáhla ruku.

Klaus ještě jednou naposledy zaklel, pak zatnul zuby a s pomocí své starší dcery se zvednul. Musel vedle ní ovšem stát na jedné noze jako čáp, protože veškeré pokusy postavit se na pravou nohu zoufale selhaly.

„Sedni si!“ poručila Agda.

Klaus poslechl.

„Ukaž mi to!“

Než Klaus natáhl pravou nohu, rozsvítila se další světla. A teď už to viděl také, doslova přihlížel tomu, jak mu noha natéká a nabírá rudomodrý odstín.

„Vypadá nějak divně,“ konstatovala Agda.

„A nakřivo,“ konstatovala Jula. „Tady nahoře. Jako by se ti to tam nějak pocuchalo.“

„No, tati,“ vzdychl Nick znovu a kousl se do spodního rtu.

Klaus se snažil uvažovat. V hlavě měl přehlceno signály, které mu noha vysílala směrem do mozku, jenž je převáděl na bolest, silnou, pulzující, místy jako jehličky bodající bolest, ale on se jim snažil vzdorovat, až nakonec všechny jeho myšlenky vytryskly jako jeden proud.

Jedna z nich zněla: Potřebuju doktora.

Další: S touhle zatracenou nohou nemůžu řídit.

A třetí: Moje děti sice mají všechny nohy zdravé, ale taky nemohou řídit.

Čtvrtá: Co by tomu řekla jejich matka, kdyby mě tu takhle viděla?

Pátá: Nacházíme se na nejopuštěnějším místě široko daleko. **-1 ř**

Šestá: Já vážně potřebuju doktora.

Bezmocně zvedl oči k Agdě.

„Hlavně neříkej, že mám zavolat sanitku!“ zasténala.

„Udělám všechno, co budeš chtít, ale záchranku volat nebudu... A už vůbec ne tu bavorskou.“

Nick se zhluboka nadechl. „Já tam zavolám,“ řekl. „Můžu použít tvůj telefon, tati?“

„Jo, můžeš,“ procedil Klaus skrz zuby.

„Jaké tam máš heslo?“

„2106! Jako Sartrovy narozeniny.“

„Který že byl Sartre? Ten filozof, co šilhal, nebo ten s knírkem?“

„Ten, co šilhal,“ povzdechl si Klaus. Noha mu čím dál víc natékala a skutečně vypadala dost pocuchaně.

Vtom ucítil, jak mu na rameni přistála drobná ručka. V příštím okamžiku se mu před nosem objevila vpadlá kočičí tvář s dutýma očima. „Na, vezmi si Bastet a počítej pozpátku od deseti k nule,“ řekla Jula. „Nebude tě to tolik bolet.“

Byl to dost zvláštní moment, když sanitka s Klausem na palubě couvala po šterkové cestě a blikající majáček zbarvil noční louku do modra. Agda nevěděla, kvůli čemu ho záchranáři zapnuli, protože tady na Havraním vrchu nebylo široko daleko jediné auto, a dokonce i dole ve vsi se

dalo tušit jen pár osamocených světél. Také Nick, který oba muže – toho s odulým obličejem i dlouhonožného – zavedl k otci do domu a vysvětlil jim, co se stalo, se skoro nevěřícně díval za modře pulzujícím vozem. Jenom Julka chápala, že takto významná událost vyžaduje doprovod světelných efektů bez ohledu na to, jestli to někdo ocení, nebo ne. Se svátečním výrazem sledovala majáček, dokud za lesem nezmizel i jeho poslední odlesk a nezanechal tu zase jen černočernou louku. Ještě chvíli počkala, jestli se ze tmy neozve krákání havranů, ale když bylo ticho, zeptala se: „A co teď? Nezavoláme mamince, Agdo? Chci jí povědět, jak táta nadával.“

„V žádném případě!“ Agda chytila sestru pevně za ruku. „Máma... teď přece spí, chápeš? A navíc v jednom pokoji s Ulrikou.“

„Ale...“

„Beztak už má nejspíš vypnutý telefon.“ Agda do hlasu vložila veškerou přesvědčivost, aby dodala tomuto nepřímému tvrzení na pravdivosti. Pak ve tmě vytušila obrysy svého bratra a dodala: „A paní Kleinové taky rozhodně nevolám.“

„Ne?!“ vyhrkl Nick zděšeně. „To musím i tohle dělat já? Říkala jsi přece...“

„Ale ne, nemusíš.“ Agda se ho pokusila ukonejšit pohledem.

Když Nick pochopil, co se mu jeho starší sestra snaží říct, znovu se zděsil. Přece to tátovi slíbili. Když ho

záchranáři našli zhrouceného na schodišti a začali mluvit o nemocnici v Deggendorfu, urgentním příjmu a úrazovém oddělení, a jakmile bylo během pouhých několika vteřin jasné, že Klaus bude muset Havraní vrch opustit a rozhodně se nevrátí dřív než ráno, najednou měl plnou hlavu jiných věcí než bolesti v noze.

„To nejde!“ vykřikl. „Mám tu děti!“

„Ale jde,“ prohlásil zavalitý záchranář, který se představil jako Reiser, a chytil ho v podpaží. „Tak holt bude muset děcka pohlídat někdo jiný. Komu máme zavolat?“

Klaus ztuhnul. „My... My tady poblíž bohužel známe jenom správkyni tohoto domu.“

„V tom případě to oznámíme jí,“ prohlásil vyzábělý záchranář jménem Abelt.

„Předpokládám, že jde o paní Kleinovou?“ zeptal se Reiser.

Do Klausa vjel vztek. „Tak už konečně něco udělejte! Operujte mě, dejte mi sádro nebo mi pro mě za mě aspoň dejte nějaký pořádný prášek na bolest, ať můžu ráno...“

Záchranář Abelt nevzrušeně vytáhl mobilní telefon.

„Záchranka je záchranka, ta vozí lidi do nemocnice, nehledě na to, kolik je zrovna hodin.“ Obrátil se k Nickovi. „Můžeš nám najít číslo na tu paní Kleinovou? Ty jsi tady přece přes telefonování, ne?“

Tehdy se o slovo přihlásila Agda. „Né, vlastně jsem tu přes telefony já. Takže paní Kleinové volat nemusíte, já už to vyřídím. Vy se radši postarejte o tátu.“

Nick se na ni překvapeně, nicméně vděčně podíval.

„Máte statečný děti!“ Záchranář Abelt svůj mobil zase schoval, chytil Klause pod koleny a kývl na zavalitého Reiseru.

Jen Klaus samotný ještě nebyl úplně přesvědčený. „A co když paní Kleinová nebude...“ Zmlknul, jakmile mu nohou projela nová vlna bolesti, když ho záchranáři zvedli.

„Ale bude!“ prohlásila Agda. „Záchranka je záchranka, tati, sám jsi to slyšel.“ Pak mávla na sourozence a jako karavana následovali svého otce pohupujícího se mezi čtyřmi pažemi vzhůru po schodech, skrze obývací pokoj a ven.

„Slibte mi to,“ stihl ještě zasyčet Klaus, než ho zdravotníci uložili na nosítka a svezli z krátkého svahu ode dveří.

„Slibujeme,“ řekla Agda.

„Slibujeme,“ zopakoval jako ozvěna Nick, který upřímně netušil, jestli má být spíš překvapený nebo vděčný, že si ten nepříjemný telefonát chce vzít na starost jeho starší sestra.

Teď ovšem, sotva jim záchranka zmizela z očí a zmíněná sestra o věci najednou mluvila úplně jinak, jeho nadšení rázem splasklo. Ani si nebyl jistý, jestli má vůbec za co být vděčný. „Ty jsi od začátku věděla, že paní Kleinové volat nebudeš,“ konstatoval.

„To není pravda!“ Agda táhla Julku zpátky k domu. „Jen jsem si ještě nebyla jistá. Ale teď už si jistá jsem. Nebo ty snad chceš, aby sem přijela?“

Nick vůbec netušil, co chce, nebo nechce.

„Zblázní se, jestli zjistí, že si táta zlomil nohu. Nejspíš nám tu bude celou noc pyskovat.“

„Jo, ale...“

„A kromě toho je to bez ní mnohem větší dobrodružství.“

Proti tomu neměl Nick co namítnout.

„Dobrodružství!“ zopakovala Agda. A bylo rozhodnuto.

„Máš pravdu,“ zamručel Nick, zhluboka se nadechl, předběhl ji, aby ze sebe setřásl nervozitu, a jednou nohou zatlačil do dveří.

„Kromě toho je tu s námi Bastet,“ zavolala za ním Julka.

A když se Nick otočil za svou mladší sestrou, která tu napůl v pološeru, napůl ve světle dopadajícím ven z pokoje stála s kočkou v náručí, měl skoro pocit, jako by z prázdných očí kočičí mumie vycházela slabá záře.

Později, když už leželi zase zpátky v postelích, nic nesvítilo, a dokonce ani Julka při vši snaze kolem Bastet nenacházela ani sebemenší náznak světla, to byla opět ona, kdo trval na tom, aby rozsvítili. Zprvu to znělo jako návrh, ale když Agda prohlásila, ať myslí na něco hezkého, například jak zítra ráno půjdou hledat to jezero na koupání, Julka vstala, přeběhla po dlaždičkách a stiskla vypínač. „Prostě tady bude rozsvíceno!“ řekla a napřímila se

v kuželu světla jako vládkyně ložnice. „Když už nesmím zavolat mamce.“

„Musíš jí to dovolit, Agdo,“ prohlásil Nick. „Vždyť je ještě malá.“

Agda tušila, že to nevěstí nic dobrého, přinejmenším pokud jde o klid po zbytek dnešní noci. „Pro mě za mě můžeš ke mně do postele,“ navrhla proto sestře.

„Jenom když zůstane rozsvíceno!“

Agda neodporovala. Velmi dobře znala tvrdohlavou povahu svojí sestry a věděla, kdy má člověk šanci přesvědčit ji, aby změnila názor (výjimečně) a kdy ne (většinou). A kromě toho si byla jistá, že beztak neusne, jestli se Julka se svými krátkýma, ale svalnatýma nohama bude mrskat u ní v posteli, ať už bude rozsvíceno, nebo zhasnuto. A *vůbec*, pomyslela si Agda a nadzvedla peřinu, aby k ní mohla Julka vklouznout, *stejně bude za chvíli světlo!* Už jen dvě, tři, čtyři hodinky, slunce se vyškrábe nad Havraní vrch a táta se, zaopatřený a vykurýrovaný, vrátí zpátky za nimi.

A tak tam ležela, nechala Julku hřát si nohy vychlazené od nočních dlaždiček o svá lýtka a zachumlat se jí do náruče. Přitom se dívala do stropního svítidla, dokud jí před očima netančily samé bílé skvrny. V posteli vedle ní se Nick převaloval z boku na bok, pod překvapivě tvrdým Julčiným ramenem Agdě začala mravenčit ruka a skoro by zešílela, kdyby... no, kdyby v tom světle a převalování a mravenčení nebylo i něco uklidňujícího. Agda si totiž nebyla tak docela jistá, zda by *bez* toho všeho dokázala

vůbec znovu usnout. Jestli by se její rozrušené srdce zvládlo uklidnit a ona byla schopná pokojně vklouznout zpátky do říše snů, kdyby její sourozenci klidně leželi a podřimovali.

Představa, že je jedinou bdělou osobou na Havraním vrchu, která se musí mít na pozoru a všechno ohlídat, jí byla skutečně nepříjemná. Ačkoliv to bylo pořád lepší než pomýšlení, že by tu s nimi byla ta příšerná paní Kleinová. I přesto, že Agda samozřejmě ovládala wing tsun, takže vlastně nebylo, čeho se bát.

„Všechno v pořádku?“ zašeptala Nickovým směrem.

„Myslím, že tam něco je!“ vystřelil okamžitě septem odpověď.

Agdě se rozbušilo srdce. „Kde něco je?“

„Já nevím, tam za zdí.“

„Nesmysl! Za tou zdí je jenom stará část domu.“

„No právě! Někdo tam je.“

„To nic nebylo.“

„To teda bylo,“ vložila se do toho Julka. „Předtím taky. Že jo, Nicku?“

„Jo, předtím taky,“ řekl Nick. „A teď zase.“

Agda neodpověděla.

„Nějaké zvuky,“ pokračoval Nick.

„Nebezpečné zvuky,“ prohlásila Julka. „Takové, co neslyší jen tak každý.“

„Vám dvěma už vážně přeskočilo!“ Agdě se znovu divoce rozbušilo srdce. „Jenom se vám něco zdálo. Není divu,

když je to tam tak zatuchlý a navíc jsme předtím mluvili o dobrodružství. A taky když je táta zraněný a my jsme tady nahoře úplně sami. A taky...”

„Psst!“ sykl Nick. „Třeba to uslyšíme znovu.“

Nějakou dobu čekali a naslouchali. Ale jediné, co slyšeli, bylo šumění v jejich uších a vlastní tichý, zrychlený dech.

„Vidíte!“ řekla Agda najednou. „Nic tam není. Vždyt jsem vám to říkala.“

Nick se převalil z pravého boku na levý a zamumlal: „Stejně tam něco bylo.“

„Snad nechceš taky ke mně do postele?“ zeptala se Agda.

„Já...“ Nick se opět převalil doprava. Pak se bez jediného slova posadil, vyklouzl i s usínáčkem z postele a zalezl si ke svým sestrám.

Agda popotáhla za svou peřinu tak, aby ji rozložila pokud možno spravedlivě. Taková věc vyžaduje svůj čas. Pak zase dál zírala do stropního světla, přemýšlela, pro jistotu znovu našpicovala uši směrem ke stěně a nakonec řekla: „Mám vám vyprávět, co udělá Bruce Lee v traileru k *Pěti plné hněvu*?“

„Je to něco dobrého?“ zeptal se Nick

„Je to hodně dobrý,“ dušovala se Agda.

„A odvážného?“ zeptala se Julka.

„Hodně odvážného.“

„Jo, tak to jo,“ souhlasil Nick.

A Julka řekla: „Jo, tak to jo.“

4.

ČŮRÁNÍ V LESE

Když na Havraní vrch od východu posvítilo slunce, panoval všude ještě ticho a klid. Pak se ale oranžový kotouč vyškrábal po stráni k lesu, cestou probudil kosa a pěnice, sojky i bramborníčky, a čím víc se zbarvoval do žluta, tím intenzivněji se do ranního ticha mísil ptačí zpěv. Vrcholek kopce zaplavilo světlo, orosené listí se začalo lesknout, a než se první paprsky dotkly kovové střechy domu, bzučel, cvrlikal a šuměl už celý kopec. Šelestilo to v rákosí u jezírka, kde do vody vklouzla užovka obojková, i na louce, po níž lasička proháněla myš. A zašustila také peřina, kterou odvalila Agda Emmerichová. Shledala, že ležela namáčkнутá mezi svými sourozenci ve snaze aspoň na chvíli usnout už dost dlouho. Rozhodla se, že tenhle den by měl začít lépe, než skončil ten předchozí.

„Vstávat!“ Klekla si na konec matrace a jednou rukou zatřásla Nickem, druhou rukou Julkou. „Připravíme snídani, než se táta vrátí.“

„A kdy se vrátí?“ zeptala se Julka, aniž by otevřela oči.

„Určitě už brzy.“ Agda jí povytáhla jedno víčko. „Zavoláme mu a zeptáme se.“

V tomtéž okamžiku vyskočil Nick s rozcuchanými vlasy a opuchlými očima z postele. „Jo, zavoláme tátovi!“ vykřikl. A už se natahoval se pro brýle.

Julka zívla, protáhla si nohy a mžourala do zavřených okenic, kterými do pokoje pronikaly proužky slunce tenké jako papír, a zamručela: „A co uděláme k snídani?“

„Na to se hned podíváme.“ Agda vstala, aby otevřela okenice dřív, než její sestra zase usne. Byl to ošemetný úkol, který bylo nutné provést v předklonu z okna a vyžadoval dlouhé paže, ideálně o něco delší než byly ty její. Agda si přitom odřela kůži na levém předloktí, a když se jí konečně podařilo zajistit háček, Julka s Bastet v podpaží už stála vedle Nicka a tvářila se rozmrzele.

„Nemáme vůbec nic k jídlu,“ konstatovala. „Jenom studené těstoviny. Ale ty nám všem stejně nebudou stačit, je jich tak maximálně pro jednoho.“

„Žádné studené těstoviny už nezbyly,“ poznamenal Nick. „Agdo, můžeme teď zavolat...“

„Jak to, že už nezbyly těstoviny?“ Julčina nálada s každou vteřinou klesala ještě hlouběji. „Ty jsi je snědl?“

„My všichni jsme je snědli!“ bránil se Nick.

„Já ne!“ vykřikla Julka. „Já spořádala jenom ty svoje.“

„Každý snědl jenom ty svoje, ty hloupá!“

Teď už zněl našťavaně i Nick a Agda věděla, že musí rychle něco udělat, aby tohle ráno přeci jen dopadlo lépe než přechozí noc.

„Zavoláme tátovi a pak seženeme něco k snídani,“ pospíšila si.

„Kde?“ zeptala se Julka, ale Agda se rozhodla její otázkou prozatím nezabývat. Jen se jednou rukou natáhla pro svůj mobil, druhou chytila za ruku sestru a bratrovi pokynula bradou, aby je následoval do kuchyně. Na schodech jí došlo, že zapomněla na svou ranní dávku kliků (Bruce Lee jich dává sto na jednom jediném prstu, což byl i Agdin cíl, ačkoliv k jeho dosažení vedla ještě poměrně dlouhá cesta). Aby ale odvrátila hrozící katastrofu (a taky tak trochu kvůli unaveným svalům) odložila trénink na později. Ještě na schodech její proslulý palec vyhledal ze seznamu kontaktů Klausovo číslo, nahoře na podestě Źukl na zelené tlačítko se sluchátkem a v následujícím okamžiku Agda ztuhla. Kdyby ji Julka nedržela za volnou ruku, dost možná by se skutálela se schodů stejně jako její táta, protože uslyšela vyzvánění.

„Co to-?!“

„Táta nechal telefon ležet v kuchyni na stole,“ konstatoval Nick suše.

„Já chci k mamince,“ postěžovala si Julka. „U ní člověk vždycky dostane aspoň něco k jídlu.“ A sotva ji to napadlo,

hned se té myšlenky taky chytila. *Někdo by je mohl vyzvednout*, uvažovala Julka, maminka by jednoduše přiletěla z Florencie, a pak už by bylo všechno zase v nejlepším pořádku. „Teď bychom jí konečně mohli zavolat.“

„To nejde!“ Agda zaryla nehty do sestřiny dlaně. „Vždyť bude na tátu zase akorát našťvaná. Že tu s námi není a nedá se mu dovolat. A že tu nemáme nic k jídlu. A pak...“

„Co – a pak?“ zeptala se Julka a škusnutím svou dlaň sestře vytrhla.

„Copak to nechápeš? Už nikdy bychom nesměli...“ Agda horečnatě uvažovala. „Rozhodně by sis nemohla nechat Bastet.“

„Ale!“ Julce klesla brada.

„No a taky bys přišla o svoji kouzelnou moc, jakmile bychom Havraní vrch opustili. A to jsi přitom ještě neviděla ani jediného havrana.“

Julka na ni vytřeštila oči. „Ale já chci...“

„Podívejte!“ vykřikl v tomtéž okamžiku Nick od kuchyňské linky. Řečem svých sester od určité chvíle nevěnoval pozornost a raději se jako správný muž činu pustil do prohledávání kuchyňské skříňky. „Je tady cukr. Spousta cukru. A olej. A taky načatý pytlík mouky.“

„Mně je špatně,“ prohlásila Julka spokojeně. Poté, co Agda navrhla, že si na hlad udělají palačinky bez vajec (po způ-

sobu pradávných čarodějnic a kouzelníků, jak neopomněla zdůraznit) a čaj se spoooustou cukru, který v mrazáku promění na ledový nápoj, Julčina nálada se výrazně zlepšila. Jakmile jí Agda barvitě vylíčila, jak potom společně zajdou dolů do vesnice a tam jako dočasnou půjčku v tátův prospěch dají dohromady své prázdninové kapesné (až se vrátí, čeká je ještě vyjednávání o výši úroků), aby mohli nakoupit, byla už zase naprosto spokojená. Když teď vyspaná, najedená a s žaludkem tak trochu na vodě šlapala vedle svých sourozenců po úzké silnici mezi cvrlikajícím okrajem lesa a paloukem hemžícím se skákajícími kobyilkami, sluníčko ji hřálo do tváří a s vidinou plného batůžku na zádech úplně zapomněla, že odtud kdy chtěla pryč. Pohládila Bastet po hlavě a znovu zopakovala, že kouzelnické palačinky jsou nejlepší jídlo na světě, i když někdy můžou být tak trochu rozblemcané. Pak si pro sebe začala mumlat cosi nesrozumitelného, občas udělala rozmáchlý pohyb rukou a roztáhla při tom prsty.

Nick ji koutkem oka pozoroval: „Co to děláš?“

„Nech ji být!“ Agda do něj šťouchla, ale to už se k němu Julka důležitě otočila.

„Posílám tátovi kousek ze své čarovné síly. Aby mu pomohla se brzy vrátit. Vsaď se, že než nakoupíme, bude tady.“

Nick se nadechl, ale než mohl cokoliv říct, Agda už do něj zase drcla. „Jau!“ bylo proto jediné, na co se vzmoohl. Zbytek raději spolknul, aby si nevysloužil další šťouchanec

do žeber. Beztak ho nikdo neposlouchal. Julka dál pronášela svoje kouzelná zaříkávadla a Agda za chůze vytáhla mobil, aby zkontrolovala nové zprávy a prohlédla si nejnovější fotky z Buduru od Samiry, všechny ty kočky, psy, tetičky a sestřenice.

A tak se Nick rozhlédl kolem. Silnice se před nimi klatila z kopce, vedle nich se tyčil les tak tajemný, že Nick okamžitě pustil z hlavy všechny myšlenky na nákup, na který potřebovali jít, na výmysly své malé sestry, ba dokonce zapomněl myslet i na tátu, který ještě pořád ležel, chudáček zraněný, v deggendorfské nemocnici. Povětšinou bylo křoví a stromy neprostupné, ale sem tam se našla světlejší místa, a když Nick objevil vyšlapanou cestičku korytem a okraj lesa, už to dál nevydržel.

„Já tam prostě musím!“ prohlásil. A když po něm Agda přes okraj svého smartphonu blýskla skeptickým pohledem, rychle dodal: „Čůrat.“

Nelhal. Než odcházeli, na záchod si nedošel, a nebyla to jen Julka, kdo se u snídani naléval budoucím ledovým čajem ještě zatepla, nýbrž i Nick. Ještě naléhavější než potřeba vyprázdnit močový měchýř, bylo ovšem nutkání protáhnout se mezi kapradím a švihajícími větvičkami, cítit pod nohama praskající dřevo, přivonět k vyhřáté hlíně a mechu a zjistit, kam ta tajemná pěšina vede. Velmi

pomalu rozeplnul poklopec kalhot a dělal schválně extradlouhé kroky. *Kdo by taky chtěl čůrat tak blízko u holek, aby to tak ještě slyšely!* pomyslel si Nick. To tedy rozhodně ne. Ne, musí hlouběji do lesa, na který se těšil už několik týdnů. Potřeboval v těle cítit ještě trochu víc toho dobrodružného svrbění, docela jiného než byl onen příšerný pocit v noci, kdy jejich táta zařval bolestí. Nebo když se ze starého křídla domu – o tom byl Nick skálopevně přesvědčený – ozývaly strašidelné zvuky. Les ale není strašidelný, les, to znamená příjemné dobrodružství, krásné a slibné. Když se teď Nick konečně zastavil v ohybu pěšiny a spustil vysoký oblouk moči na nízké křoví, připadalo mu, jako by byl pánem všeho zeleného a hnědého a –

Stříbřitě modrého?

Oslňující, tisícínásobně zrcadlená sluneční záře probleskující uprostřed hlubokého stínu stromů?

Nick spěšně zapnul poklopec, udělal ještě několik kroků, aby si mohl být úplně jistý, a zašeptal: „Jooo!“

Bylo tam. Nijak zvlášť velké, ale podle všeho dostatečně hluboké, *hlubokánské*, jak Nick zhodnotil s příjemným mrazením po těle. Pak se rozhodl, že si tenhle objev alespoň prozatím nechá jen pro sebe – a s ním i ten znamenitý pocit, že jako jediný z rodiny Emmerichových ví, kde se jezero nachází.

Byla to jen docela malá samoobsluha, o dost menší než obchod u nich doma ve městě. Ale měli tam jídlo, spoustu dobrého jídla, a Agda, Nick a Julka se bez dlouhých řečí domluvili, že utratí všech čtyřicet pět eur kapesného na prázdniny až do posledního centu.

„Jdeme na to,“ prohlásila Agda a její nákupní košík se jakoby sám od sebe začal plnit. Broskve a třešně, jahodový jogurt, housky z regálu s pečivem, oříšková čokoláda, mražená pizza, proteinové müsli a plátkový sýr, mléko a máslo, anýzové krekry, párky – vegetariánské i normální (nenormální jí naopak připadalo takové označení), a kvůli aspoň nějakým vitamínům také jedna hlávka salátu.

„Tenhle taky bereme, je hrozně roztomilý,“ prohlásil Nick a na vrcholek hory potravin v košíku umístil maličký ananas.

„A zelené želatinové žabky!“ vyhrkla Julka, která se s Bastet v ruce k jejich základně mezi pulty se zeleninou už podruhé přiřítla od regálu se sladkostmi.

„Pssst,“ sykla Agda, „lidé se dívají.“

Přesněji řečeno se dívala jedna jediná osoba, a sice kluk, který, jak Agda shledala, vypadal *velmi* bavorsky a *velmi* vesnický. Určitě nebyl mladší než ona, možná dokonce o něco starší, ale stál tu vystrojený tak, jak by kluci z její třídy (kteří byli v Agdiných očích také všichni tak trochu zaostalí) nikdy v životě nevystřčili nos z domu: s ponožkami ve sportovních sandálech na suchý zip a vlasy ostříhanými jako podle hrnce. Dokonce ani Nick nenosil takový

účes jako mimino z mateřské školy! Ba co hůř, tenhle kluk se ani nechoval jako její vrstevník. V ruce držel nákupní košík, který byl na rozdíl od jejich vozíku naplněný velice střídmo, obsahoval pouze trs banánů a na volno několik jablek.

Namísto toho, aby hledal další potraviny nebo prostě a jednoduše pokračoval k pokladně, tu dotýčný postával u konce hlavní uličky a zcela nepokrytě si je prohlížel. Vypadalo to, jako by v jeho očích byli největší senzací z celého krámu, což bylo dost možná dané tím, že tu jinak bylo prakticky prázdno, pokud tedy nepočítali kulhavého dědulu v klobouku a paní pokladní.

„Kdo se dívá?“ řekl Nick a nato se za nimi otočil už i děda.

„Pssst!“ sykla Agda znovu a chtěla se se sourozenci i nákupem ztratit v postranní uličce, ale to už si kluka všiml i Nick a pozdravil ho.

„Zdravíčko!“ Jakmile proběhl kontakt, kluk zcela bez obalu vykročil z uličky k nim. „Vy jste ti noví, že jo?“

Byl to buran, o tom nemohlo být pochyb.

„Jenom přes prázdniny,“ odpověděla Agda, aby hned od počátku sprovedla ze světa veškeré podobnosti.

„Nahoře, na Havraním vrchu,“ vysvětlil Nick. „Znáš to tam?“

„Jasně.“ Kluk přišel blíž. „Ta barabizna, co pronajímá stará Kleinová.“

„Tu taky znáš?“ Nick oněměl.

„Tu tady zná každý.“ Kluk se otočil k dědovi v klobouku, který k nim mezitím pomalými kroky došel. „Vidíte, pane Loibl?“

„No jistě, stará Kleinová,“ zahihňal se dědula. „Tu tady přece zná každý! Stejně jako se pokaždé rychle rozkřikne, kdo tam u ní nahoře bydlí.“

Ted' to byl kluk, kdo se zachichotal.

„Tatínka jste nechali nahoře, koukám,“ dodal pan Loibl.

„Prý je taky trochu divný,“ řekl kluk. „Je to pravda?“ Obrátil se znovu na Emmerichovy. „Vážně je váš táta takový nekňuba, jak říkala paní Kleinová?“

„Takový co?!“ vyskočila Agda. „Náš táta je filo–“ Zarazila se. Klaus *nebyl* opravdový filozof, maximálně tak zneuznaný. „Pracuje v knihkupectví. A je naprosto normální. Prostě jsme ráno vyrazili na nákup, abychom ho překvapili.“

„On si totiž– Než mohla Julka větu dokončit, Agda jí pevně stiskla rameno.“

„Pojďte!“ Břichem před sebou tlačila nákupní vozík a popoháněla své sourozence směrem k pokladně. „Jdeme zaplatit.“

„Já bych ale chtěla ještě něco sladkého...“

Agda nemilosrdně sunula Julku dál.

Jen Nickovi se podařilo trochu přibrzdit a otočit se za klukem. „Jak se jmenuješ?“ Vzápětí už ho ale Agda měla zase zpátky pod kontrolou.

Kluk se jim jednoduše pověsil na paty. „Já jsem Felix,“ řekl. „Felix Piel. A jak se jmenujete vy?“

Nick ho samozřejmě slyšel. „My jsme Emmerichovi. To je Agda, já jsem Nick a tohle je Julia.“

„A tohle je Bastet!“

„Může mi laskavě někdo z vás pomoci?“ zaprskala Agda a začala vykládat nákup na pokladní pás.

Ted' už je se zaujetím sledovala i pokladní. Zatímco markovala všechno zboží, nepřetržitě se na ně usmívala, až Agda nevěděla, kam s očima. Spěšně nakládala zaúčtované zboží zpátky do nákupního vozíku a nenápadně přitom zašilhala na jmenovku na sněhobílé blůze paní pokladní. *Pamela Faberyová*, stálo tam napsáno, a Agdu napadla napadlo, jestli se tady v té díře vážně všichni mezi sebou znají a povídají si o *těch nových tam nahoře*.

„Padesát čtyři eur a sedmdesát tři centů,“ řekla v tu chvíli paní Faberyová a Agdě vyrazila horkost do tváří.

„To není možný,“ zamumlala. „Promiňte, my...,“ a pak směrem k Nickovi s Julou: „Co jste to tam všechno naházeli? Tolik peněz nemáme!“

„Tak se na to spolu podíváme, co tu nechat, aby vám to vyšlo, co myslíš?“ Paní Faberyová se dál usmívala.

„Ale ananas nedám,“ ozval se Nick.

„A já nutně potřebuju ty gumové žabky!“ zakňourala Julka.

V tom okamžiku Agdě kdosi zezadu zaklepal na rameno, až nadskočila.

„Hele, ty. Agdo.“ Přímo proti jejímu rudému obličejí se zubil Felix. „Kolik potřebujete? Můžu vám půjčit.“

NEZNÁMÉ VODY

Než se taxík otočil a vyjel po šterkové cestě zpátky na silnici, Klaus se o berlích dotrmácel k domovním dveřím. Dalo mu to zabrat, ještě si na berle nezvykl a terén tu byl strmý a nerovný, ale Klaus spěchal. V nemocnici se to celé hrozně táhlo. Zlomeninu nártní kůstky mu sice diagnostikovali poměrně rychle, o to déle ovšem trvalo rozhodování, jestli je nutné ji operovat, nebo ne. Lékař, který měl noční službu, si chtěl nutně vyžádat poradní názor vrchního lékaře, a bylo mu jedno, jak moc Klaus tlačil na to, aby ho co nejdřív propustili.

A že na něj tlačil. O to naléhavěji, když mu došlo, že si telefon zapomněl doma, takže se mu Agda s Nickem a Julkou nedovolají.

„Jestli chcete dát vědět děckám, máte telefon na poko-

ji,“ řekl ošetřovatel, který mu nohu po vyšetření provizorně zavázal a vybaveného medikamenty převážel chodbou. „Primář dorazí až v devět.“

„Nějaký telefon na pokoji je mi k ničemu, když neznám telefonní číslo svojí dcery, natož té osoby, co moje děti hlídá!“ rozčilil se Klaus.

„Tak jestli je někdo hlídá, tak okolo toho nemusíte dělat takový tyjátr,“ odvětil ošetřovatel a bez dalšího komentáře ho odvezl na pokoj.

Možnost zavolat na svůj vlastní mobil (jehož číslo dal po usilovném přemýšlení horkotěžko dohromady) ho napadla bohužel až ráno, a sice přesně ve chvíli, kdy k jeho posteli přistoupil vrchní lékař. Operace *není* potřeba, prohlásil doktor Frenzel, v tomto případě úplně postačí obyčejná sádra, a pak si pan Emmerich může zavolat odvoz. Když to Klaus slyšel, zaklel cosi, čemu doktor Frenzel vůbec nerozuměl. Pak popadl sluchátko přístroje vedle své postele, aby svým dětem sdělil, že ho tady konečně někdo ošetří, a pak se *okamžitě* vrací na Havraní vrch.

A oni mu to nezvedali!

Klaus jim nechal zprávu v hlasové schránce, jednu, druhou, třetí, pak ho sestra nekompromisně odvezla na ortopedii, kde nohu zasádروvali, vybavili Klause berlemi a několika formuláři a konečně ho propustili.

Zmíněné berle teď opřel o stěnu domu, levou rukou se přidržel rámu dveří a pravou stisknul kliku.

Bylo zamčeno!

Klaus si prohmatával kapsy kalhot, ale samozřejmě našel nic, koneckonců jak by se taky děti mohly zamknout, kdyby měl klíče u sebe on? A tak zazvonil, zazvonil znovu a znovu, pak volal, až se to rozléhalo celým Havraním vrchem. Nic.

Oni tu nejsou!

Klaus zkusil ještě jednou zavolat, pak pochopil, že je to k ničemu. Nejspíš k sobě děti vzala paní domácí. Zhluboka se nadechl, vydechl, vzal berle a odkulhal se zase od domu dolů, zastavil se ve vysoké trávě, znovu se několikrát vydýchal, a nakonec se pomalu odkolébal ke kamennému stolu, na kterém mezi posledními povadlými květy ve váze seděl zářivě žlutý motýl a jako ve zpomaleném záběru mával křídly, nerozhodný, jestli má letět, nebo ne. Teprve když Klaus konečně dosedl na lavičku vedle, uslyšel, jak v domě zvoní jeho telefon.

Když Agda, Nick a Julka vykročili na zpáteční cestu, zářilo už slunce na obloze o poznání výš. Nemilosrdně jim pálilo nad hlavami, když ves nechali za sebou a pomalu se trmáceli po asfaltové cestě, zatímco je těžké batohy řezaly do ramenou.

„Jen kvůli vrácení těch peněz tam už ale znovu nejdu“ konstatovala Julka a strčila si do pusy další zelenou gumovou žabku.

„To seš celá ty!“ ozval se Nick. „Nejdřív si vydupeš, že všechny tvoje věci zůstanou, a pak se z toho snažíš vyvlíknout.“

Na to Julka neřekla nic, a také Nick rozepři po chvíli supění pustil z hlavy. Nejen, že neměl chuť se hádat, a navíc mu v táhlém stoupání docházel dech – také mu totiž vůbec nevadila představa, že by se měl za Felixem Píelem vrátit bez doprovodu své trapné malé ségry. Pokud by to bylo na něm, raději byl šel i bez Agdy a udělal z té záležitosti pánskou věc, ale Felix to celé bohužel domluvil právě s jeho starší sestrou a zdálo se, že mu záleží na tom, aby mu peníze vrátila osobně.

Pokud šlo o Agdu, ta si problém s vrácením peněz (nevýhnutelně spojený s osobním kontaktem s tím vesnickým balíkem) radši nepřipouštěla. Prozatím měla plnou hlavu toho, co má říct mámě. Zatímco totiž byli na nákupu a Agda měla telefon ztišený, volala jim Saskia Emmerichová třikrát. Pak to vzdala a zkoušela to přes zprávy.

Dobré ráno z Florencie, děti moje! Chtěla jsem vás slyšet, jak se máte, psalo se v první zprávě. Jak jste se vyspínali? A co máte dneska pěkného v plánu? Líbám, máma

A pak druhá: *Ozvěte se mi prosím! Jsme teď sice s Ulrikou venku, ale mám telefon u sebe.*

Třetí: *Adgo?! Co je s vámi?*

Čtvrtá: *Ani vašemu tátovi se nemůžu dovolat!*

Pátá: *Začínám si pomalu dělat starosti! Jste v pořádku? Proč se neozýváte?*

Agda si všechny zprávy přečetla několikrát a přemýšlela, co odpovědět. Ani při nejlepší vůli ji nenapadala žádná vhodná odpověď, a tak nejdřív napsala Samiře a dvěma dalším kamarádkám, což, jak se ukázalo, šlo za chůze poněkud krkolomně. Pak ale přepnula zpátky na konverzaci s mámou a přečetla si všechny zprávy ještě jednou.

„Mamka se ptá, jak se máme,“ obrátila se nakonec na své sourozence.

„Vyříd' jí, že je mi vedro,“ zahuhňala přezvykující Julka.

„Vyříd' jí, že se máme dobře,“ opravil Nick sestru a otřel si čelo.

Agda napsala: *Máme se dobře*, a rychle zprávu odeslala. O deset vteřin později se telefon rozdrnčel, ale ona hovor nepřijala. Zazvonil jednou, podruhé, potřetí, počtvrté, popáté, pošesté, posedmé, poosmé, a pak ztichnul.

„Ty s ní nechceš mluvit?“ zeptal se Nick.

„Já... jí radši napíšu.“ Agda ztišila hlas. „Obzvlášť když je tu s námi *někdo*, ehm ehm, kdo neudrží jazyk za zuby.“

„Chápu,“ šeptl Nick.

Agda civěla na displej, na kterém se v tu chvíli objevila nová zpráva.

Agdo, proč mi nebereš telefon?

„Máma se ptá, proč jí to neberu,“ zašeptala směrem ke svému bratrovi.

V tu chvíli se Nick zastavil a s očima navrch zpocený

hlavy se na ni zazubil. „Protože jsme právě shodou okolností objevili jezero,“ řekl. „Napiš jí to!“ A než Agda stihla otevřít novou zprávu, přeskočil příkop a mával na své užaslé sestry, aby ho následovaly.

Klaus se zase vyhoupl na nohu a s vypětím sil se odbelhal zpátky k domu. Uvnitř vytrvale vyzváněl jeho telefon („Agdonickujulko!“), a on tu stál venku a lomcoval dveřmi.

Nebylo to k ničemu.

A tak Klaus dopajdal k oknu do ložnice. Okenice byly otevřené, ale okno zavřené. Samozřejmě, že mu to bylo jasné předem, ale nemohl to aspoň nezkusit. Ze stejného důvodu zkontroloval i dveře do staré části budovy a visací zámek na kovové petlici dveří, který byl – odemčený.

V první chvíli byl Klaus v šoku. Pak mu ovšem svitlo. „No jo, Bavorsko!“ Hvízdal mezi zuby, otevřel petlici a vklopýtal do tmavé chodby.

Jasně, paní Kleinová neměla čas zůstat na Havraním vrchu celou noc a celý den, došlo mu najednou. A tak vzala děti s sebou do vsi, buď hned v noci nebo dnes ráno. Praktická žena jako ona při odchodu samozřejmě svědomitě dbala na to, aby za sebou řádně zamknula. A aby se on, Klaus, přesto do domu a k zapomenutému telefonu mohl dostat, zřejmě odemkla visací zámek na starých dveřích a nenápadně ho tam nechala viset.

Klaus cítil, jak z něj opadla několikakilová tíha. Skoro až s lehkostí se sunul tmavou chodbou ke koupelně.

„Je to celé jen otázkou důvěry,“ pronesl sám k sobě a úplně přitom přeslechl zavrzání nad svou hlavou. Teprve když došlo na strmé schody nahoru do obývacího pokoje, veselá nálada ho opět opustila. Tohle byla výzva. A Klaus neměl chuť znovu spadnout. Chvilku přemýšlel, pak se vřel berle v podpaží, pevně se chytil zábradlí a skákal. Na levé noze. Schod za schodem. Celkem osmnáctkrát. Než dosákal nahoru, nemohl popadnout dech a ve zlomenině na pravé noze mu bolestivě tepalo.

Ale zvládl to. Když si to uvědomil, vrátil se mu optimismus. Rozhlédl se po pokoji a spatřil svůj telefon.

„Tak, děti moje milované, konečně jsem zase na příjmu!“ Trojím rozmáchlým mávnutím berlí byl u jídelního stolu. Ještě, než dosedl, zadal datum narození Jeana-Paula Sartra a rovnou otevřel seznam posledních volání, kde na něj rudě svítilo šest zmeškaných hovorů. Rychle kliknul na poslední z nich. Teprve když se ozvalo vyzvánění, všiml si, že nevolala Agda ani paní Kleinová. Z Florencie mu volala jeho bývalá žena.

První příchod se sourozenci k jezeru si ve skutečnosti Agda představovala úplně jinak. Namísto zpoceného trička na sobě měla mít nové bikiny, vlasy elegantně vyčesané

nahoru a měla z ní čišet mladistvá síla, a ne aby se klepala únavou a vyčerpáním. Batoh rozhodně neměla mít nacpaný krabicemi mléka, které se na horkém poledním slunci může každou chvíli zkazit. A rozhodně si v takovou chvíli neměla lámat hlavu nad tím, jestli už se jejich táta mezitím stihnul vrátit zpátky na Havraní vrch nebo jakou ožehavou otázku na ni máma asi vypálí příště, jaké důsledky to bude mít a jak dlouho se sakra ještě bude muset starat o svoje otravné sourozence.

Teď je sem ale Nick nějakým záhadným způsobem zavedl, jejich mamku výmluva s koupáním prozatím uspokojila, a před ní se skutečně třpytilo jezero a jeho hladina zasypaná miliardou miniaturních sluncí. Na ní se čeril nenápadný rozvlněný vzor, šel z ní příjemný chlad, laskavě a vlídně rámovaný lesem, a po oblázkové pláži před nimi lezly maličké...

Agda zamrkala.

Něco se tam *hýbalo*.

„Ropuchy!“ vydechla v tomtéž okamžiku Julka. „Našli jsme začarované jezero!“ Upustila svůj batoh Agdě pod nohama, opatrně na něj položila Bastet a po špičkách odcupitala až doprostřed pruhu oblázků, kde se důstojně usadila a nechala jednu ze žabek vlézt jí na ruku.

„Támhle vzadu je lávka.“ Nick ukázal na protější břeh. „Určitě tam je parádní sešup do vody, co říkáš, Agdo? Podle mě tam musí být pořádná hloubka.“

Agda neříkala vůbec nic, jen zírala na třpytící se vodu

a všechny starosti pustila z hlavy, zatímco se jí uvnitř zahnízdily dvě nové myšlenky. Jedna připomínala: *Mléko!* A druhá: *Nemám s sebou věci na koupání.* Mezi nimi probleskoval třpyt na hladině a svůdné vábení, jako by z jezera skutečně vycházelo tajemné kouzlo, a aniž by Agda tušila, jak k tomu došlo, všechny úvahy a pochybnosti se rozplynuly a změnily v jednu jedinou: *Chci tam!* A jí nezbyvalo než ten hlas uposlechnout. Bleskurychle ze sebe shodila boty a kraťasy, vyhrabala krabice s mlékem z batohu a pelášila s nimi přes oblázky.

„Běda, jak mi zašlápneš nějakou žabičku!“ volala Julka, ale Agdu nemohlo nic zastavit. Potřebovala uložit mléko do mělké, studené vody u břehu a přihrnout kolem nízkou hradbou z kamínků. Potom si, obrácená k sourozencům zády, přetáhnout tričko přes hlavu, hodit ho přes rameno na suchou zem a jen v kalhotkách a podprsence vběhnout do vody, která se jí nejdříve rozstříkla kolem nohou, pak jí, studená, neúprosně stoupala vzhůru po lýtkách, až ji konečně popleskala po stehnech. A pak se se vrhnout vpřed, a ať se jí na okamžik skoro zastavil dech, nadechnout se a... plavat.

„Hej, Agdo!“ volal za ní Nick. „Neměli bychom radši zůstat na břehu a jít se vykoupat až potom, až s námi bude táta?“

Ale Agda plavala. Plavala tak, jak se na budoucí nástupkyni Bruce Leeho sluší a patří, silná, smělá a nespoutaná. Najednou jako by bylo všechno pryč: vedro i únava, tátova

zlomená noha a chybějící jídlo, máminy neodbytné otázky, civějící vesničani, nevlídná správkyňe domu i věčně brblající sourozenci. I toho zřejmě poněkud slaboduchého kluka s účesem jako podle hrnce to odválo do zapomnění, to vynucené odpolední setkání a nejasné, ale nepříjemně neodbytné podezření, že její bratr má v úmyslu se na tohohle Felixe přilepit.

Teď tu byla jen ona a jezero.

Jen jezero. A Agda.

„Ty jsi fakt zešilela,“ prohlásil Nick, když jeho starší sestra přiběhla zpátky z opačného břehu a teď došla až k nim s Julkou, s rukama založenýma na divoce se zvedající hruď. „Přeplavat na druhou stranu?“

„Co by ne?“ Prsty u nohou Agda zvedla tričko ze země a přetáhla si ho přes mokrou hlavu.

„Já jsem vám to jezero chtěl jenom *ukázat*,“ řekl Nick. „Nebo si trochu zchladit nohy. Chápeš, udělat si na chvíli přestávku. A ty tam skočíš rovnou do hloubky? Co kdyby se něco stalo, když jsme tu takhle sami bez táty?“

„Co kdyby se něco stalo?“ Agda vklouzla i do kraťasů. „A co by asi táta s tou svojí nohou udělal? Skočil by za mnou a zachránil mě? Vždyť ten by sem ani nedošel, a kdyby se vrhnul do vody, nejspíš by se sám utopil. To se radši rovnou můžeme vykoupat bez něj.“

„No jo, ale...“ Nickovi bušilo srdce. Tušil, co se mu tím Agda snaží sdělit. „To ale znamená...“

„... že tohle léto se budeme muset pohlídat sami, to je asi logické. A úplně nejlepší bude, když s tím začneme hned teď. Koneckonců jsme vlastně začali už včera večer, tak se tak netvař!“

Nickovo srdce bilo jako splašené. Díval se, jak Agda vylovila krabice s mlékem z mělké vody u břehu, a přemýšlel, jestli to, co mu tlačí na hrudi, je spíš dobrý, nebo špatný pocit. Jasně, přál si dobrodružství, pořádné a, ano, opravdové dobrodružné dobrodružství, ale že to začne hned takhle zostra a oni se budou muset postarat úplně o všechno po několik týdnů, to nečekal. Tu představu potřebovalo jeho srdce nejprve strávit.

„Musíme se postarat sami o sebe i o tátu,“ shrnula Julka a vstala z oblázků. „Ale neboj se, Nicku! Bastet a moje ropušky nám s tím pomohou.“

„Jak tvoje ropuchy?“ Nick si ji skepticky změřil pohledem.

Julka k němu natáhla přiklopené dlaně. „Tyhlety jsou moje, беру si je s sebou domů. Takže budu mít kočku, ropuchy a jednou určitě i toho havrana.“

„Ty jsi taky úplně zešílela,“ konstatoval Nick. Pak si povzdechl. Kromě bušícího srdce se mu na prsou usadil i stesk. „Nejdeme dál? Táta už by konečně měl být zpátky.“

ŽÁDNÉ LHANÍ

Dům na Havraním vrchu zažil už spoustu hostin, uvítacích i rozlučkových, obědů v lenivých dnech i večerů po dlouhých procházkách, pohoštění při slunovratu, a dokonce i několik štědrovečerních tabulí. Ale občerstvení, jaké si Emmerichovi připravili toho odpoledne, bylo oslavou shledání, a kromě toho šlo o hostinu po velkém nákupu.

„To je taková lahoda!“ zvolala Agda a telefon, který vibroval novým přívalem zpráv od Samiry, jednoduše otočila displejem dolů. „Ty pletýnky! A sýr! A tyhle salámky!“

„Pepřové,“ přidal se Nick.

„Jsou skoro tak dobré jako ty kouzelnické palačinky,“ zahuhňala Julka s plnou pusou.

Klaus se díval na své děti, postupně z jednoho na druhého. Na děti, které tu živé a zdravé seděly spolu s ním

kolem stolu a nechávaly si chutnat. Představoval si, že to tak zůstane navždy, čert vem nějakou zlomenou nohu. A pak se najednou zarazil. „Co jsou kouzelnické palačinky?“

Julce zasvítily oči, než kvapně spolkla sousto. „Ty nám upekla Agda k snídani!“ Rozhlédla se po stole a blesku-rychle se natáhla pro kelímek jahodového jogurtu. „Takové, jako vaří opravdové čarodějnice a kouzelníci. Protože tu nic jiného k jídlu nebylo, už ani ty studené těstoviny.“

„Cože?“ Klausovi klesla ruka s houskou. „Já myslel...“ Vážně myslel. Byl zvyklý přemýšlet důkladně a precizně. A zatímco přemýšlel, idylickou sešlost zastínil mrak.

Poté co Agda se sourozenci dorazili na Havraní vrch a přivítali se s tatínkem bohatším o sádku na noze, hned se jim svěřil, jak je rád, že je správkyně vzala na noc k sobě do vsi.

„Z téhle paní Kleinové možná sice jde trochu strach, ale v konečném důsledku nám ji seslalo samo nebe,“ prohlásil, zatímco se opřený o berle díval, jak vypouštějí hrstku miniaturních žabiček na břehu rybníka. „Dobře, že jste to už taky pochopili!“ A nikdo to nerozporoval. Nick sice nejistě přešlápl z jedné nohy na druhou a Agda musela Jule otřít kapesníkem nějakou špínu kolem pusy, ale nic mu nevymlouvali. Protože když člověk něco slíbí, musí se aspoň *dodatečně* snažit, co nejlépe umí, aby to dodržel.

A než došli ke dveřím do domu, Klaus už dávno mluvil o jiných věcech: o nemocnici v Deggendorfu, o své noze, která ho v nadcházejících dnech pravděpodobně *mírně* omezí v pohybu, a o té spoustě jídla, kterou nakoupili a kterou jim samozřejmě proplatil i s výhodným úrokem, alespoň nakolik mu to jeho vlastní peněženka dovolila.

Jak tak ovšem nyní seděl nad zmíněným jídlem a přemýšlel, ztratil okamžik na svém kouzlu a jeho pohled zkoumavě putoval k nejstaršímu dítěti. „Co tím chcete říct? Že jste neměli nic k jídlu?“

„Ále,“ řekla Agda.

„Copak vy jste nespali dole ve vesnici?“

„No... ne tak úplně. Vlastně jsme přes noc zůstali tady.“

„Jak to? A paní Kleinová vám nic nepřinesla, když sem za vámi přišla? Nebo vám aspoň ráno nedala snídani?“

„No... ne tak úplně.“ Agda se ošívala.

„Nicku?“ Klausův zkoumavý pohled se přesunul o židli dál.

Nick zrudl. „Jestli nám něco...?“ Bezradně nakukoval po Agdě.

„Ty jsi ale hloupý, tati!“ ozvala se Julka přes okraj svého kelímku s jogurtem. „My jsme té paní vůbec nevolali.“

Agda s Nickem nahlas zalapali po dechu. Julka nevzrušeně pokračovala v jídle.

„Ale vy jste přece říkali...“ Klaus zmlknul a zasmušile zíral před sebe.

„My jsme nelhali!“ pospíšila si Agda. „Maximálně včera večer. Ale to se nepočítá, protože že té paní Kleinové nezavoláme, jsme se rozhodli až potom, co jsme ti to slíbili. Ne předtím. A to všechno ostatní jsi řekl ty. To s tím přespáním dole ve vsi a tak.“

Klaus pomalu přikývl. „Ale rozhodně jste se mi to ne snažili vymluvit.“

„To není lhaní,“ zapřísahala ho Agda.

„Ne?“ zeptal se táta, zatvářil se filozoficky, jak tomu říkávala Agda, a vypadal jako ztělesněná pochybnost.

„Ne!“ dušovala se.

Chvilí bylo kolem stolu ticho, tedy kromě zvuků, které vydávala Julčina lžička škrábající po dně kelímku od jogurtu.

„Mimochodem, mluvil jsem taky s vaší mámou,“ řekl Klaus poté. „Myslela si, že jsem s vámi u jezera.“

Agda sebou trhla. „Ehm. A?“ Nebyla si jistá, jestli to chce slyšet, nebo raději ne. „Co jsi jí řekl?“

Táta pokrčil rameny. „Nic moc, nechtěl jsem ji rušit. Zrovna si s Ulrikou prohlížely kapli svatého Jana Křtitele, když jsem se jí dovolal. Tam, co mají ty slavné bronzové dveře, na kterých... No, to je fuk, každopádně byste jí nejspíš měli zavolat.“

„Nic moc? To má znamenat, že jsi nelhal?“ zeptala se Agda opatrně.

„Já a lhát? Samozřejmě že ne!“

„Protože ten zbytek řekla ona sama? To s tím jezerem

a také to, jak si myslela, že jsi tam s námi? A že máš dávat pozor, když jsme ve vodě, a všechno to ostatní? A ani jsi jí to nevymlouval?“

„Ehm...“ Klaus si odkašlal. „No, vlastně... jo. Neměl jsem to srdce a sílu uvádět skutečnosti na pravou míru. Koneckonců jsem jí slíbil, že na vás dám pozor.“

„A o té zlomené noze jsi jí, hádám, také nic neřekl?“

„No, hm, tahle záležitost... K tomu už jsem se pak nějak nedostal. Vždyť víš, překrásný kostel, ty bronzové dveře, a Ulrika, co si celou dobu stěžovala, že máma už zase visí na telefonu.“

„Chápu.“ Agda si úlevou oddychla a natáhla se ještě pro jeden salámek. „Někdy se to prostě jak vyvine. Vid', Nicku?“

„M-hm,“ zamručel Nick.

„To ale neznamená, že před sebou do budoucna budeme věci tajit,“ prohlásil Klaus co možná nejautoritativněji. „Já jsem teď indisponovaný a potřebuju vědět, že se na vás můžu spolehnout. Na sto procent!“ Pak se přísnost v jeho výrazu rozpadla a změnila se v prosebnou naléhavost. „Můžu se na vás spolehnout?“

Julka, která už jogurt spořádala, se naklonila přes roh stolu a poplácala malou, upatlanou ručkou sádku podloženou sousední židlí. „Jasně že můžeš, tati,“ řekla. „Jsme přece tvoje děti!“

Klaus se nad slovy své nejmladší dcery zamyslel. A zatímco mu jejich význam ještě dozníval v uších, na Havraní

vrch se znovu vrátilo kouzlo okamžiku.

„Hele, měli bychom vyrazit,“ ozval se Nick. „Felix na nás ve čtyři bude čekat.“

„Ach jo, máš pravdu.“ Na Felixe Piela si Agda ani nevzpomněla. Nebo spíš: snažila se o to. Namísto toho se rozvalila s telefonem na poněkud zaprášenou dvoumístnou pohovku v rohu obývacího pokoje, aby Samiře odepsala na zprávy. Pak chtěla zkouknout pár videí na YouTube a načerpat tak sílu, než se konečně dá do těch kliků. Při posledním tréninku se jí podařilo udělat v kuse šest krásných, hlubokých kliků obouruč, musela ale sama sobě přiznat, že jí daly zabrat. Před takovým výkonem si Agda malou pauzu rozhodně zaslouží. Koneckonců už dneska jednou došla z Havraního vrchu dolů do vesnice a zase zpátky, odvěkla těžký nákup a přeplavala jezero. Zpotila se i klepala zimou, běžela po lesní cestě, pochodovala po štěrkové cestě, malou ségru (včetně její mumifikované kočky a batohu) musela poslední kus cesty táhnout za sebou, a dokonce i ty její ropuchy jí pomohla ve zdraví přesídlit.

Ani někdo, kdo chce být jako Bruce Lee není schopný podávat maximální výkony v jednom kuse, natož pak po probdělé noci. A už vůbec nemůže myslet úplně na všechno, natož pak pokud jde o nějakého vesnického kluka

a podobné banality.

„Tak za čtvrt hodiny, jo? Bez July tam budeme rychleji. A i kdyby musel ten tvůj Felix chvíli čekat, nic tak hrozného se nestane.“

Nick nevypadal, že by ho přesvědčila.

„Deset minut!“ řekla Agda prosebně. „Můžeš na mě počkat venku. Ať ti táta zatím dá ty peníze.“

Nick zamručel cosi, co neznělo tak docela jako souhlas, Agda si ho už ale dál nevšímalá. Namísto toho se rozplácla zpátky na gauč a stiskla hlavní tlačítko svého chytrého telefonu.

Kdybys věděla, co se tady dělo! napsala Samiře. *Táta si včera v noci...* Na chvíli se zamyslela, a pak posledních pět slov zase smazala, aby zprávě dodala na dramatickosti. Říká se tomu cliffhanger a funguje to naprosto spolehlivě. A tak zprávu odeslala bez dalšího rozvádění, zato ovšem připojila lákavou fotku jezera, a čekala na zvědavé *Vyprávěj!* Samira ovšem právě teď nebyla online, na tom nic nezměnilo ani Agdino hypnotizování displeje a usilovné mnutí očí.

Přepnula tedy na YouTube, zadala do vyhledávání *Bruce Lee* a scrollovala po stránce s výsledky. Jedno z videí s názvem *Best Kung Fu Fight Scenes* vypadalo poměrně slibně, a tak si Agda strčila do uší sluchátka. Ale sotva video spustila, znovu si protřela oči, a přestože angličtina jí docela šla, její uši ne a ne chytit, o čem se v něm mluví.

Agda zívla. Bruce Lee udělal nějaký chvat a MMA

bojovník vyletěl vysokým obloukem do vzduchu a dopadl na zem. Agda znovu zívla, tentokrát táhleji.

Vyprávěj! objevilo se na horním okraji displeje.

Agda chvíli nepřítomně a bezradně civěla na displej telefonu a snažila se vzpomenout, co tahle otázka znamená, pak jí přístroj vypadl z ruky a ona usnula.

Když se udýchaný Nick přihnul na nevelké náměstí vedle potravin, Felix Piel už tu seděl opřený o okraj květináče plného begónií.

„Tak jsi to ty,“ řekl.

Nic víc a nic míň, ale Nick jako by skoro slyšel, že měl na jazyku „Jsi to *jenom* ty!“, a pochopil, že si musí dát záležet.

Přitom se vážně snažil. Když se Agda po domluvených deseti minutách na zahradě neobjevila, začal se Nick ošívát a nejradši by rovnou vyrazil. Přesto se poctivě znovu vrátil do domu a zacloumal sestřiným ramenem. Zašeptal „Vážně už musíme vyrazit!“ a čekal na odpověď. Teprve poté, co Agda podrážděně zamručela „Nech mě spát!“, se Nick rozeběhl. Odpolední slunce asfaltovou silnici navzdory mlhavému oparu rozpálilo, v dusném horku mu na čele vyrazil pot a zhruba v úrovni jezera ho začalo píchat v boku a on musel jít kus krokem. Pak už ale zase běžel, jak nejrychleji mohl, nejkratší cestou přímo do vesnice,

zatímco ignoroval pot, žízeň i otravný hmyz, který mu bzučel kolem obličeje. Tímto heroickým výkonem dohnal velkou část zpoždění, které předtím nabral. Felix na něj nemusel čekat víc než pět, šest, sedm minut.

Kdyby tedy ovšem čekal *na něj*.

Ale na něj nečekal, jak Nick vytušil. Proto si teď taky musel dát záležet – potřeboval být cool, alespoň tak jako jeho starší sestra, aby se mu podařilo s Felixem zapříst hovor.

„Agda tě moc zdraví,“ začal, přestože o nějakém vyřizování pozdravů nemohla být vůbec řeč.

Zafungovalo to. Ve Felixově tváři se okamžitě objevilo totéž zaujetí, s nímž je předtím pozoroval při nakupování. A když na to Nick půjde chytře, podaří se mu tenhle zájem obrátit k němu samotnému, i když je mladší než Felix, a navíc nosí brýle.

„Byla dost hotová, protože cestou domů přeplavala přes celé jezero,“ vysvětlil, strčil ruku do kapsy kraťasů a nedbale Felixovi podal desetieurovou bankovku, kterou mu dal táta na vyrovnání dluhu.

„Hm, na holku z města to není zlý.“ Felix bankovku právě tak ledabyly strčil do své kapsy. „A ty?“

Nickův i beztoho uhřátý obličej ještě víc zrudnul. „Co já?“

Felix se zazubil. „Nesportuješ, nebo nemáš odvalu?“

„Já *mám* odvalu!“ rozohnil se Nick. „A pohybu se taky nevyhýbám!“

Felixův úsměv se ještě rozšířil.

„Celou cestu jsem běžel. Skoro celou.“

„Je to vidět,“ odvětil Felix. „Ale pochopil jsem, jsi hoto-
vý sportovec a odvahy máš taky na rozdávání.“

„Ty mi nevěříš?“ zeptal se Nick.

Felix si ho dál výsměšně prohlížel. Pak jeho výraz zváž-
něl a po chvíli řekl: „Můžeš mi to dokázat.“

„Jak to myslíš?“ Najednou – Nick ani nevěděl, odkud
se vzalo – tu bylo zase to dobrodružné svrbění. Vlastně
ani nedokázal říct, jestli to bylo příjemné, nebo ne. Byl si
jistý jedině tím že se pořád musí dost snažit.

Felix se zvedl z květináče. „Vím o něčem, na co musíš
mít fyzickou i odvalu.“ Znovu vytáhl desetieurovku z kap-
sy.

„A co je to?“

„Něco, na co je potřeba se dobře připravit.“ Felix máv-
nul Nickovi bankovkou před nosem. „Nedáš si zmrzku?
Támhle naproti mají dobrou. Pak ti to povím.“

SLUNCE ŠLO SPÁT

Tma, která toho večera padla, byla hustá a těžká. Při večeři
se začala stahovat první mračna a kupila se nad Havraním
vrchem stále zlověstněji, z nebe ale zatím nespadla ještě
ani kapka. Vzduch byl lepkavý a komáři krvelační.

„Dneska v noci určitě přijde ta pravá letní bouřka,“ pro-
hlásil Klaus, zatímco se s pomocí polštářku navíc snažil
najít vhodnou polohu pro zasádrovanou nohu. „Ale ne-
musíte se ničeho bát! Každý dům má hromosvod. Hlavně
dům, který stojí na kopci. A tím spíš, když má kovovou
střechu. Paní Kleinová mě extra ujistila–“

„Já se nebojím.“ Julka mu uhladila příkrývku. „Mám
bouřky ráda. Ale kdybys ty nechtěl být sám, až to začne
blýskat, tak mě zavolej!“ Trvala na tom, že tátu doprovo-
dí do postele, když ji kvůli schodům nemůže uložit do

postele sám. Schody se navíc toho večera skutečně ukázaly jako takový problém, že Klaus, vděčný za vstupní dveře orientované do svahu, raději využil možnost odskočit si na louku za domem.

„Mhm,“ zamručel teď a usmál se na Julku. V myšlenkách se ale toulal někde úplně jinde. Zaprvé byl unavený, dokonce zoufale unavený. A zadruhé mu kdesi vzadu v hlubinách mozkových závitů vrtalo něco, co nedokázal přesněji zachytit. Jakási nesrovnalost, drobná chybička, tiché vrzání v soukolí.

Naproti tomu Julka byla zcela přítomná a oddaná své úloze. „Pohádku na dobrou noc, nebo ukočbavku?“

„Pohádku,“ odpověděl Klaus, zatímco jeho myšlenky se rozeběhly v dalším kole úvah.

„Tak dobře.“ Julka se k němu posadila na kraj postele a odkašlala si. „Byla jednou jedna holčička a ta uměla čarovat.“

„Jakože doopravdy čarovat?“

„Doopravdy kouzelnicky čarovat. Taky měla svoji kouzelnou kočku, která byla posvátná. A ropuchy. A někde měla i havrana. A taky tatínka, co měl zlomenou nohu.“

„Ajaj!“ ozval se Klaus.

„Jo,“ souhlasila Julka. „Protože spadnul se schodů. Ale to nebylo nic tak hrozného, protože ta holčička se o všechno postarala.“

„To měl ovšem štěstí. A neuměl ten tatínek náhodou taky čarovat?“

„Né, to teda neuměl.“

„Škoda.“ Klaus si povzdechl a cítil, jak jeho myšlenky krouží stále blíž a blíž jádru pudla. „Jinak by si odčaroval ty bolesti a jediným mávnutím by si tu nohu mohl uzdravit.“

Julka ho poplácala po rameni. „Něco takového jen tak někdo nesvede,“ prohlásila. „Na to musí mít člověk zvláštní moc.“ Na chvíli se zamyslela. „Ale ta holčička mu dala lektvary, aby ho to nebolelo.“

„Jaké lektvary?“

„No, třeba jako lívance bez vajíček. Nebo... Prostě čarovné lektvary.“ Oči jí v záři noční lampičky zasvítily. „Tati, můžu ti zítra uvařit čarodějný lektvar? Aby se ti ta noha zase brzy uzdravila?“

„Jestli to pomůže,“ odvětil Klaus. Už už to měl na dosah, už zbýval jen tenoučký nános myšlenek, který ho oděloval od toho, kam se jeho paměť potřebovala dostat. „A taky pokud teď hezky rychle zapluješ do postele, abys načerpala čarodějné síly.“

Ta slova zafungovala. Julka bez protestů seskočila z tatovy postele a zvedla ze země Bastet. „Až uvidíš lítat blesky, můžeš na mě zavolat, když se budeš bát!“ řekla ještě. A v příštím okamžiku už sbíhala po schodech.

„Dej pozor na těch schodech,“ zamumlal za ní ještě Klaus. Pak už jen napínal uši, aby slyšel, jak jeho nejmladší dítě zabouchlo dveře mezi chodbou a koupelnou. Zhasnul světlo, zíral do tmy a usilovně se snažil zachytit

výsledek svého honby za unikající myšlenkou. Ale oči ho pálily, minulá noc byla příliš krátká, léky proti bolesti příliš slabé a uplynulý den příliš vyčerpávající. A dřív, než si uvědomil, že se mu zavřely oči a za nimi se obraz otevřeného visacího zámku jako blesk propojil s uvědoměním, že na Havraní vrch se nedostavila žádná paní domácí – natož vybavená svazkem klíčů – aby ten zámek odemkla, už byl v limbu.

Dole v ložnici si Nick na posteli sroloval objemný ranec sestávající z peřiny, polštáře, kapesní svítilny, svého froté usínáčka a kápézetky, kterou si přál vloni k narozeninám.

„Ty tu hovadinu vážně hodláš uskutečnit?“ zeptala se Agda, právě když vešla Julka.

„Jakou hovadinu se chystáš udělat, Nicku?“ zeptala se.

„Žádnou hovadinu!“ Nick ohrnul nos. „Naopak! Skvělou věc. Agda mele nesmysly.“ Měl velké plány a byl nervózní, dokonce hodně nervózní, takže neměl náladu nechat se urážet. Naopak by býval potřeboval spíš povzbuzení a trochu obdivu.

Julka k Agdě vyslala tázavý pohled.

„Felix mu dal za úkol nějakou pitomou zkoušku odvahy,“ vysvětlila Agda.

„Není pitomá!“ Nick vsunul ruce pod balík s peřinou. „A navíc to není žádná zkouška odvahy, ale jenom cvičení.“

Celou dobu se ti snažím vysvětlit, že potřebuju být připravený.“

„Nick se totiž chce vydat hledat poklad,“ řekla Agda. „S tím bláznivým Felixem. A kvůli tomu potřebuje být velký a silný.“

„Fakt? Náš Nick?“ Julka si bratra přeměřila pohledem od hlavy až k patě. „Jaký poklad?“

„*Zlatý poklad v lese*,“ pronesla Agda se smíchem, ještě, než ze sebe Nick stačil vydat byt jen hlásku. „Tys o něm ještě neslyšela? Prý je zakopaný někde tady, hluboko, hluboko v lese. Tak pečlivě a dobře schovaný, že ho až do dneška nikdo nenašel. Na to jsou totiž potřeba dva opravdoví hrdinové, víš? A určitě už taky tušíš, kdo by to mohl být.“

Nick si pro sebe něco zabručel. Radši neměl své starší sestře vůbec vykládat, že se s Felixem na konci prázdnin chtějí vydat hledat pověstmi opředený poklad, který tu prý před dávnými časy ukryli horníci v nějaké tajné podzemní štole. Měl tušit, že si z toho Agda bude tak akorát utahovat, už když mu o tom Felix vyprávěl.

Ovšem Felix bohužel jako naschvál trval na tom, že splnění úkolů má Nickovi dosvědčit právě Agda. Úplně všech úkolů. Prý aby si mohl být jistý, že je Nick skutečně dokončil. Protože – a to také říkal Felix – kdo není řádně připraven a nese si v sobě v sobě strach a slabost („I kdyby to bylo jen nepatrné zakolísání!“), ten se jen žene do záhuby.

Aspoň že u Julky vzbudil zájem. *Ta je v některých ohledech je rozumnější než Agda*, pomyslel si Nick.

„A co máš udělat?“ zeptala se.

Nick se nadechl. „Přespat ve staré části domu.“

„Óóó,“ vydechla Julka a zachvěla se směsicí hrůzy a rozkoše. „V té odporné barabizně? Nemám tam jít s tebou, abys tam mezi těmi mrtvými mouchami nebyl tak úplně sám samotinký?“

„Ne!“ zděsil se Nick a míra jeho nervozity vystoupala až téměř k nesnesení. „Já tam samozřejmě *musím* přenocovat sám.“ A aby si to ještě nerozmyslel, zvedl balík s peřinami, přidržel si ho bradou a odpotácel se směrem ke dveřím. „Otevře mi někdo?“

Julka mu otevřela.

„Ty druhé spojovací taky. Ale hlavně potichu!“ Chvilí napíнал uši, pak se plížil dál. „A než za mnou zavřeš, spláchni. Ať táta nic nepozná.“

Julka za ním našlapovala jako myška a otevřela mu druhé dveře.

„Dobrý,“ zašeptal Nick, protáhl se i se svým nákladem kolem ní, na okamžik se opřel o futra, zhluboka se nadechl a zase vydechl. „Uvidíme se ráno.“

Pak už za ním zachrčelo spláchnutí záchodu, a ještě, než udělal první krok, dveře za jeho zády se zavřely.

„Tak co?“ zeptala se Agda. „Náš hrdina je fuč?“ Právě v dlouhé zprávě vylíčila mámě, jak si celé odpoledne uží-

vali pohodičku kolem domu, což byl důvod, proč jí úplně zapoměla zavolat. A taky že se mají všichni skvěle a teď, znavení z dopoledních pochůzek a koupání, odpadnou rovnou do postelí.

Už se ovšem nezmínila, že při té odpolední *pohodičce* v důsledku předchozí noci plné drobných katastrof usнула na tři hodiny jako špalek a jako jediné z rodiny se jí teď spát ani trochu nechtělo. Sice si plánovala zalézt do postele, ale jenom proto, aby měla klid oddávat se svým myšlenkám (zejména těm na bláznivou akci s hledáním pokladu, kterou jejímu bratrovi nakukal ten kluk z vesnice) a možná si chvíli číst.

Julka bude spát, tím si mohla být Agda jistá. Pro jistotu zavřela dřevěné okenice, aby vykávala ven všechny otravné komáry, horko i další případné nepříjemnosti. Jen Nick jí tou svou záležitostí udělal čáru přes rozpočet.

„Je tam,“ řekla Julka. „Myslíš, že to vážně vydrží celou noc? I když bude bouřka?“

Agda nevěděla, co si má myslet. Vlastně ani netušila, v co doufat. Věděla jen to, že nebude mít klid, ani když Nick zpanikaří a hystericky se s brekem vrátí za nimi s Julkou, ani pokud ho stará část domu vyplivne až ráno.

„Uvidíme,“ řekla proto a pak poklepala na Julčinu matraci. „Tak už pojď!“

Julka zůstala stát na místě, očividně zabraná do vlastních myšlenek. Ale pak najednou přeběhla k Agdě, vrazila jí mumifikovanou kočku do náruče, posadila se na svou

úprava textu?

postel a odhrnula těžkou péřovou deku k nohám postele.

„Zanes mu tam Bastet, aby ho hlídala, jo? Myslím tím k těm spojovacím dveřím.“

„Cože? Proč?“

„Na ochranu!“

Agda obrátila oči v sloup.

„Tak uděláš to, nebo mám jít já?“ zeptala se Julka.

„Dobře, dobře, já tam zajdu.“ Agda se posadila na okraj postele k ní. „Jen co usneš.“

Julka sebou plácla zády na polštář. „Tak mi něco zazpívej na dobrou noc!“

Agda potlačila odevzdané zasténání. Namísto toho se jen zhluboka nadechla a začala, přesně jak to znala od mamky: „*Slunce šlo spát...*“

Jako by cvakla vypínačem, Julce se zavřely oči.

„... *za hromádku klád...*“ Agda zastavila a čekala, co se stane.

„Pokračuj!“

„... *na nebi hvězdy klíčí,*“ pospíšila si Agda, „*už nepracuj, mravenečku* –“ Při slově *můj* se její sestra překulila na břicho a Agda ze zpěvu přešla do tichého broukání. Ještě chvíli zůstala sedět, pobrukovala a přihlížela, jak se Julčin drobný hrudníček zvedá a klesá, a když pak dozpívala, přetáhla jí peřinu aspoň kousek přes nohy a vstala.

„Myslím, že už jde,“ ozvalo se z hlubin polštáře. „Zase jsem slyšela ty zvuky.“ Následovalo zamlaskání, a než se Agda stačila zeptat, co jí sestra myslí, Julka usnula.

I Nick to slyšel. Dokonce ještě zřetelněji než předchozího večera. Už když se sunul chodbou do první z obou neobývaných místností, zaslechl někde nad sebou to tlumené vrzání, až mu balík peřin úlekem málem vypadl z rukou. Stál tam jako oukropeček a uvažoval, co to mohlo být. A taky – to až po chvíli – *jestli* to vůbec něco bylo, nebo zda si z něj jenom tropí šprýmy šumění v jeho vlastních uších a divoce bušící srdce. Protože čím déle vyčkával, tím prázdnější mu starý dům připadal, skoro jako by i on zatajil dech. Všude kolem vládlo ticho, ale v Nickově vlastním nitru byl takový rámus, že už to nevydržel a pokračoval dál. Vstoupil do nízké staré kuchyně, kde to vonělo po starých kamnech a zatuchlých trámech, a bez rozsvícení pokračoval dál do obývacího pokoje. Tam se sunul krok za krokem tmou, dokud holení nenarazil do prastarého gauče, na který odhodil svůj raneček.

Od té chvíle tam opět stál a čekal, *jestli* se něco stane. Teprve o několik minut později se zase odplížil zpátky ke dveřím a ohmatával zeď kolem futer, *jestli* nenajde vypínač.

Našel ho. Takový ten, co se jím musí otočit. Člověk přitom musí překonat určitý odpor, než to udělá *cvak* a pokoj zalije mdlé světlo ze zažloutlého lustru pod stropem.

Nick polkl. Se rozsvícením totiž sice zmizela noční tma, ale zato se teď ve špinavě žlutém světle ukázalo

všechno ošklivé, co v téhle části domu bylo a co předtím milosrdně vidět nebylo: mrtvé mouchy – při bližším ohledání se ukázalo, že značná část jsou ve skutečnosti okřídlené mravenci – prach, pavučiny a v otevřeném krbu popel a saze. Na zdi visel obraz troubícího jelena s otevřenou tlamou a les kolem něj byl hustý a temný.

„Nečum tak blbě!“ zašeptal Nick směrem k jelenovi a obrátil se k němu zády. V tu ránu ho málem trefilo, protože někoho zahlédl v okně. Na několik dlouhých vteřin zcepeněl, než mu došlo, že jsou zavřené okenice a v tmavém skle se zrcadlí jen jeho vlastní odraz. Dodal si odvahy a zašklebil se na sebe, což ale celé věci jen přidalo na děsivosti. A tak si pospíšil, rozbalil peřiny a připravil si provizorní nocleh.

„Dneska v noci totiž spíme tady,“ vysvětlil usínáčkovi a snažil se, aby to znělo přesvědčivě. A rychle, než mohla hračka vznést jakoukoliv námitku, strčil Nick pod polštář baterku a kápézetku, přeběhl k vypínači, zhasnul mdlé světlo, ještě jednou naposledy poslepu prošel pokojem, lehnul si a dovolil usínáčkovi, vonícímu tou nejlepší maminčkovskou vůní, aby se k němu těsně přivinul.

Ve tmě, přesvědčoval sám sebe, je vlastně jedno, kde člověk je. *Ve tmě, uvažoval, to všude vypadá stejně, tím spíš, když člověk zavře oči.*

Stejně tak podle jeho názoru nebylo nic tak hrozného na tom, že se pod ním gauč podivně propadá, když se na něm zavrtí, nebo to, že vzduch, který dýchá, je starý

a zatuchlý. No, a koneckonců ani to, když člověka začne tlačit močový měchýř, takže ví, že bude muset ještě jednou vstát a jít se vyčůrat, není tak strašné, nebo že nad člověkem na zdi visí děsivý jelen a v tmavém okně se možná ještě někde schovává jeho vlastní obraz... to všechno se dá zvládnout, jen pokud člověk neslyší *ty zvuky*.

Po těch ale teď nebylo ani památky, žádné zavržení, zaskřípání ani cvaknutí. Nic. Nic než bušení Nickova srdce, tentokrát ani příliš nahlas, ani příliš tiše, ani moc rychle, ani moc pomalu, nýbrž přesně tak, jak má jeho rytmus vypadat.

Buch buch, buch buch, buch buch.

Agda vytáhla hlavu zpod kohoutku a zastavila vodu. Poměrně dlouho se jí dařilo Julčinu prosbu ignorovat. Bastet jednoduše strčila pod sestřinu postel a sama vklouzla do té své. Tam, přesně podle původního plánu, přemýšlela o Felixovi, tom slaboduchém vyzyvateli. (Co po nich ten otrava chce? Vážně o jejich tátovi řekl, že je to *nekňuba*? A proč se tomu slovu Agda sakra nemůže aspoň na chvíli přestat smát?) Listovala v knížce, kterou jí na prázdniny koupila máma (byl to příběh o holce, která ráda experimentuje s brouky a možná je tak trochu poprvé zamilovaná) a chvíli musela myslet na to, že Ulříčiny stížnosti na to, že táta volá ve zcela nevhodný okamžik, dost možná

napomohly tomu, aby se k mámě nedostaly žádné nepříznivé zprávy ohledně jejich pobytu tady na Havraním vrchu. Jen o vlasek se jim podařilo vyváznout s něčím, co sice nebyla lež, ale ani pravda. Vydržel by táta mlčet, i kdyby byla mamka zrovna v hovorném rozpoložení? Agda si tím nebyla vůbec jistá. Ještě chvíli nad tím hloubala, ale podobné myšlenky nikam nevedly a ani nepomáhaly odvést pozornost od *jiných* úvah.

Už zase ty divné zvuky, dunělo jí zas a znovu v uších, a když se jí ta slova proti její vlastní vůli konečně propracovala zvukovodem až do mozku, Agda věděla, že na své původní plány na dnešní večer může zapomenout. Vstala, štitivě zvedla Bastet a i s tou odpornou kočičí mumií se proplížila kolem své spící sestry do koupelny. Tady se nacházel středobod domu, takříkajíc jeho pupek, a ačkoliv neměla tušení, o jakých podivných zvucích to Nick s Julkou pořád mluvili, tady by mělo být slyšet všechno. Pokud tedy nějaké *zvuky* vůbec existovaly. Tady Agda uslyší cokoliv, co se v tomhle domě děje – bráchu, kdyby brečel nebo dělal nějaký kravál, tátovo případné chrápání, všechno.

Ale neslyšela nic. Táta spal tak tvrdě, že Agda musela otevřít dveře do chodby a vyjít několik schodů, aby se přesvědčila, že vůbec dýchá. Nick k jejímu velkému překvapení zjevně také spal, protože když se opatrně protáhla do spojovací chodby a postavila Bastet ke dveřím do bývalé kuchyně, nebylo za nimi nic než absolutní ticho a klíčovou dírkou nepronikl ani paprsek světla. Ano, zdálo se, že

dokonce i původce těch zvuků spí (ačkoliv teď už si Agda najednou byla zase znovu jistá, že nikdo takový neexistuje), a jí nepříjemně došlo, že jediný, kdo je ještě vzhůru, je ona sama.

Rychle se proto vrátila do průchozí koupelny, napila se vody z kohoutku, a když si tentokrát lehala zpátky do postele, přála si jen jediné.

Usnout jako všichni ostatní.

PŮVODCE ZVUKŮ

Když se kolem jedné hodiny v noci přes Havraní vrch převalila bouřka, žádný z členů rodiny Emmerichových to ani nezaregistroval. Klaus ležel s nohou v sádře komplikovaně nainstalovanou na polštářích a tvrdě spal, takže necítil, ani když dovnitř pootevřeným oknem zavál ostrý poryv větru a otřel se mu o zpocenou tvář. Neviděl ani, jak se zahrada i les rozsvítily blížícími se blesky, neslyšel přicházející hřmot hromů a ze snu jen zamumlal několik nesrozumitelných slov o významu kvalitního a certifikovaného hromosvodu, nebo přesněji bleskosvodu, když bouřka dorazila nad dům, a jako by se v nebi protrhla stavidla, spustil se liják.

Julka se jen jedinkrát převalila kolem své osy, povytáhla si peřinu a zamumlala několik kouzelných zaklínadel,

jen aby skončila zase zpátky na břiše. Ani Agda, které trvalo dlouho, než konečně usnula, se neprobudila, naopak byla ponořená kdesi hluboko v říši snů. V okamžiku, kdy zahřmělo, se jí zdálo o výstřelu ze zbraně, z níž někde poblíž vypálil ten kluk, Felix Piel (že to byl on, věděla, aniž by věděla, odkud) a taky o tom, jak se s rukama bojovně napřaženými vydává jej odzbrojit.

Dokonce i Nick, který se poté, co usnul, ještě jednou ze spaní probral s obavou, že do jeho pokoje vnikl někdo cizí, jen aby vzápětí zase rozespale upadl zpátky do limbu, měl uši hluché vůči všem zvukům a spal, jak se to na prastarém gauči už roky nikomu nepovedlo.

Jediný, kdo se probudil, byl muž, který si říkal Pepe. Muž, který před dvěma dny procházel přes Havraní vrch se svým starým těžkým tlumokem. A který našel, ještě dřív než si mohl položit otázku, jak by se do domu nějakým příhodným způsobem dostal (vloupat se dovnitř při jeho povolání nepřicházelo v úvahu, něco takového by bylo zcela ostudné), na hřebíčku na futrech pověšený svazek klíčů. Ten slyšel nejen hrom a liják, který se měl každým okamžikem spustit, dokonce ten déšť pocítil na vlastní kůži. I kdyby si snad dovolil polevit v obezřetnosti, nemělo smysl před tím zavírat oči, stará střešní krytina byla na spoustě míst poškozená. Takovýhle liják se na půdě

rozhodně nedal přestát v suchu. Na Pepeho crčela voda, konkrétně přesně přímo doprostřed jeho vousatého obličeje.

Mimoto byl Pepe ostražitý dokonce i ve spánku. „Ostražitý jako divočák,“ říkával. Ty klíče nevisely na futrech náhodou, klíče, to vždycky znamená lidi, a jakkoliv ho tenhle dům na samotě vábil, představa, že by na sebe někoho mohl upozornit, se mu ani za mák nezamlouvala. Sundal tedy z kroužku jenom starobyle vyhlížejší klíč, který by bezpochyby měl pasovat do visacího zámku na železné petlici, a když vzápětí nato od lesa na příjezdovou cestu odbočilo auto, upustil zbylý svazek klíčů na louce a koukal rychle zmizet.

Nevytratil se ovšem nijak daleko a o něco později se vrátil, protože střechou nad hlavou člověk nepohrdne. Aspoň tedy na dvě, tři, čtyři noci, déle se obvykle na jednom místě nezdržel. Z bezpečné vzdálenosti pozoroval lidi, kteří se mezitím do domu nastěhovali, a poměrně rychle dospěl k závěru, že tenhle tatík a jeho tři děcka nepředstavují důvod vzdát se vyhlédnutého místa k přespání. Nejenže stejně obývali jen novější křídlo domu, ale i tak. Děti by proti němu stejně nic nezmohly, co by si asi tak počaly s tulákem? Dost možná ani netuší, že v dnešním světě nějakí tuláci ještě vůbec existují – a taky že existují, přinejmenším poslední z nich, a sice pravý a nefalšovaný od hlavy až k patě: Pepe. *Tulák* Pepe. Tyhle děti tu ovšem bohužel měly také otce, kterému by nejspíš

okamžitě všechno vyzvonily, kdyby na něj přišly, a pokud šlo o tohoto chlápka, tak tím si Pepe nebyl vůbec jistý. Byl to sice evidentně osel a od té doby, co se tu belhal s tou sádrou na noze, měl dost starostí sám se sebou, ani tak ale Pepe o setkání s ním nestál. Vždyť kdo ví, jak by na něj ten pomatený trouba reagoval? Pepeho by ani ve snu nenapadlo myslet na to se ve staré části domu, kterou si potají obhlédl, zabydlet a tvářit se, jako by na ni snad měl právo – něco takového by bylo pravého tuláka naprosto nedůstojné. Ne ne, přes den se až na výjimky potloukal venku, jak se sluší a patří, obstaral si to nejnutnější, co potřeboval k přežití, a prostě užíval léta, lesa a klidu od nikdy nekončícího shonu lidí. Na noc se pak vracel na půdu, kde měl v plánu přespávat, dokud se mu v tomto směru nenaskytne nějaký jiný plán. A na půdě by Pepe také byl zůstal, kdyby ho neprobudila bouřka.

„Krucifix, hrom aby do toho...“ Posbíral se ze svého ležení a poškrábal se ve vousech.

Pepe zmoknul už mockrát. Když člověk spí venku, patří to, že se občas namočí, k věci, a z něčeho takového si Pepe nikdy nedělal hlavu. Ale střecha nad hlavou je střecha nad hlavou a má člověka před mokrem laskavě ochránit. A kromě toho byl rámus, s nímž déšť bubnoval, pronikavější než cokoli, co Pepe zažil, když nocoval pod širým nebem. Nemluvě o hromech.

„Kdo v tomhle nečasu dokáže spát, musí být tak trochu blázen,“ zamručel a rozhodl se, že si na dnešní noc najde

jiné místo. Ráno pak vstane o to dřív a vypadne, „než se ta sebranka vzbudí“. A tak si sbalil svůj spacák a ve světle blesků se vydal po dlouhých a prudkých schodech dolů.

Spojovací chodba před ním ležela prakticky ve tmě a Pepeho ani nenapadlo rozsvítit věkovitou zaprášenou žárovku na stěně. Instinktivně se vyhnul nastraženému nářadí, koštěti i hrábím a vydal se ke dveřím do staré kuchyně. Na podlaze u stěny tam tušil něco opřeného, cosi malého, tak akorát do ruky, ale nepoznal, co to je, a v životě by neuhádl, že se jedná o mumifikovanou kočku.

Nějakej další krám, pomyslel si Pepe a vklouzl do staré kuchyně. V tomtéž okamžiku oblohu prořízl další blesk a jeho záblesk pronikl mezi štěrbinami okenic. Vzadu v rohu stála polstrovaná lavice, kterou objevil v mihotavém světle, a kdyby Pepe věděl, co na něho čeká v dalším pokoji, býval by se spokojil s ní. Ba ne, byl by zapomněl i na ni, zalezl by zpátky na vlhkou půdu, karimatku by strčil za hromadu prken úplně vzadu pod střechou a spacák by si přikryl celtou. Ale on nic netušil. Zato si dobře vzpomínal na staříčkový gauč, na kterém si při úvodní obhlídce terénu na krátkou chvíli natáhnul unavené nohy. A tak otevřel dveře do vedlejší místnosti a vešel. Hned cítil, že je něco jinak, ale než mu došlo, co to je, hodil spacák na pohovku, a pak už bylo pozdě na to nad čímkoliv přemýšlet.

Nickovi se spalo vážně dobře. Až překvapivě, v porovnání s nepříjemným pocitem, s nímž uléhal. A víc než překvapivě dobře vzhledem k intenzitě bouřky a naléhavosti jeho stále plnějšího močového měchýře. Když mu ovšem na prsou přistál odporně zapáchající, a navíc poněkud zavlhlý spacák, kvalita jeho spánku se rázem značně propadla. V důsledku toho Nickovi i v polobdělém stavu došlo, že se mu chce čůrat. A když v následující vteřině opožděný blesk vrhl na jeho pelech na pohovce úzké proužky pronikavého světla a nad Havraním vrchem zaburácel nejen další hrom, ale také jedno překvapené *himlhergot*, vyskočil a vytřeštil oči směrem, odkud se zaklení ozvalo.

Ten, co zaklel, civěl zase na něj. Kdesi ve tmě se jejich pohledy setkaly. A jestli Nick usínal s nepříjemným pocitem, nebylo to nic proti tomu, co zažíval teď, když z něj opadly poslední zbytky ospalosti a jemu došlo, že v domě skutečně někdo je – i když jej rozeznával jen v dost nejasných obrysech.

„Uááá,“ vydralo se vyděšeně z Nickova hrdla a jeho močový měchýř se přihlásil ke slovu s takovou naléhavostí, že už to skoro nešlo vydržet. „Já, ehm, no...“ Nejradši by vyskočil, upaloval z tohoto strašidelného místa pryč a zmizel ze staré části domu jednou provždy. Ale někdo mu stál přímo v cestě a Nick se nemohl hnout ani o centimetr. Věděl to, hned od začátku tušil, že tady někdo tropí nějaké nekalosti. I Julia to slyšela, jenomže Agda jim samozřejmě nevěřila. A když tomu nevěřila Agda, postupně

začal pochybovat i Nick sám, nebo přinejmenším ne oficiálně. Samozřejmě, že měl dál určité tušení, dokonce poměrně jasné, ale poslechl svou starší sestru a násilně ho umlčel, a tak tu teď seděl chycený do pasti.

„Neubližujte mi!“ pípнул. „Prosím, prosím vás, neubližujte mi!“ Nadechl se a rychle dodal: „A já na vás neřeknu, že jste se sem vloupal.“

„No, krucinálfagot!“ Ten chlap zněl pohoršeně. „Vypadám snad jako nějaký lupič?“ A jak to říkal, ukročil stranou a otočil vypínač světla.

Nick bezděčně zavřel oči. Po několika vteřinách je konečně pootevřel a zamžoural. To, co viděl, se nedalo vyjádřit slovy. Ten chlap *vypadal* jako lupič nebo aspoň tak, jak si Nick lupiče představoval: vysoký, zarostlý a nebezpečně vyhlížející. Obličej měl zpola schovaný za tmavohnědými vousy, kalhoty špinavé a pomačkané a košili na loktech prodřenou. A kromě toho příšerně smrděl. „Takže vy nejste zloděj?“ pípнул. „Neublížíte mi?“

„Ale kdeže!“ řekl ten chlap. „Jenom někdy kradu malý děcka.“

Z Nickova hrdla znovu vyšlo zasténání.

„To byl jenom fór, krucipísek! Vždyť já sem krotkej jako beránek.“

Když to slyšel, kousnul se Nick do rtu. Jestli tomuhle chlapovi mohl věřit (a že by mu Nick věřil moc rád), tak to nebyl žádný lupič. A prý je krotký jako beránek. A kromě toho dělá *fóry*. Jestli teď Nick nevyvede nějakou botu, tak

by odsud přeci jen mohl ještě vyváznout, z téhle zatracené pasti, zpátky za tátou a sestrami, a samozřejmě taky na záchod. Na ten tedy ze všeho nejdřív. Nic na světě najednou Nickovi nepřipadalo důležitější než toaleta. Proto se také natáhl pro své brýle a nenápadně svěsil nohy z pohovky.

„Ale stejně bychom si my dva spolu měli trochu popovídat,“ řekl ten chlap. „Takže hezky pěkně zůstaneš tady!“

To byl přesně ten okamžik, kdy se s poryvem větru opřel do okenic pořádný příval deště a Nickův močový měchýř zahrozil, že už dál nevydrží.

„Ale já musím čůrat!“ zakňoural, a než bys řekl švec, vyskočil, s elegancí, která by si nezačala ani s užovkami u rybníka, proklouznul kolem svého protějšku, proběhl starou kuchyní a vyřítit se chodbou k toaletě.

Julka měla odjakživa tvrdý spánek, ale když ji něco zajímalo, také skvěle slyšela, a té noci ji nesmírně zajímalo cokoli, co souviselo s jejím bratrem. Hromy a blesky v důsledku předchozí příliš krátké noci zaspala, ačkoliv jinak měla bouřky ráda. A neregistrovala ani rachot bubnujícího deště. Jakmile ale cvakly spojovací dveře do koupelny, v tu ránu věděla, že se musí probrat, a když zašumělo spláchnutí záchodu, už stála vedle něj.

„Tak co, vracíš se?“

Nick se k ní otočil. *Tváří se nějak divně*, pomyslela si

Julka. Jako by se mu v hlavě honilo tisíc myšlenek najednou. Nebo jako by měl něco děsně důležitého na jazyku, ale nechtěl to vyklopit.

„Takže to na tebe přece jenom bylo moc strašidelný?“

Do podivného výrazu v Nickově tváři se přimísil náznak hněvu. „Potřeboval jsem čůrat!“

Julka si ho zkoumavě prohlížela.

Nick se zatvářil dotčeně. „Nebo... Nebo to snad vypadá, že jsem tuhle zkoušku odvahy vzdal a...?“ Jaké a už ho ale nenapadlo.

Julka přemýšlela. Na někoho, kdo si prostě jen potřeboval odskočit, mluvil Nick nápadně rychle, a navíc se dost zakoktával. Ale samozřejmě měl pravdu v tom, že s sebou neměl ani deku, ani polštář, dokonce ani svého usínáčka. Šel prostě jenom na záchod. *Něco ale stejně tají*, našeptával Julce její kouzelnický instinkt. Možná chtěl jen předstírat, že celou dobu zůstal v té barabizně, zatímco by se do rána schoval někde jinde, třeba natajno v posteli u taťky, a ona ho teď načapala.

„Nemám se tam vrátit s tebou?“ nabídla se. „Abys tam nebyl tak sám samotinký?“

Nick se zatvářil ještě podivněji. „Už jsem ti jednou vysvětloval, že tohle musím podstoupit sám,“ řekl. „Takže koukej mazat zpátky do postele!“

Ještě chvíli nerozhodně přešlapoval v koupelně, než se najednou zničehonic otočil a bez dalšího slova zmizel v dveřích do spojovací chodby.

„Bastet tam na tebe dá pozor!“ zavolala za ním Julka. „Hlídá támhle, na chodbě!“

„Neřvi tolik,“ ozval se vzápětí z vedlejší místnosti Agdín rozmrzelý hlas a nahoře nad schody se s těžkým zasupněním Klaus převalil na druhý bok.

„Spinkej, dobrou noc, hají, pšt,“ zamumlala Julka do všech směrů a v domě skutečně znovu zavládl klid. Pak se sama vyčůrala, než odťapala zpátky do ložnice a zalezla si zpátky do postele.

„No to se podívejme,“ prohlásil Pepe. „Tak ty ses vážně vrátil? A ještě ke všemu úplně sám?“

Když mu ten kluk proklouzl, bylo jeho prvním impulsem z domu zmizet. „Žalobníček jeden!“ procedil skrz zuby a vyřítil se ke dveřím do kuchyně. Čím rychleji se ztratí, tím menší nebezpečí, že na něj přijdou. Ale to by znamenalo nechat tam napospas všechnen svůj majetek, který – vyjma spacáku – pořád ještě ležel na půdě: ruksak, v němž se nacházely obě jeho knížky, *Moby Dick* a *Poslední Mohykán*, kazajku s klíčem v levé náprsní kapse, klobouk. A když toho člověk moc nemá, pak je pro něj to málo, co má, vzácné jako nejdražší poklad. Tím spíš, když se jedná o klíč k domu.

Kromě toho bylo pravděpodobné, že by ho podle jeho věcí poznali. Ne snad ta rodina, co sem na Havraní vrch

přijela na prázdniny, pochopitelně, ale pro lidi z okolí byl Pepe, *tulák* Pepe známá postava. Ve vsi ho nijak zvlášť v oblibě neměli, protože nebyl nikomu k užitku a mimoto jeho čistota poněkud pokulhávala za tím, to tu bylo zvykem. Nicméně vzhledem k tomu, jak dbal na svou bezúhonnou pověst, mu aspoň život nijak nekomplikovali. Na statcích v okolí mu dokonce sem tam příležitostně nabídl nějakou drobnou práci. Pokud se nikde nezdržel příliš dlouho, nechávali ho být. Zda by to tak zůstalo, kdyby se místní dozvěděli, že vniknul sem do starého domu (přestože samozřejmě vůbec nic nepoškodil), nebo by ho už jednou provždy měli za společensky nebezpečný živel, tím už si tak docela jistý nebyl. Přinejmenším ta bába Kleinová by je proti němu poštvala, a Loibl ještě víc, a co to znamená, ví každý, kdo už někdy slyšel starého Loibla na někoho plivat jed.

Druhou možností bylo pokusit se co nejrychleji posbírat svoje věci, klíč tu nechat nebo ho – pokud by ho překvapili dřív – s kvapnou omluvou vrátit a jednou provždy z tohohle baráku zmizet. Výsledek takové akce byl ale nejistý. Kromě mu přišlo škoda vzdát se střechy nad hlavou, a tak se Pepe rozhodl vyčkat, a pokud by to bylo nutné, o své místo k přespání dokonce i bojovat. Byl si prakticky jistý, že ten kluk s sebou přivede tátu, se sádkou na noze, nebo bez. Případně se tu papínek objeví sám. V každém případě se Pepe chystal na pořádnou potyčku, pěkně chlap proti chlapovi, která snad přinese nějaké

rozumné rozuzlení. A tak v kuchyni rozsvítil, desítky let nepoužívanou čajovou konvici postavil na plotnu a posadil se ke stolu. O to ohromenější byl, když se do dveří vpotácel Nick. Sám.

„Já jsem říkal, že musím jenom čurat,“ odvětil roztřeseným hlasem a tvářil se u toho tak statečně, že to Pepeho skoro dojalo.

„Chceš mi říct, že jsi neutekl vyklopit tátovi, že jsi narazil na krvelačného zloděje dětí?!”

„Vždyť jste říkal, že mi nic neuděláte,“ zadrmolil Nick.

Pepe si bosého kluka v kostkovaném pyžamu prohlížel. Vypadal ospale, a když okenicemi znovu zalomcoval vítr, vyděšeně sebou trhnul. „Proč vůbec spíš tady, v takovýhle plískanici?“ zeptal se. „Proč nejsi radši v posteli?“

„Trénuju.“ Nickovi se dál třásl hlas. „Abych byl statečnější.“

„Mno, mně teda připadá, že máš pro strach uděláno až dost, když se uprostřed noci odvážíš vrátit zpátky ke špinavému tulákovi. Safraporte, to by si jen tak každé netroufnul.“

Nickovi se po tváři mihl náznak úsměvu.

„Mně říkají Pepe,“ řekl muž a napřáhl k němu mohutnou dlaň se špínou za nehty. „Pepe, *tulák* Pepe. Nedáš si čaj, než si půjdeš zase zpátky lehnout? Já se vyspím v kuchyni na lavici a ráno, než vstaneš, povandruju dál.“

Nick opatrně natáhl svou vlastní ruku a nechal si jí potrást. „Já jsem Nick,“ šeptl. A ještě: „Šálek čaje bych si dal.“

ČARODĚJNÝ LEKTVAR A OHEŇ V KRBU

Havraní vrch se probudil do nového dne, jednoho z těch jiskrných a chladných ran, jaká přicházejí jen po noční bouři, než slunce krajinu znovu ovine svou vyhřátou peřinou. Louka voněla jako čerstvě vymydlená, slunce se třpytilo v kapičkách, které se zachytily na stéblech, Julčiny ropuchy se spokojeně batolily v trávě kolem rybníku, jako kdyby tam patřily odjakživa. Když se Emmerichovi jeden po druhém postupně probouzeli, cítili i oni, že tady nahoře na Havraním vrchu už nejsou žádní nováčci. Zcela přirozeně vplynuli do rytmu dne, do něčeho, co jako by tu bylo už dávno a každého z nich to nějakým způsobem vtáhlo do prázdninových dnů.

Klausovi toto vplynutí s ohledem na zlomenou nohu trvalo poněkud déle. Přesun na toaletu už dál nemohl odkládat, a než se konečně dostal dolů do koupelny, trvalo mu to přesně šest minut plných zoufalství. Během této výpravy mu jakoby mimochodem vytanulo na mysli to, co se předchozího večera marně snažil vylovit z paměti: Že někdo musel dveře do staré části domu odemknout a že ten někdo rozhodně *nemohla* být paní Kleinová, jak zprvu předpokládal. Protože paní Kleinová, zatímco on ležel v nemocnici, na Havraním vrchu vůbec nebyla.

Takže zbývají děti, vydedukoval. Kdoví které z nich kde splášilo klíč.

Když mu ta myšlenka teď za denního světla vyplavala z podvědomí, nijak zvlášť ho to neznepokojilo. U jednoho z potomků měl dokonce zvlášť silné podezření, koneckonců se jednalo o úspěšného nálezce klíčů od domu. A současně by tomuto dítěti, které někdy stávalo ve stínu svých sester, trochu dobrodružství udělalo jediné dobře, usoudil Klaus, dobrodružství, které jeho chlapečka vytáhne na světlo.

A protože nemohl vědět, jaké povahy tohle dobrodružství bude, koho dalšího ještě postaví do záře reflektorů a kdo kvůli nim ustoupí do stínu, dobrovolně a vědomě se rozhodl neklást si v této souvislosti žádné další otázky.

„Aspoň dokud tam ten pacholek nebude dělat moc velký virvál,“ pronesl sám k sobě a zvedl víko u prkénka toalety.

Varianta, že Nick vůbec žádný klíč nepotřeboval, protože se do staré části domu dostal právě přes koupelnu, Klause nenapadla. Nebo že by mohl existovat někdo, kdo svazek klíčů, které jim tam paní Kleinová nechala, našel ještě *před* jeho synem. Ani ve snu mu na mysl nepřišla možnost, že by snad na Havraní vrch kromě nich mohla zabloudit nějaká živá duše, koneckonců pronajal nejoblehlejší dům na samotě široko daleko a za toto ústraní také zaplatil až bolestné množství peněz.

Krátce poté, co se Klaus vybelhal zpátky do horního patra a několika dalšími přískoky ven do zahrady, nakráčel zmíněný *pacholek*, stojící ve stínu svých sester, do pokoje za Agdou. Nevyspalý, zato nanejvýš vesele naladěný jí ohlásil návrat ze staré části domu.

„Tak jsem tady!“ řekl, hodil balík peřin včetně usínáčka na svou postel a Bastet položil Julce na polštář. A protože se mu od starší sestry nedostalo očekávané reakce – naopak si jen nevrle přetáhla přes hlavu polštář – pokračoval: „Zvládnul jsem to! Slyšíš, Agdo? Protože dneska to musíš dosvědčit Felixovi.“

„Hm,“ ozvalo se zpod polštáře a Nick měl pocit, že sestra věci nepřikládá patřičný význam.

Skutečnost, že se ani slovem nezmínil o svém setkání, přestože by to líčení jeho nočních zážitků dodalo na

lesku, byla snad způsobená tím, že i pro něho tím začalo něco nového: doslova neslýchané tajemství a mimoto také jedno krásné přátelství.

A tak pomlčel o tom, jak seděl ve staré kuchyni a nad horkým čajem naslouchal fantastickým příběhům a vyprávění o tom, jak Pepe už jako malý Josífek, zavřený s matkou a sestrou v dokonale naklizeném bytě, snil o tom, že jednoho dne vyrazí do světa. Když pak vyrostl a dennodenně se od osmi do čtyř pachtil v práci, jeho život byl každý den stejně fádní, až se jednoho slavného dne rozhodl, že odted se bude jmenovat Pepe a vydá se do světa.

Nick mlčel o nebezpečích, která už Pepe v lesích zažil. O strachu a odříkání, která přestál, když večer nenašel vhodné útočiště nebo neměl v kapse dost peněz, aby se mohl po útrapách celého dne dosyta najíst. A také o nezměrném bohatství, které mu navzdory všem problémům tuláctví dopřávalo. Pepe, tulák Pepe.

Namísto toho své sestře schované pod polštářem vyličil bouřku, která ho údajně probudila, a trochu si přibarvil intenzitu hromů a blesků. V tu chvíli ještě netušil, že na Havraním vrchu zažije docela jinačí plískanici, s jakou se takový deštiček, jako byl dnes v noci, vůbec nedá srovnávat.

„Celý dům se otřásal a v komíně kvílela meluzína,“ hlásil. „Jednou ze zdi spadl obraz a málem mě přizabil. Slyšíš, Agdo? Jsi vůbec vzhůru?“

Agda *byla* vzhůru.

V žaludku ji ale hořce páčil vztek, protože první, co jí vytanulo v hlavě, sotva otevřela oči (kromě rámusu, co dělal Nick, a překvapení z toho, že její bratr v té odpor-
né ruině vážně přenocoval), byl fakt, že se jí zdálo o tom nemožném vesnickém klukovi. Namísto toho, aby tu věc prostě a jednoduše vzala na vědomí jako fakt a zase pustila z hlavy, jenom se ještě víc rozčílila. Vzhledem k tomu, že jí nedošlo, že ten, na koho se zlobí, je ona sama, a namísto toho zatvrzele trvala na tom, že má zlost na Felixe, zasekla se na představě, že při dosvědčování Nickovy zkoušky odvahy, mu pěkně od plic řekne, co si myslí. Čímž se opět bezhlavě a rychleji, než by jí bylo milé, řítila do něčeho docela jiného, než zamýšlela – ale jak to měla Agda tušit? Alespoň jí dal vztek sílu do cvičení, které si toho rána odklikovala hned a bez odkladů.

A Julka? Ta se z celé rodiny probudila jako první a hned vyskočila z postele, aby zkontrolovala, jestli je v domě všechno v pořádku. Nickova postel byla prázdná, což ji přimělo jít našpicovat uši směrem do spojovací chodby a ke dveřím do staré kuchyně. Kdyby Pepe nevstal už před deseti minutami, aby se z domu vytratil, do možná by ho Julka zaslechla chrápat. Takhle ale neslyšela nic a otevřít dveře a jít bratra osobně zkontrolovat se neodvažovala. A tak jen poplácala po hlavě Bastet, která tu hlídala opřená o zeď, vklouzla zpátky do koupelny a odtud nahoru za tatínkem, který v tu dobu ještě podřimoval s nohou nataženou přes celou šířku postele. Po krátkém přemýšlení se

tedy vydala ven do deštěm nacucané zahrady, aby se porozhlédla po havranech (žádní tu nebyli) a popřála dobré ráno svým žabičkám. Dovnitř se vrátila až poté, co se k ní připojil Klaus a ona mu dopodrobna vyložila, jak se se svými zvířecími přáteli dorozumívá čarovnou řečí.

Jak spolu Emmerichovi seděli všichni u snídani, cítili se tu skoro jako doma, a když jim o něco později Saskia zavolala na Agdin telefon a přes zapnutý hlasitý odposlech se vyptávala, jestli jsou i dneska všichni živí a zdraví, odpověděly děti bez zaváhání: „Všechno je v nejlepším pořádku!“, takže jejich matka mohla jedním dechem s úlevou tlumočit Ulrice: „Všichni jsou v nejlepším pořádku!“ a Agda trochu neuváženě dodala: „Táta se má taky skvěle.“

„Jo jo, máme se tu výborně,“ pronesl Klaus, když se rozloučili a Saskia zavěsila. „Ale o dnešní nákup se i přesto budete muset postarat vy. Mně je sice taky skvěle, ale řídit auto nemůžu a pěšky se prozatím nikam nedostanu.“

„Já taky nemůžu, musím tátovi uvařit kouzelný lektvar!“ Julia ukázala na hromadu plevelu, kterou přinesla ze zahrady. „O normální jídlo se bude muset postarat někdo jiný.“

„My to s Agdou vyřídíme,“ prohlásil Nick s významným pohledem směrem ke starší sestře. A tím pomohl uvést do pohybu něco, co se mělo dál vinout celým jejich

pobytem na Havraním vrchu a neznamenal to nic jiného, než že Agdu a Nickem pod záminkou podání svědectví o vykonaných zkouškách odvahy čekala série setkání s Felixem Pílelem – ať se Agdě chtělo, nebo ne. A jedno takové potvrzovací setkání je čekalo i tohoto odpoledne, když se příjemný chlad už zase rozplynul a slunce Havraní vrch znovu rozpálilo.

„Wing tsun!“ objasnila mu Agda dole ve vsi.

Sotva Nick spontánně odběhl, aby si trochu potrénoval fyzičku, začal se jí Felix vyptávat na její koníčky a Agda považovala za vhodné upozornit ho na svůj výcvik v bojových uměních. Další zkouška odvahy, kterou si Felix pro jejího bratra vymyslel, ji vytočila. Možná ještě víc než ta minulá, protože tahle by mohla mít důsledky pro celou rodinu, jak ze společenského hlediska, tak i ve smyslu přežití. Nick měl zazvonit u paní Kleinové („Půjdeš do Horské patnácti!“) a nechat si vysvětlit princip obsluhy kachlových kamen. Felix po něm chtěl, aby bez ohlášení narušil soukromou sféru jejich paní domácí a svou prosbu přednesl jako chlap. Zpátky na Havraním vrchu pak měl rozdělat v kamnech oheň, Agda to měla natočit a video pak poslat Felixovi.

Tedy za předpokladu, že všichni – včetně celého domu – neshoří na popel, jak se pesimisticky obávala Agda. V každém případě považovala za nezbytné dát Felixovi jasně na-

jevo, že jestli se jejího bratra pokusí zmanipulovat, pouští se na tenký led. „Trénuju dvakrát týdně,“ dodala výhrudně.

Felixova reakce dopadla jinak, než očekávala. „To se podívejme!“ řekl. „Já dělám judo, taky dvakrát týdně. Třeba si spolu někdy dáme souboj,“ a Agda si povzdechla.

Také Klaus vzdychnul, když mu v tutéž chvíli Julka naservírovala porci svého kouzelného lektvaru. Byl to ustaraný povzdech. „Ty určitě víš, že můžu jenom předstírat, že to piju, vid’?“ zadíval se na svého nejmladšího potomka. „Abych neonemocněl ještě víc?“

Julka na něj vykulila oči. Pak se zadívala na čarodějný lektvar, zeleně kouřící v polévkové míse a plný vyčuhujících stébel trávy, přímo nabitý, o tom dívka ani v nejmenším nepochybovala, zdravou silou. Poté se podívala zpátky na tátu. „Kouzelný lektvar se přece *vždycky* pije jenom jako, ty popleto jinak by kouzlo fungovalo přesně opačně. Přece!“

„Jo tak,“ řekl Klaus, „v tom případě si dám prosím dvojitou porci.“ Znovu vydechl, tentokrát ovšem úlevou.

Také Nick si povzdychl, ovšem úplně neslyšně, než stiskl tlačítko zvonku u domu paní Kleinové, obsypaného truhlíky s muškáty. Pak si ještě rychle odkášlal, poodstoupil o krok zpátky na dokonale zametenou cestičku před domem a čekal na to, co přijde.

Dveře se rozletěly, před ním se zhoupily lokny paní domáčí a přišla otázka: „Tak ven s tím, co jste tam nahoře zase vyváděli?“

„My, ehm...“ Nick na okamžik ztratil řeč.

„Nebo snad tatínek?“

„Nene!“ vyrazil Nick. „Táta nic neudělal, on si jenom... vlastně nic. Felix Piel mi řekl, kde bydlíte.“

Paní Kleinová se poškrábala na nose. „Aha? Ten hubatý starostovic kluk? No, tak už to vyklop. Co zase chce? Nemám čas tady stát celý den.“

Nick si otřel zpoceně dlaně o nohavice a zhluboka se nadechl. V hlavě mu znělo *Jako chlap!* a tak zvedl pohled, aby paní Kleinové pohlédl skrze poněkud zamazaná brýlová skla do očí. „Jenom jsem se potřeboval na něco zeptat. Kvůli kamnům. Potřebuju v nich zatopit.“ Ve tváři paní Kleinové se na zlomek okamžiku mihnul náznak uznání.

„No, tak jestli vám je tam nahoře taková zima, tak já ti to teda vysvětlím.“

Večer pak za dvířky kachlových kamen uspokojivě praskal oheň a dům na Havraním vrchu zaplavila vlna téměř tropického horka.

„Topí to vážně skvěle,“ poznamenal Klaus z gauče, kde seděl s podloženou nohou a knihou o nějaké filozofce s náušnicí v uchu. „Hefaistos by z tebe byl nadšený.“

„Já teda moc nadšená nejsem,“ ozvala se Julka žvýkající zelenou gumovou žabičku, když tátovi na sádru černým fixem malovala hejno vran. „Je mi vedro. A kdo je to ten Hefa...“

„Hefaistos. V řecké mytologii byl bohem ohně a kovářství.“

„Hm, aha.“ Julka vylovila ze sáčku další gumovou žabku. „Ani Bastet z toho zrovna neskáče nadšením, podle ní jsou kováři nudní. Nicku, nemůžeš ten oheň už uhasit?“

Nick neodpověděl, protože už před dvířky kamen neseděl. Vlastně v pokoji vůbec nebyl a ani z koupelny se neozývaly žádné zvuky.

„Kde je Nick?“ zeptala se Julka.

„Někam se zašil s celým zbytkem těch noků od večere,“ odpověděla Agda zpoza telefonu.

„Co-že?“ vykřikla Julia. „Kam?“

To nikdo nevěděl.

„Však on se zase objeví,“ řekl Klaus, což byla sice pravda, nicméně tím na dceřinu otázku neodpověděl. A kdyby Julka právě neměla plné ruce práce, nejspíš by se, ať už sama, nebo s Agdou, vydala svého bratra hledat. Možná by se jí dokonce podařilo zjistit, kam se Nick ztratil a komu nesl zbytky od večere, aby měl dotýčný po dlouhém dni plném putování také něco pořádného do žaludku. Ale Julia *měla* plné ruce práce, byla zaneprázdněná kreslením strašidelně vyhlížející bavorské kočičí mumie s dutýma očima, a pokud šlo o Agdu, nebyla situace o nic lepší. Teprve

poté, co Felixovi poslala video Nickova ohně, jí totiž došlo, že mu tím prozradila svoje telefonní číslo, a než se nadála, byla zapojená v čilé výměně textových zpráv.

Dobře si poradil, ten tvůj bratříček, psal jí Felix. Příště budu muset vymyslet něco těžšího.

Neopovažuj se! odepsala mu Agda. Jinak...

Jinak co?

Jinak si tě podám!

Oukej! Tak mu vyříd', ať vyšplhá na špičku kostelní věže! ;-)

Ještě štěstí, že tu teď není...

A kde se fláká?

Kdo ví...

Fajn, tak až se zase objeví, tak se seberte a přijďte dolů do vsi. Já už si na něj něco vymyslím.

Jak už jsem psala, to ti nedaruju.

Už se na to těším :-) Tak zatím, zdar! psal Felix.

Agda se zarazila a poslední zprávu přečetla ještě třikrát. Pak natukala *Nazdar!* a raději rychle přepnula do konverzace se Samirou, aby si prohlédla fotku nějakého tureckého osla.

10.

PETRŮV ZDAR

Na konci prvního týdne prázdnin nadešel den, který měl vejít do dějin jako „den velkého sumce“. O tom, že se mu tak bude říkat, ovšem ráno ještě nikdo nevěděl. Prostě a jednoduše panovalo mírně pošmourné ráno a louka byla hustě pokropená rosou. A také to bylo to ráno, kdy se Pepe, *tulák* Pepe, jakmile se kolem šesté vypotácel z domu, ze všeho nejdřív řádně protáhl a poškrábal na břiše, než se nadechl čerstvého vzduchu a vykročil mokrou trávou. Vtom v kamenné nádrži uviděl igelitový sáček, pečlivě přivázaný k pumpě. Vytáhl ho z vody a rozmotal provázek. Kousek hermelínu, malinový jogurt, dvě broskve, jedna klobáska a papírek zamotaný do igelitu.

Mozolnatou rukou papírek uhladil a četl:

Ahoj Pepe!

Julka mě poslední dobou hrozně hlídá, zrovna na mě uhodila, jestli jsem ten poslední malinový jogurt snědl já, nebo co se s ním stalo. Takže dneska večer za tebou radši nepůjdu, ale aspoň ti nechám něco v zahradě, až si Julka půjde čistit zuby. Doufám, že se uvidíme zítra. Čeká mě plnění další zkoušky odvahy. Felix mi půjčí prut a já mám u jezera něco chytit, i když nemám rybářský lístek. Takže natajno. A tu rybu pak upéct a sníst a tak. Popravdě řečeno, vůbec netuším, jak se to všechno dělá. A vlastně ani ryby nejím (teda kromě rybích prstů). Ale jestli něco chytím, tak ti taky kousek nechám, slibuju.

Měj se!

Tvůj Nick

PS: Snad mě nikdo nenačapá!!!

„To je pacholek!“ Pepe se s úsměvem na rtech otočil zpátky k domu. Okna ložnice byla skrytá za okenicemi. „Petrův zdar,“ zamumlal. Pak se vlekl dál, krok za krokem a několikrát ztěžka zafuněl, aby se naladil na svůj tulácký rytmus.

Agda bloudila v myšlenkách u jezera už při snídani. Skutečnost, že se tam bude rybařit, ji ovšem zaměstnávala

jen zcela okrajově. Aspoň že tahle zkouška není životu nebezpečná (tedy přinejmenším ne pro jejího bratra, ale maximálně pro ryby), a kdyby měly nastat potíže, bude na místě Felix, na kterého celou věc může hodit.

Fakt, že k jezeru přijde i Felix, ale celou záležitost ovšem také poněkud komplikoval. Den velkého sumce měl být totiž podle Agdy v první řadě plný koupání a slunění a ona měla v plánu ponořit se do třpytivé vody v nových pruhovaných bikinách, skákat šipky z lávky a opalovat se – pochopitelně ne na oblázkové straně mezi tisíci a tisíci miniaturních žabek, nýbrž na protějším břehu porostlém zelení a na měkké písčné pláži. A přestože by Agda při všech těchto radovánkách uvítala publikum, inu, vlastně by jí přišly vhod klidně celé zástupy zvědavců (pokud někdo takový na Havraním vrchu vůbec existoval), dráždila ji představa, že se bude jednat především o toho drzého vesnického balíka s účesem jako podle hrnce. O to víc, že by eventuálně mohl mít podobné plány ohledně koupání, skákání a slunění se jako ona, přičemž si Agda nemohla být jistá, kdo z nich bude mít navrch a kdo zůstane pozadu. *Protože plavat společně, to teda rozhodně nemůžou*, usoudila Agda. Jak by to přece vypadalo?

„Posloucháš mě vůbec?“ přerušil Klaus její úvahy. Už notnou chvíli ho zaměstnávalo udílení důležitých pokynů

své nejstarší dceři, týkajících se jejich výpravy k jezeru za koupáním, jak mu je při posledním telefonickém hovoru několikrát zdůraznila Saskia.

Párkrát zmínil Julčiny nepřiliš spolehlivé zkušenosti s plaváním, až dívka vyskočila a energicky mu pod nos strčila své jahůdkově červené plavky s našitým odznáčkem mořského koníka na doklad svého plaveckého umu. Neopomněl připomenout ani Nickovy občasné zachvaty paniky z hluboké vody.

„Beztak mám důležitější plány než chodit na hloubku,“ poznamenal Nick s tajemným výrazem. „Třeba do vody vůbec nepůjdu!“

Klaus se ale potřeboval ujistit, že Agda na své sourozence svědomitě dohlédne a on bude v případě dalších neodbytných dotazů své bývalé ženy moci stát pevně oběma nohama na zemi – nebo tedy alespoň na jedné, té zdravé noze.

„Co jsi říkal?“ odpověděla Agda otázkou.

„Ptal jsem se, jestli vůbec posloucháš!“

„Co jestli poslouchám?“

Klaus si povzdychl.

„Táta chce, abychom tam dneska neutopili,“ vmísila se do toho Julka.

Agda si tátu pohoršeně změřila pohledem. „Je to pravda?“

Klaus znovu vzdychl. „Stručně vzato jsem chtěl říct přesně to.“

„Rozumím,“ odpověděla Agda. Pak z misky před sebou vyškrábala poslední zbytek proteinového müsli a olízla lžičku, než se zvedla od stolu, aby si šla sbalit batoh. Čert vem publikum – dneska ji čekal den u jezera plný koupání a ona si předsevzala, že si Felixovou přítomností nenechá zkazit nic, co k takovému dni patří.

Pro Nicka se toho rána všechno točilo především kolem otázky, jak si poradí s prutem, a když mu o něco později při shledání na oblázkové pláži Felix vrazil udici do ruky, měl o celé akci zásadní pochyby.

„Tím tu rybu praštíš po hlavě,“ řekl Felix a podal mu ještě dřevěnou palici, kromě toho taky podběrák, dále pytlík s krabičkou červů, několik mražených rybiček jako návnadu a další rybářské nezbytnosti. „A pak ji zabiješ bodnutím do srdce.“

„Ale...“ Nick zbledl. „Jak mám vědět, kde má srdce?“

„Těsně před prsní ploutví. Vrazíš jí tam nůž a hotovo! Hned uvidíš, jestli ses trefil.“ Felix si ho prohlížel. Pak nenápadně zašilhal po Agdě, která ho probodávala vzteklym pohledem, a s velkorysým výrazem dodal: „Až budeš mít na háčku nějakou ucházející rybu, můžeš mě zavolat a já ti pomůžu. Až půjdeme hledat poklad, taky budeme muset spolupracovat, to je přece jasné, ne?“

„Hm,“ zamručel Nick.

„A teď už zmiz!“ rozkázal Felix. „Někam, kde je klid,“ a Nick poslušně odcupital směrem k písčité pěšině, která vedla kolem jezera.

„Hlavně mi z té vody nevytahej všechny pulce!“ volala za ním ještě Julka, ale on na to nereagoval, prostě pokračoval dál, do pruhovaného polostínu na kraji lesa, aby si našel vhodné místo k rybaření. První problém spočíval v tom, že netušil, jak takové vhodné místo k rybolovu vypadá. Druhý představoval fakt, že toho dne nebyli u jezera sami.

Na oblázkové pláži si rozložila deku ke koupání máma s párem velmi živých dvojčat a už v okamžiku předávky prutu by jí nejspíš došlo, co se chystá, kdyby ji obě mrňata právě intenzivně nezaměstnávala. A vzadu u mola do vody skákala do vody nějaká mládež, všichni povykovali a cákali, takže určitě vyplašili nejen jakékoli ryby široko daleko, ale málem i oba kluky s dobře skrývanými rybářskými ambicemi. Relativně nerušeně chytat tak mohl Nick jen na jednom z kratších břehů jezera, chráněném stromy nebo jinou zelení, a tak si předsevzal, že bude vhodné věc neuspěchat a hezky v klidu si pro svou misi nejdřív najít ideální místo – ať už má takové místo vypadat jakkoliv.

Aby se do toho nemusel hned pouštět.

A napíchnout návnadu na háček.

A nahodit vlasec... kdoví, jak se to vůbec dělá.

A vytáhnout z vody mrskající se rybu.

A praštit ji, ať už s Felixovou pomocí, nebo bez, palicí po hlavě a rozpárat jí břicho.

Šoural se, co jedna noha v sandálech druhou mine, rozhlížel se, prodíral se záplavou tisíců a tisíců třpytících se sluncí, dopadajících na zem skrze listí, a ani se neodvažoval dělat si naděje na úplně obyčejný úlovek, natož pak na takový, jaký na něj toho dne ještě čekal.

„V žádném případě!“ Julka energicky zavrtěla hlavou. „Já teda rozhodně nikam nejdu.“

Jakmile Nick zmizel, pokusila se jí starší sestra vysvětlit, že oblázková pláž je pro prťata a skutečný život se odehrává na protějším břehu.

„Přece nejsi mimino, aby ses tu cachtala na mělčině jako tihle,“ prohlásila Agda a ukázala na dvojčata s nafukovacími rukávky ve výstražně oranžové barvě. „Pojď, budeme spolu tamhle naproti trénovat a určitě si brzy vysloužíš *bronzového* mořského koníka!“ Ale nezafungovalo to, stejně tak jako příslib úplatku v podobě barevných gumových pendreků, které Agda s Nickem předchozího odpoledne objevili v obchodě s potravinami.

„Ty si stejně rozdělíme, protože jsou společné,“ odvětila jednoduše Julka. A když Agda vzdala veškeré pokusy o diskusi a odhodlaně ji popadla za ruku, Julka se jí stejně tak odhodlaně zase vykroutila.

Bez tak neměla v úmyslu se nijak zvlášť intenzivně koupat. Možná, že se přece jen trochu vycachtá, aby se mírně zchladila, když bude sluníčko moc pálit, ale v první řadě měla úplně jiné plány.

Jeden z nich měl co do činění s žabkami, kterých tu po kamenech lezly stále ještě desítky a pro které chtěla postavit bezpečný přechod k lesu, chráněný před nebezpečnými lidskými kroky.

Další plán se týkal lesa samotného, zeleného a svěžího, který obemykal jezero ze všech stran jako jedna velká pohádková krajina, od níž si Julka ve věci čar a kouzel dost slibovala.

Třetí důvod se týkal jejího bratra. Už několik posledních dní se Nick Julce zdál nějak podezřelý, úplně jako by před nimi něco tajil. Proto považovala za nutné mít ho na očích – zejména tehdy, až si bude myslet, že ho nikdo nevidí, jako například při rybaření. Takže bylo absolutně nepředstavitelné, že by se měla přesunout na protější břeh jenom proto, aby se tam její sestra mohla předvádět. Protože to Julka pochopila hned: že Agda chce ukázat, co umí. Ne jí, nýbrž tomu klukovi, Felixovi, a možná i ostatním, co se tam vzadu předváděli tak, až se hladina jezera proměnila v divoce vířící vody. A tak ještě jednou zavrtěla hlavou.

„Já tě tu ale nemůžu nechat samotnou,“ prohlásila Agda, když pochopila, že ani její pokusy o lichotky, ani zcela hmatatelné úplatky nikam nevedou. „Takže musíš se mnou.“

„Nikam nemusím.“

„To teda musíš. Protože teď a tady za tebe zodpovídám já. Slyšela jsi, co říkal táta!“

Julka našpulila rty. „Posledně jsi tvrdila, že na sebe zvládneme dohlédnout sami.“

„Jo, ale tím jsem rozhodně nemyslela tebe!“ oponovala Agda. „Jsi ještě moc malá.“

„Nejsem.“

„Jsi! A ani nějaká hnusná scvrklá kočka na tom nic nezmění, aby sis nemyslela!“

Když to Julka uslyšela, zalomcoval s ní niterný vztek, který hrozil vyústěním v živelnou katastrofu. Výlet k jezeru by tak pravděpodobně předčasně skončil a tento den by se nikdy nezapsal jako den velkého sumce, kdyby v tu chvíli Felix neudělal několik kroků směrem k mamě s dvojčaty, kterou právě zaměstnával souboj o lahvičku s opalovacím krémem.

„Hele, Anjo, nemohla bys na Julku trochu dohlédnout, až půjde do vody?“ zeptal se a žena na okamžik přerušila pokusy o namazání jednoho z dvojčat, takže jí zmíněné prťe vyklouzlo ze sevření. Zasyčela několik našťvaných slov, a pak na Julku mávla.

„Švagr mi už o vás říkal!“ zavolala a zjevně se hodně snažila, aby to znělo mile. Felix se otočil zpátky k partě a vysvětlil: „Její švára je pan Loibl.“

„No nazdar!“ neudržela se Agda. „Ten bláznivý dědek? Julko, pojď s námi radši na druhou stranu.“

Julka její slova ignorovala, zvedla ruku na pozdrav a oblažila mámu dvojčat tím nejzářivějším úsměvem, který měla na repertoáru. „Dobře, budu se držet poblíž!“ prohlásila na celou pláž. „Ale jenom, když půjdu do vody,“ dodala šepem, a tím bylo ujednáno.

Klaus zašilhal po svém telefonu ležícím na kamenném stolku vedle knihy od filozofa s pleší. *Teď by mohla klidně zavolat Saskia*, pomyslel si. Dokonce by teď *měla* zavolat a nervózně, možná dokonce trochu ustrašeně vyzvídat, jestli je všechno v pořádku. A on, Klaus, by ji uklidňoval a řekl by: „Neboj, všechno mám pod kontrolou.“

Protože toho dne *měl* všechno pod kontrolou – přinejmenším o tom byl přesvědčený. Dětem udělil detailní pokyny, jak se mají u vody chovat, a smluvil s nimi závazný čas návratu. Sám jim na oplátku slíbil, že bude neustále na telefonu a mimoto připraví něco k večeři. Jo, to zvládne, i se zlomenou nohou a berlemi. Zdravou a chutnou večeři, která jim ze stolu zavoní na uvítanou, až se děti budou vracet domů. Pravá tátovská večeře.

Klaus spokojeně zamlaskal, a ještě chvíli očima hypnotizoval telefon, ten ale mlčel. Po chvíli zvedl pohled. Nad rybníkem se tetelil horký letní vzduch a na louce rozjeli mistrovský symfonický koncert cvrčci. Ani noha Klause moc nezlobila, pokud ji měl v klidu nataženou před

sebou, skoro jako by byla zdravá.

Klaus naslouchal bzukotu, šplouchání a šumění v zahradě, vnímal slunce na své kůži a uvažoval, jak pro všechno na světě někoho mohlo napadnout pojmenovat tohle nejmírumilovnější místo široko daleko zrovna *Havraní vrch*. Pak vyslal ještě jeden poslední pohled ke svému telefonu, a když ani teď idylické ticho neprořízlo jeho vyzvánění, natáhl se pro knihu a nalistoval svou obzvlášť oblíbenou pasáž.

Nick nahodil prut. Nahazoval už poněkolikáté, ale věc se ukázala být ještě o něco komplikovanější, než se obával. Buď se mu vlasec zamotal a za navijákem vytvořil nepřijemný chuchvalec, nebo se zachytil někde ve větvích. Nick si přitom ani nebyl jistý, jestli tohle už je jeho konečné místo na rybaření. Obešel kus kolem jezera a rychle proklouzl okolo skupinky pubertáků (samí kluci, všichni tři, takoví ti hluční, co jich je hned všude plno). Delší stranu vodní plochy, kde byla hloubka, nechal za sebou a zastavil až v místě, kde bylo u břehu houští tak husté, že se v něm mohl prakticky ztratit.

„Možná je to tady trochu *moc* zarostlé,“ zamumlal Nick, když se mu vlasec protentokrát zamotal do trnitého křoví. Chvíli s ním zápasil, než je mu ho podařilo vyprostit a probojovat se z křoví ven.

Přepadla ho malomyslnost. U předchozích úkolů šlo o to, aby se k něčemu *odhodlal*. Jasně, že to nebylo nic příjemného, musel se postavit strachu, který mu svíral všechny vnitřnosti, ale nakonec to zvládl.

Tentokrát šlo ale o prokázání *zručnosti*, a to bylo něco úplně jiného. Nick totiž nebyl zrovna známý tím, že by byl šikovný. Spíš naopak, vědělo se o něm, že je v mnohém synem svého otce: zasněný, věčně s hlavou v oblacích, a tak trochu... nepraktický.

„Přece nejsem žádnéj nešika!“ zamumlal si pro sebe, a to mu stačilo k tomu, aby načerpal novou porci odhodlání. Proklestil si cestu zpátky na písčitou pěšinu, hodil si rybářský prut a podběrák přes rameno a vydal se dál. Vykračoval si jako někdo, kdo si jde pro poklad, a takový člověk se přece nevzdá jenom proto, že nedokáže chytit rybu! Nick se nadechoval ostře nosem a při chůzi se pohupoval v kolenou. Cítil se skoro jako rozený rybář, silný, zpocený a úzce propojený s přírodou. A když u břehu objevil rákosí, najednou s naprosto přirozenou jistotou věděl, že tohle je to místo, kde se mu podaří prut nahodit. Na některém z volnějších plácků, kde se mu háček nezasekne mezi stébly. Vyloženě ho to sem táhlo.

Agda stála na dřevěných prknech mola a cítila, jak ji po mokrých ramenou hladí letní vánek. Pak se nadechla,

mírně se předklonila a rozeběhla se. Samozřejmě, že jí bušilo srdce, to jí tlouklo celou dobu už od chvíle, kdy Felix zařídil, aby ji tu ti tři kluci nechali skočit. Ti se totiž zprvu tvářili, jako by tenhle můstek byl jejich soukromým majetkem – a to jenom proto, že byli o rok nebo dva, nanejvýš tak o tři roky starší než ona. Agda s Felixem plavali kolem můstku a dávali jim najevo, že se chtějí na lávku taky vyhoupnout, ale ti tři skákali jeden kufr za druhým, rozstříkovali vodu všude kolem a jednoduše je ignorovali.

Dokud Felix nahlas nezařval: „Z cesty!“

Zaskočeně se po něm ohlédli a on se zazubil, vylezl z vody a přešel po lávce.

„Uhněte konečně, teď jsme na řadě my,“ oznámil, protáhl se kolem nich a mávl na Agdu. „Nebo mám povědět paní Faberyové, co je její brigádník za gaunera, Kristiáne?“ A než mohl oslovený kluk pípnout, Felix skočil. Po hlavě. A poměrně čistě, jak musela Agda uznat. Bylo jí jasné, že teď se bude muset hodně snažit, nejen kvůli Felixovi, ale i kvůli těm třem ostatním, kteří jí skutečně udělali místo a se založenýma rukama se dívali, jak se vyhoupla na lávku.

Srdce jí bušilo vážně až v krku. Ale jakmile se rozeběhla, věděla, že to bude dobré. Celé její tělo od hlavy až po malíčky u nohou bylo napnuté jako struna, a současně plynulo přirozeně jako voda, do které se právě chystalo skočit. A když se nohy odrazily a Agda prosvištěla vzduchem v dokonalém oblouku, věděla, že teď se na ni dívá i Bruce Lee, ať už je kdekoliv.

TAHÁNÍ ZA VLASEC

Ani sumec, který tu rákosím kroužil už celé dopoledne a sem tam prohnal nějaké to hejno perlínů, (v konečném součtu ovšem jeho úlovek prakticky nestál za zmínku) netušil, jaký je dnes den. Zrovna on ze všech nejméně. Ten věděl jen to, že má hlad. A dost možná by Nickovi skočil na háček (na němž visel čerstvě rozmrazený miniperlín) hned, kdyby Nick nebyl v tu chvíli zaměstnaný něčím jiným a pořádně za udici zatáhl.

Vyrušila ho jeho mladší sestra, která zničehonic kýchlala někde blízko za ním a málem mu tím přivodila infarkt.

„Hej, co děláš?“ vykřikl Nick. „Teď můžu nahazovat znova.“

„No jo, nemusíš se tak rozčilovat, jenom mě něco zašimralo v nose.“

Ze zelené stěny se vynořila Julka v jahůdkově červených plavkách.

„A vůbec, co mě tady šmíruješ?“ Nick nakvašeně navinul vlasec na prut. „Plním úkol, takže mě laskavě nech být.“

„No jo, tak se nerozčiluj,“ zopakovala Julka a poškrábala se na nose. „Jenom jsem tak šla kolem.“

Což byla pravda jen napůl. Poté, co nějakou dobu odolávala veškerým více či méně lákavým nabídkám ke společným aktivitám a konverzaci, a vyhrabala v oblázcích několik hlubokých žabích dálnic, ji Anja Loiblová vybidla, aby s ní a dvojčaty vyzbrojenými nafukovanými rukávky šla do vody. Ta kňourala už notnou dobu, že nutně chtějí jít dělat *cáky cáky*, a Anja Loiblová dala Julce jasně na srozuměnou, že ona je tu za ni teď zodpovědná, takže ať ji Julka *laskavě* kouká poslechnout. Koneckonců má pořád jen dvě oči, ale musí ohlídat tři děti současně.

A tak šla Julka do vody. Poté, co předvedla několik ukázkových plaveckých temp hodných držitelky odznaku všestranného plavce, čímž si vysloužila Anjino jásání a tleskání, shledala Julka vodu příjemně chladnou. Potom ale měla v úmyslu vrátit se ke svým vlastním plánům, zejména k tomu číslo dva, a sice obhlídce lesa. Takže sotva se pohled jejího dočasného dozoru opět obrátil ke dvojčatům, která se cachtala ve vodě a pokoušela se jedno druhé potopit, vyklouzla Julka zpátky na břeh, a aby se vyhnula případným diskusím, radši rovnou zmizela v houští.

Tenhle les byl kouzelný, cítila to jako šimrání kolem pupíku – čím dál se vzdalovala od pláže a čím těsněji u sebe tu rostly stromy, tím byl kouzelnější. Nicméně nebyla takový blázen, aby se od jezera vzdalovala příliš daleko. Namísto toho se jednoduše vydala nepravidelným obloukem podél břehu, občas se na chvíli posadila do mechu, objala několik stromů a utrhla si pár maličkých, ale sladkých malin, aby z nich dočerpala své vlastní čarovné síly. A tyhle síly narůstaly a narůstaly, Julka to teď cítila po celém těle. Zcela nezpochybnitelným důkazem její kouzelné moci byl fakt, že Nicka objevila, aniž by ho vlastně vůbec začala hledat. Jako by ji k němu nohy nějakým kouzelným způsobem samy zanesly, díky čemuž mohla hravě a zcela bez jakékoliv námahy přejít k plánu číslo tři: sledování bratra. Připlížila se blíž a dřepala si do vysoké husté trávy lemuující rákosí.

Jen to kýchnutí, které Julka schovaná v úkrytu nedokázala zadržet, když ji tráva šimrala nejen do nohou, ale teď už bohužel i v nose, nebylo v plánu. Stejně jako nedůvěřivý výraz, s nímž si ji Nick prohlížel, když se mu ukázala. Hned jí bylo jasné, že bratr tuší, že něco tuší, i když se to něco neodehrávalo tady a teď. Tady a teď její bratr zatím skutečně jen skládal další zkoušku odvahy.

„Jenom jsem tak šla kolem,“ opíčil se po ní. „Čistě náhodou!“

„Jo, náhodou,“ odvětila Julka. „Vlastně jsem šla do lesa.“

„Tak se laskavě vrať vlastně do lesa!“ Nick si poposunul

po nose brýle, které mu sklouzly při navíjení. „Nebo ještě lépe zpátky za ostatními. Tohle je totiž moje místo. A na rybaření musí mít člověk klid.“

„No jo, no jo,“ ohradila se Julka. „Ale zpátky za ostatními nejdu, jdu za tátou,“ a bez dalších komentářů odkráčela pryč. To v Nickovi vzbudilo nedůvěřivost, protože jestli ho sestra poslechla jen tak a bez odmlouvání, mohlo to znamenat jen jediné, a sice že její ústup musel být strategické povahy.

Budu se muset mít vážně na pozoru, jestli nechci, aby na Pepeho přišla, pomyslel si a pustil se znovu do navíjení vlasce.

Budu se vážně muset mít na pozoru, jestli chci přijít na kloub tomu, má Nick za lubem, pomyslela si Julia a rychle si natrhala ještě pár malin, aby zaplašila husí kůži z toho, jak se lekla, že na ni přišel.

Jen sumec, který si dál plul rákosím a vyhlížel něco menšího či většího k snědku, nic netušil, ničeho se neobával a neměl ani ponětí o tom, jak velké měl právě štěstí.

Klaus zaklapl knihu, natáhl se pro berle a zvedl se z kamenné lavičky. Poměrně dlouho si četl, při tom ho napadla celá řada zajímavých otázek, přemýšlel o odpovědích, přičemž vyvstávaly další a další nové otázky, ale teď už toho bylo dost. Ne že by nečetl rád. Právě naopak, čtení

byla jeho oblíbená činnost i přesto, že odpovědi na sebe zpravidla nechávaly čekat. Ale mezi knihami a v knihách se pohyboval prakticky celou svou pracovní dobu, a teď byl na dovolené, jak si po zhruba pětadvaceti přečtených stranách poněkud vzdorovitě uvědomil. A pokud jeho pracovní dobu tvoří z velké části četba, pak by na dovolené měl spíš něco dělat, cokoliv, nehledě na nějakou zraněnou končetinu.

„To je moje svaté právo!“, přesvědčoval Klaus sám sebe. Zvedl proto ze stolu svůj dál zarputile mlčící telefon, strčil ho do kapsy a odšoural se na louku.

Tam pak stál, opřený o berle, a přemýšlel. Pohledem putoval sem a tam, zabloudil z kopce směrem ke vsi, v myšlenkách se krátce zatoulal i do Florencie za bývalou ženou, zcela ochuzenou o podrobnosti ohledně totální absence katastrof na programu dnešního dne. Opět se soustředil na jemně se vlnící travu, která ho obklopovala, a zastavil se u ohniště, nad nímž byl na třech železných nohách připevněný pokroucený a očouzený otočný rošt. Ten nápad ho nadchl. To je ono! Vyčistí rošt, rozdělá pořádný oheň a budou grilovat – všechno, co dům a lednice vydají. Až se děti, jeho úžasné děti, o které má to potěšení se starat celé prázdniny, vrátí po koupání vyhladovělé, přivítá je už z dálky lahodná vůně.

„Přesně tak,“ pronesl Klaus. „Přímo božsky neodolatelná vůně.“

„Agdo?“ zavolala Anja Loiblová nervózně. Jedno z dvojčat táhla za ruku za sebou ke břehu, kde byla hloubka. „Je u tebe Julka?“

Agda se otočila.

Skočila do vody, jednou, podruhé, skákala znovu a znovu, na její šipky byla radost se dívat. A ona to věděla díky uznalým pohledům, kterými ji častoval nejen Felix, ale i ti starší kluci, Paul, Fabian a Kristián. Vlastně je, Felixe a ji, poměrně rychle přestali ignorovat. Z minuty na minutu se začali chovat přívětivěji, především k ní v jejích pruhovaných bikinách, usmívali se na ni, dokonce možná nepatrně zatajili dech, když se k nim na břeh vracela s mokkými vlasy, a teď tu všichni společně seděli na osuškách, poslouchali muziku z repráku (*pořádnou* muziku, žádné vesnické cajdáky!) a cpali se, obtěžovaní několika otravnými vosami, zpola rozteklou čokoládou a brambůrky. Přinejmenším tedy do chvíle, než k nim dorazila paní Loiblová s očima navrch hlavy a vřískajícími dvojčaty na rukách.

„Co je s Julkou?“ zeptala se Agda.

Anja Loiblová zesinala. „Myslela jsem, že šla za tebou.“

Teď to byla Agda, kdo zbledl. „Ne, tady nebyla.“

„Proboha!“ vykřikla Anja Loiblová, načež dvojčata nasadila ještě o level hlasitější řev, Agda vyskočila a vykřikla: „Felixi, udělej něco, Julka je pryč!“

Nick hypnotizoval vlasec. Drahnou chvíli čekal, dokud si nebyl jistý, že se malá ségra opravdu vypařila a jahůdkové plavky na něj znovu nevyskočí odněkud zpoza křoví. Evidentně však zvolila strategický ústup a opravdu zmizela – každopádně teď po ní nebylo vidu ani slechu. Julka nepatřila k lidem, kteří dělají věci polovičatě.

A tak podnikl ještě jeden pokus. Rozmotal vlasec, nadechl se, mírně zakroužil rameny a znovu zkusil prut nahodit.

Kdo chce chytit rybu, nesmí být netrpělivý, to bylo Nickovi jasné. Chytit rybu, to je běh na dlouhou trať.

„To chce trpělivost a klidnou ruku,“ zamručel a pokusil se udržet ruce svírající rybářských prut co možná nejvíc v klidu. Už po několika málo minutách je ale dál nehybně neudržel. Ba naopak, táhlo je to i s prutem mírně doleva a dolů. Na vině bylo škubnutí, které Nick cítil nejen v rukách, ale také viděl podle vlasce zničehonic napnutého téměř k prasknutí. Così za něj silně škublo a pořádně tahalo.

Kdyby Nick tušil, kdo má obojí na svědomí, tolik by se nečertil. Kdyby věděl, že mu na háčku kromě lačně pozřeného miniperlína visí i osmapadesát centimetrů dlouhý sumec, bylo by zatahání za prut důvod k jásotu. Přinejmenším dokud zmítajícimu se zvířeti bojujícimu o život nepohlédne do očí. O tom ale Nick zatím neměl tušení. Předpokládal, že prut nedokáže udržet v klidu

kvůli všeobecnému neklidu, který jako by se náhle snesl na celé jezero, a že se mu kvůli tomu vlasec znovu někde zachytil – nejspíš opět v rákosí. Jo, určitě zase někde tam. Musel se někde důkladně zaseknout a rákosí se pod vodou nejspíš pořádně vlní, soudě pohledem toho, jak silně vlasec táhl a škubal.

Nick byl našťvaný. Našťvaný na kluky, kteří u břehu výskali ještě víc než předtím, dokonce i na Felixe Piela a na svou starší sestru. A zlobil se i sám na sebe. Nejen to, pomalu se ho zmocňovala tichá panika, protože nevěděl, jak by měl záležitost se zaseklým háčkem vyřešit. Když za prut zatáhl, vzpíral se, a i když ho držel pokud možno klidně, škubání si vesele pokračovalo dál.

„Sakra!“ ulevil si Nick. A pak ještě s pohledem na poskakující vlasec dodal: „To je divný.“ Pak o té podivnosti začal přemýšlet, což nebylo nic snadného, protože Agda se zbytkem povykující mládeže teď pobíhala poměrně blízko. Přesto Nick uvažoval dál, všemi směry současně, zatímco v něm rostla panika, a když se jeho uhánějící myšlenky najednou setkaly v okamžiku pochopení, připadal si, jako by byl v jednom ohni.

„Pomoc!“ zavolal, aniž by se dál ohlížel na jakékoliv maskování a tajnůstkaření. „Pomóc! Felixi, pojď mi pomocť! Myslím, že jsem něco chytil!“

„Zapomeň na Nicka a nějakou pitomou rybu!“ sykla Agda za běhu na Felixe. „Musíme najít Julku. Neumí moc dobře plavat, a jestli spadla do vody někde, kde je hloubka, tak...!“

„Já jsem to pochopil,“ zafuněl Felix. Kliky na jednom prstě sice Agdě ještě dělaly trochu potíže, ale běžkyně byla skvělá, s dlouhýma, vytrénovanýma nohama, což nemohlo ujít nikomu, kdo se snažil udržet s ní krok, a to ani judistovi, jako byl Felix. „Ale proč by měla jen tak spadnout do vody?“

Agda si odfrkla. „Ty Julku neznáš!“

Což sice byla pravda, ale nic to nevysvětlovalo – nebo aspoň ne Felixovi. Jedině Nick, který právě nedaleko odtud sváděl svůj vlastní boj s *tou pitomou rybou*, by věděl, jak na něco takového odpovědět, a na uklidněnou by ji poučil, že Julka je přece na cestě domů a koupání už dávno pustila z hlavy. Ale Nick neslyšel, protože souboj, který sváděl, mu dával zabrat. Sumec sebou mlel a škubal, a jen panika, která ho zaplavovala v rychle navazujících vlnách dodala Nickovi sílu, aby zabral za prut tak silně, až ryba obloukem vyletěla do vzduchu, vyvlékla se přitom z háčku a s mrskáním přistála v trávě.

Pátrání kolem jezera více či méně čile pokračovalo, nebo možná ani ne tak čile, jako spíš rozmrzele, zatímco Julka

v jahůdkových plavkách ozdobených nášivkou s mořským koníkem právě sešla z asfaltové silnice na šterkovou cestu a Nick, zaskočený svým hrůzným úlovkem, popadl do ruky palici. Anja Loiblová se dušovala, že už nikdy v životě nechce hlídat tak neposlušné dítě, a ještě ke všemu z města (slib, který příliš dlouho nedodrží). Paul, Fabian a Kristián teď přeci jen litovali, že se s těmi dvěma vůbec dávali do řeči. A Felix se obával o přízeň Agdy Emmerichové, zatímco ta se strachovala o svou malou sestru, a tak trochu i o den u vody, na který se tolik těšila.

Pak se ale seběhlo několik věcí současně, které pátrací akci ráz na ráz ukončily. Zprv se rozezvonil telefon v Agdině ledvince a zvonil tak dlouho a neodbytně, že ho Agda za běhu z ledvinky vylovila a hovor přijala.

„Rozdělal jsem oheň na grilu!“ oznámil jí táta, ještě než mohla udýchaně zafunět *ahoj*. „Julka říká, že přišla dřív, protože už měla hlad, a vy prý taky za chvíli dorazíte. Tak se neloudejte, ano? Něco jsem nám naložil.“

„Cože, Julka?!“ nadechla se Agda, a pak vyhrkla: „Jasně, už jdeme!“ Vzápětí rychle klikla na tlačítko s červeným sluchátkem a zavolala směrem k rákosí, kde to praskalo a šustilo: „Niiiickůůůů! Musíme hned domů a zjistit, co se děje – táta griluje!“

V tomtéž okamžiku se ze zmíněného rákosí ozvalo hlasité zavytí. „Je mrtvý! Felixi, Agdo, já jsem ho zabil!“

SUMEC NA MÁSLĚ

Jako vždycky! začala Agda o mnoho hodin později hlasovou zprávu Samiře. Takhle to dopadá pokaždé, když táta začne grilovat. Nemůže se dočkat a nevydrží, než se gril pořádně rozžhaví, hodí maso na otevřený oheň a tvrdí, že je to tak schválně, kvůli chuti přece. Pak ale nedává pozor a pokaždé všechno úplně spálí. Dneska to dopadlo ještě hůř, protože neodhadnul, jak dlouho mu s tou jeho nohou zabere cesta mezi kuchyní a ohništěm. Trvala mu – dlouho! Přinejmenším dost na to, aby se mezitím všechno spálilo na uhl. Takže když jsme se s Nickem a Felixem, tím Felixem, ty víš kterým, vrátili z koupání zpátky na Havraní vrch, nad zahradou se vznášel hustý oblak dýmu a tátu jsme našli skoro brečícího, protože všechno, co připravil, bylo zralé leda tak do koše. Klobásky, špízy, všechno. Ani Julka ho nedokázala utěšit, a to mu extra

donesla ty tvoje žabičky a dala je tátovi do dlaní. Já myslím, že mu nešlo ani tak o to pokažené jídlo. Muselo mu běžet hlavou, co by tomu řekla mamka, že z takových připálenin vzniká rakovina a tak dál... Jako by to sám nevěděl. Nebo jak by hned líčila Ulrice: „Ten Klaus to tam prostě nezvládá!“ Přitom mamka o ničem z toho vůbec nemohla vědět, protože tou dobou byla zrovna... No, to ti budu vyprávět později.

To je fuk. Každopádně u toho byl i Felix, kvůli tomu sumcovi, co Nick ulovil. Vyfotila jsem si ho, teda ne Felixe, to by bylo asi docela trapný, fotit si ho v plavkách, ale toho sumce jsem si vyfotila. Nick nejdřív vypadal, že se rozbřečí, ale Felix tvrdil, že je to neuvěřitelný úlovek, nejenom na někoho v Nickově věku, ale dokonce i na zkušeného rybáře, a že prý je to pro to jejich výpravu za pokladem dobré znamení, za tím pokladem, co už jsem ti vyprávěla. Pak ještě Felix říkal, že může jít s námi a pomoci mu tu rybu vykuchat. Za to byl Nick rád, i když se pořád ještě trochu bál, že by ho někdo z ostatních lidí, co byli kolem jezera, mohl naprášit, že chytal bez povolení. Něco takového ale nikoho ani nenapadlo, protože všichni byli našťvaní na Julku a na mě. Julka totiž utekla a já jsem je všechny donutila pomoci ji hledat a... no, to je fuk. Každopádně se o Nicka a jeho rybu vůbec nikdo nezajímal. Když jsme pak s tím obřím sumcem dorazili k chatě, táta vykulil oči a jásal, že teď už se nemusíme bát, že bychom neměli co grilovat. Julka tvrdila, že to je její zásluha, že to ona ho přičarovala pomocí těch kouzelných malin, když byla Nicka u břehu zkontrolovat. Ale Nick na to „povídali, že mu

hráli“ Toho sumce prý chytil úplně sám, bez jakékoliv její či jiné pomoci. Taky nezapomněl zdůraznit, že všichni ostatní se mezitím koupali a vesele bavili. Mám pocit, že tím narážel na mě. A přesně to jsem taky dělala, plavala jsem a potápěla se, skákala šipky z mola a ukázala všem těm vesnickým balíkům, co tam byli, jak se to dělá – i když to pak kvůli Julce vzalo celkem rychlý konec. Oukej, Felix taky skákal šipky, ale ne tak daleko jako já a taky ne tak čistě, to ani zdaleka. No, a pak s Nickem toho sumce vážně vykuchali a zbavili šupin, což bylo nechutný, ale musí se to udělat, a taky jsme potřebovali něco k jídlu, že jo.

„A teď?“ zeptal se Nick, když před ním na kuchyňském stole ležela očištěná a chutně vyhlížející ryba.

Felix pokrčil rameny. „Teď ho můžete nacpat máslem a bylinkami, zabalit do alobalu a hodit na gril.“

„Jakými bylinkami?“ zasvítily Julce oči.

Felix ji ignoroval, stejně jako to dělal už od jejího zmi-
zení u jezera, když ho ale Agda zpražila přísným pohle-
dem, přeci jen odpověděl: „Tymián, šalvěj. Cokoliv najdete
na zahradě.“ Umyl si ruce ve dřezu a vykročil k domovním
dveřím. „Tak já asi...“

V tomtéž okamžiku se ze zahrady přibelhal Klaus,
který se, povzbuzený nečekaným přísunem jezerních in-
grediencí na grilování, vypravil obhlédnout stav uhlíků.

„Nechceš se zdržet na jídlo, Felixi?“ řekl a Nick z kuchyně
dodal: „Musíš, prosím, aby to zas nedopadlo jako minu-
le!“

Takže Felix zůstal, pokračovala Agda v nahrávání hlasové
zprávy pro Samiru. Ve finále to byl on, kdo sumce nakořnil,
hodil ho na gril, otáčel, kontroloval, jak se peče, jestli už je
hotový, a nakonec nám ho naservíroval.

Táta kolem něj nadšeně poskakoval, u něj je to vždycky
takhle z jednoho extrému do druhého. V jednu chvíli absolutní
zoufalství a v příští je najednou všechno zapomenuto a už
zase začíná filozofovat o tom, jak málo stačí k tomu, aby si
člověk to „bytí-ve-světě“ zpřijemnil.

A dneska mu k příjemnému „bytí ve světě“ stačil vlastno-
ručně rozdělaný oheň, protože, jak nezapomněl zdůraznit, to
s berlemi nebyl žádný snadný úkol, a vůně grilu, a samozřej-
mě také něco k snědku.

Nejšťastnější byl ovšem Nick, i když kolem toho nedělal
takového povyku jako táta. Párkrát měl sice slzy na krajíčku,
protože mu toho sumce bylo líto, ale rychle ho to přešlo, a pak
už jenom zářil, hlavně když se někdo zmínil, že je ta ryba váž-
ně dobrá a jaký to byl obr. Když pak byl táta z doslechu, pro-
tože mu Julka celou sádru omotala trsy mechu z lesa, zeptal
se Nick, jestli to znamená, že teď má splněné všechny úkoly,
protože v takovém případě už by se mohli vypravit hledat ten

poklad. Já bych mu to vážně přála, i když celá záležitost s pokladem v lese je samozřejmě nesmysl. Ale Felix tvrdil, že se toho Nick má ještě spoustu co učit, a na tom taky trval, i když jsem se ho zeptala, jestli se nezbláznil a jestli rád trápí malé děti.

„Hele, jde především o jeho vlastní bezpečnost,“ řekl Felix a odmávl mouchy, které se slétly kolem prostřeného stolu. „Co když ho vezmu s sebou hledat poklad a ono se něco stane, protože nebude řádně připravený?“

Agda si opovržlivě odfrkla.

„Myslím, že jsi dneska sama viděla, jak je důležité umět si tam venku poradit,“ řekl Felix. „Nebo ses snad o Julku nebála?“ Naklonil hlavu ke straně a zazubil se na ni. Pak se otočil zpátky k Nickovi. „Měl bys ale ještě umět přeplavat jezero, abych věděl, že se ti nic nestane, kdybychom to někde museli vzít vodou.“

Nick vydal zvuk, který nezněl zrovna nadšeně, a Agda sice vztekle hypnotizovala pohledem vodu v jezírku, ale výjimečně nenacházela proti téhle zkoušce odvahy žádné argumenty. Ba naopak, tentokrát musela s Felixem souhlasit v tom, že Nickovy plavecké schopnosti by zasloužily prověřit.

„Sama na něj ale rozhodně dohlížet nebudu,“ řekla jenom. „Odznak záchranáře totiž ještě nemám.“

„Však my už to spolu nějak zvládneme,“ pronesl Felix a zazubil se ještě víc, což Agdu přeci jen trochu naštválo, ale současně jí došlo, že tahle akce znamená další den u vody. Den, kdy Julku bude moct nechat na krku tátovi a pod záminkou dozoru nad bratrovým plaveckým tréninkem získá příležitost dohnat všechno, co měla v plánu si užít dneska – skoky i plavání. Jestli u toho Felix bude, nebo ne, nebylo rozhodující. Nehledě na fakt, že ještě zdaleka neviděl všechny její nejlepší triky, když už je tedy Agda nemůže ukázat Bruceovi Leemu.

To jsem ti chtěla ještě vyprávět: Později, když už byl Felix pryč a na Havraním vrchu se setmělo, volala máma. Nejdřív jsem si myslela, že nás bude chtít zase vyslýchat, a už jsem si chystala, co jí řeknu, ale ona místo toho celou dobu něco sama vykládala a měla tak dobrou náladu, že mi to bylo až podezřelé. Popravdě řečeno zněla až moc vesele. Myslím, že byla opilá. Každopádně vykládala něco o ochutnávce vín, na které s Ulrikou byly, někde v Toskánsku, kde se pravděpodobně předzásobily i pro dnešní večer.

Dost trapný, ale co už. Tohle je nejspíš Ulriky styl. A podle mě je fajn, když máma každou volnou vteřinu nemyslí na to, co asi děláme a jestli se o nás táta postará... i když tohle byla asi spíš výjimka. Jo, dnešek byl skvělý

den, ale teď už končí, protože musíme jít spát. Dobrou noc, dáme si vědět zítra.

Úplně u konce ovšem tenhle den, který měl do paměti vejít jako „den velkého sumce“, ještě nebyl, ani když sebou Aga a její sourozenci, unavení a s plnými břichy, plácli do postelí. Klausovi se podařilo oškrábat ze sádry všechen mech, krkolomně se nasoukat do pyžama, a pak padl na polštář, spokojený s oslnivým úspěchem tohoto letního dne a ochotný přimhouřit oči nad některými případnými dílčími nedostatky.

Ne ne, ještě malý kousíček toho dne zbýval, protože na Havraní vrch se právě vracel uondaný Pepe, tulák Pepe, který v těch dnech od rána do večera vypomáhal na borůvkové plantáži, aby si vydělal peníze potřebné na dalších pár dnů. Byla už tma, v domě panoval klid, jen cvrčci venku vyhrávali svou noční písničku, a co chvíli se od lesa ozvalo zapraskání nebo zašustění.

„Krucipísek,“ zaúpěl, když se v černočerné tmě trmácel po strmých schodech na půdu a nohy mu s každým dalším schodem čím dál neodbytněji hlásily, že pro dnešek už to stačilo. „Už toho bylo vážně dost.“

Stejně jako téměř každý letní večer se na něj z půdy pod střechou vyvalil dusný vyhřátý vzduch a Pepe si přál už jen jediné, plácnout sebou na svůj provizorní pelech

a vyspat se na další den plný svobodného toulání, prostě si pořádně odpočinout. Vtom se však do vůně prachu a starého dřeva vmísilo něco, co tady nahoře ještě nikdy necítil, a Pepe zavětril.

Ryba. Ryba a bylinky a také závan kouře.

Ještě, než mu úplně došlo, co to vlastně znamená, ucítil Pepe, že má hlad. A než z batohu vyhrabal kapesní svítilnu, jeho unavený mozek si dal do souvislosti to, co si před několika hodinami přečetl na papírku omotaném potravinovou fólií, s tím, co tu na něj nejspíš čekalo.

„Lišák jeden mazaná,“ zamumlal si pro sebe, když kužel světla z baterky přešel po stěnách půdy a přistál na talíři naloženém velkorysou porcí ryby a rajčátek nejruznějších tvarů i barev. Pak Pepe zpod talíře vytáhl další vzkaz a zatímco ho četl, na vrásčité tulácké tváři se mu usadil úsměv.

Ahoj Pepe,

je to sumec. Ulovil jsem ho úplně sám, jenom s kucháním a grilováním mi pomohl Felix. Výměnou za to mě bohužel čeká ještě jeden další úkol, ale co už.

Mně nechutnal, myslím ten sumec, ale stejně jsem si kousek dal, a ostatní tvrdili, že je hrozně dobrý.

Třeba si taky pochutnáš.

Ta rajčata jsem zachránil v posledním okamžiku, Julka by je jinak spořádala skoro všechna. Je teď kvůli

tomu ještě nedůvěřivější, takže si musím dávat fakt dobrý pozor.

Měj se, Nick

P.S.: Nakonec přece jenom prasklo, že jsem chytal bez rybářského lístku, ale nikdo to neřešil. Naštěstí!

P.P.S.: Nevěřil bys, jak hrozně sebou ten sumec mrskal!

P.P.P.S.: Měl bys to svoje ležení líp schovat. Julka je fakt HODNĚ podezřívavá! Ideálně to schovej za tu hromadu prken.

13.

BEZ PRÁCE NEJSOU KOLÁČE

Několik dní po sobě se Julce podařilo probudit se z celé rodiny Emmerichových jako první. Večer kvůli tomu před usnutím odrecitovala všechna příslušná kouzelná zaklínadla, a povedlo se. Její sourozenci ještě tvrdě oddechovali ze spánku, s nohou či paží vystrčenou zpod deky a vydanou napospas komárům nebo s obličejem zabořeným do polštáře, zatímco Julka se s Bastet v podpaží po špičkách plížila ložnicí. I táta ještě spal, když se kradla nahoru po schodech. Sádru vyzdobenou jejími malůvkami, která byla s každým dnem čím dál umolousanější, míval pravidelně podloženou polštáři a někdy s jednou, jindy se dvěma či vícero knihami odloženými na peřině spokojeně pochruoval. Navzdory vráskám a šedivějícímu strništi na bradě vypadal jako malý kluk, který spadnul z kola.

Julka všechny a všechno zkontrolovala pohledem, než vyklouzla ven do zahrady, kde už se probouzel nový den doprovázený ranní rosou a cvrlikáním ptáčků, jednou zahalený do mlhavého ranního oparu, jindy jiskřící a třpytící se v ranním slunci. Když vyšla na louku, pokaždé to zašustilo, vždycky kolem proběhla nějaká myška nebo ještěrka hledající úkryt, široko daleko ovšem nebyla ani jediná vrána nebo havran. Jen vzadu na kraji lesa kolem úlů bzučely včely, a ještě dál v zahradě předváděly svůj ranní tanec vážky.

Od té doby, co tam objevila podezřelý, nicméně jako důkaz nepříliš přesvědčivý kousek igelitu, její první kroky pokaždé vedly nejprve ke kamennému jezírku. S očima na stopkách tam pátrala po stopách toho záhadného tajemství, které střežil její bratr a kterému Julka hodlala co nevidět přijít na kloub. Na chvilku odložila Bastet na zem, ponořila dlaně do ledové vody a chrstla si jí trochu do obličeje, protože někdo, v kom dřímá čarodějna a kouzelná síla, nesmí být žádná baba. Další zastávkou na její ranní obchůzce byl rybník, u kterého vyhlížela svoje žabičky.

„To je dobře, že vás nikde nevidím,“ prohlásila toho dne, který se měl stát jejím dnem. „Protože to znamená, že právě někde zažíváte něco pěkného.“ Namísto toho pozorovala užovky, které se vlnily těsně pod hladinou ve vodě prohráté sluncem. Pak se ještě jednou rozhlédla kolem dokola po celém Havraním vrchu, její pohled se zastavil na drolicí se omítce starého křídla domu a v tu chvíli

Julka věděla, co má udělat. Už nějakou dobu tušila, že by se tajemství mohlo ukrývat právě tam a ona by mu mohla přijít na kloub, kdyby... ano, přesně tak, možná je potřeba do staré části domu proniknout v příhodnou chvíli a bez doprovodu starších sourozenců.

„Nemusíš se ničeho bát,“ pronesla k Bastet. „Když budeš chránit ty mě, ochráním i já tebe.“

Postupně se probouzel i zbytek rodiny, každý s hlavou plnou vlastních myšlenek. V případě Agdy s Nickem se tyto myšlenky ubíraly podobným směrem, oběma okamžitě proletělo hlavou, že dnes je čeká přeplavání jezera, ačkoliv z toho oba vyvozovali odlišné závěry.

V žádném případě se nesmím utopit! předsevzal si Nick.

Nesmím se zase projevit jako hysterická koza! znělo Agdino rozhodnutí.

Obě předsevzetí měla souvislost s osobou jistého Felixe Piela, a přestože si Agda nechtěla přiznat, že toho vesnického balíka s účesem podle hrnce nemůže dostat z hlavy, tohoto rána šla většina toho, co se kolem ní dělo, úplně mimo ni.

A dělo se toho dost. Klaus měl na dnešní den domluvenou kontrolu u ortopeda jménem doktor Pfabe a měl plné ruce práce nejen s tím, aby relativně načas připravil něco k snídani, vyčistil si zuby a oholil se. Ne, k tomu všemu

ještě potřeboval přemluvit Julku, že výlet do města je něco, co by si rozhodně neměla nechat ujít. Předchozího dne Agdě s Nickem přislíbil, že se s Felixem budou moci sejít u vody sami, aniž by Julku museli táhnout s sebou, co to ovšem znamená pro něj samotného, si do důsledků uvědomil teprve až teď. Julka mu totiž dala zcela jasně najevo, že ona rozhodně nemá v plánu dělat mu doprovod k nějakému doktorovi.

„Pojedeme taxíkem!“ lákal ji Klaus.

„S mámou jsem už jela taxíkem několikrát,“ odvětila. „Bylo to úplně stejně nudný jako jakýmkoliv jiným autem.“

„A po kontrole zajdeme na nákup do opravdického velkého supermarketu!“

Julka si tátu, který tu stál mírně nakřivo opřený o berle, změřila. „To přece nemůžeš. Vždyť tam ani nezvládneš dojít, natož abys před sebou tlačil nákupní košík. Radši ať Agda s Nickem po koupání zase zajdou nakoupit k paní Faberyové.“

Agda s Nickem, kteří se právě hladoví a v očekávání snídaně objevili na schodech, nesouhlasně zafuněli. Také Klaus si povzdechl. Chvilí uvažoval. „Mohli bychom si zajít na zmrzku!“

Julka zaváhala jen na okamžik. „Ty se mě těmi všemi triky jenom snažíš obalamutit, abych chtěla něco, co ve skutečnosti vůbec nechci,“ konstatovala, načež Klaus nasadil svůj filozofický výraz. Chvilí mlčky zamyšleně hleděl

před sebe, a pak se kajícně obrátil na Julce. „Máš pravdu. Přesně to dělám a není to ani trochu hezké. Tak jak to teda uděláme?“

„Zůstanu tady!“ prohlásila. „Úplně sama!“

Proti tomu Klaus nenašel žádné argumenty. Svezl se ke stolu, nalil si hrnek čaje a už jen vyslal k vesmíru vroucí přání, aby jeho nejmladší dítě dopoledne samo samotinké na Havraním vrchu vůbec přežilo. A aby se jeho bývalá žena nikdy nedozvěděla, že se mu navzdory všem rizikům, a ani s pomocí nefér triků nepodařilo zlomit dceřinu svobodnou vůli.

První třičtvrtěhodinu se Julka zabavila mobilem, který jí tu Klaus nechal pro případ nouze. Sice takhle nemohl být sám na telefonu, zato ale byla na příjmu Agda u jezera (která odmítla zapůjčit Julce svůj vlastní přístroj), paní Kleinová ve vsi, místní policie a dobrovolní i profesionální hasiči včetně horské služby, jejichž telefonní čísla jí Klaus pro jistotu do telefonu přehledně uložil.

Julčina pozornost směřovaná k telefonu ovšem neměla vůbec nic společného s tísnovým voláním. Docela dlouhou dobu strávila ve své oblíbené hře stavěním ulic, autobusových zastávek, domů a obchodů, až vytvořila úplně celé město. Pak jí ale došlo, že těmihle triky jen odvádí svou vlastní pozornost od toho, aby *neudělala* něco, co

udělat *má*, přestože si ještě nebyla tak úplně jistá, jestli to udělat *chce*, nebo ne.

A tak postavila ještě aspoň policejní stanici, pak hru odhodlaně vypnula, zadívala se Bastet, která ležela vedle ní na podlaze, zpříma do očí a prohlásila: „Jde se na to!“

Což znamenalo, že *chce* udělat, co udělat má, a sice bez dalších odkladů, i kdyby to mělo být strašidelné a možná i tak trochu životu nebezpečné.

„Ale my naštěstí umíme kouzlit,“ dodala, aby Bastet uklidnila. „A kromě toho...“, vzpomněla si na něco, co jí Agda před dvěma dny udýchaně vysvětlovala během klikování, „kromě toho tím naše čarovná síla ještě zesílí. To máš jako se svaly. Čím těžší kouzla člověk dělá, tím víc jeho síla roste. Jak se říká, ‚bez práce nejsou koláče‘.“

S tímto odhodláním vstala, vzala telefon i scvrklou kočku z podlahy, zhluboka se nadechla, a aniž by si připouštěla jakékoliv další pochybnosti, vydala se po schodech do koupelny a odtud prošla spojovací chodbou do staré části domu.

Julka samozřejmě nemohla tušit nic o tom, že Nick Pepeho, *tuláka* Pepeho, varoval.. Neměla ani potuchy, že ji bratr odhalil – stejně jako ona byla na stopě jemu – a svému příteli důrazně kladl na srdce, aby po sobě nikde neza-
nechal žádné stopy. Julka vlastně ani nevěděla, co vlastně

hledá, jen tušila, že to nějak souvisí se zvuky, které občas zaslechla v noci, a že ty zvuky zase musí nějak souviset s jakýmsi stvořením, ať už to bylo nějaké zvíře nebo... Julka polkla. Nebo ať už šlo o cokoliv. Rozhodla se předpokládat, že to *bylo* zvíře, nějaké roztomilé malé zvířátko s huňatým kožíškem, které Nick objevil, když přespával ve starém křídle domu. Možná kočka, živá kočka, kterou potají krmí zbytky od stolu, aby neskončila stejně jako Bastet. V úvahu připadala i kuna, možná tchoř, nebo třeba liška, ale že by to byl vlk, to bylo dost nepravděpodobné, a medvěd už vůbec ne, jak se Julka rozhodla předpokládat.

„S medvědy se kamarádí jen ti opravdu velcí kouzelníci,“ zašeptala do ucha Bastet. „Stejně jako s havrany. A Nick žádný velký kouzelník není.“

S těmi slovy položila dlaň na kliku dveří staré kuchyně, chvíli naslouchala, a pak je pootevřela.

Nikdo a nic na ni nevyskočilo.

Nikdo a nic nevydalo ani hlásku.

Julku jen do nosu ji uhodil zatuchlý vzduch a zaskočila ji tma, které se tu za zavřenými okenicemi nashromačily za týdny, měsíce, ba možná dokonce za celou věčnost.

Dívka se nadechla. Pak se s Bastet zdviženou nad hlavu protáhla dovnitř a rozsvítila světlo. Od té doby, kdy sem nahlédla s paní domácí, se tu ovšem nic nezměnilo. Kamna, lavice a stůl, mrtvé mouchy. Několik hrnků a talířů, konvice na ohřátí vody. Také v obývacím pokoji bylo všechno tak, jak si to Julka pamatovala. Na stěně troubil

jelen, krb byl studený a začouzený, koberec na podlaze zaprášený. Klekla si a nakoukla pod pohovku. Otevřela malou proutěnou truhlu, ve které se kromě mrtvého hmyzu nacházela sbírka rozbitých hraček, větší množství figurek na člověče, nezlob se a několik pomačkaných badmintonových košíčků. Nakonec vlezla do krbu a nakoukla do komína. Byl prázdný a temný, jen úplně nahoře dovnitř pronikalo trochu světla.

„Já vím, že tady něco je!“ řekla nahlas.

Kolem ale dál zůstalo ticho.

Celý Havraní vrch se zahalil do mlčení.

To byl ten okamžik, kdy Julka začalo mrzet, že nešla se sourozenci k vodě nebo nejela s tátou do Deggendorfu. A s každou další vteřinou, která odtikávala, její lítost rostla. Litovala každého kroku, který ji v tenhle krásný letní den zavedl až sem, do krbu v temném, smradlavém pokoji. Od hlavy až k patě se umazala od sazí a neměla jedinou stopu související s oním tajemným Nickovým stvořením, přestože o něm ještě před chvílí ani v nejmenším nepochybovala. Najednou už si Julka nebyla vůbec tak jistá, jestli taková bytost vůbec kdy existovala. A vlastně už na tom ani nezáleželo, protože se jí na prsou usadil stesk po rodině, nafouklý jako narozeninový balonek, a na jakékoliv další myšlenky už jí nezbylo místo. Stejně tak už nevěřila tomu, že má kouzelnou moc, byla zase jen malá holčička, sama samotinká, opuštěná na Havraním vrchu, na kterém široko daleko nebyl ani jeden jediný havran.

A Bastet, kterou ještě pořád držela v náručí, už nebyla posvátným zvířetem, které ji mělo ochránit. Naopak, byla z ní jen ohavná mrtvá kočka s prázdnými očními důlky, která tu dost možná na konci svého pochybného tuláckého života zdechla a seschla a už dávno ji měl někdo vyhodit do popelnice.

„Já tě taky vyhodím!“ vykřikla Julka pod náhlým přivalem slz. „Ne! Já tě spálím, uvidíš!“ A neurvale mrskla Bastet do krbu, pak z něj sama vylezla ven a pádila odsud pryč, ven, někam, kde svítí sluníčko a kde je svět aspoň trochu živější.

MLČETI ZLATO

Svět kolem Havraního vrchu byl skutečně živý ažaž, a když Julka vešla do zahrady, bzučel, šuměl a cvrlikal jako o závod. Luční kobylky před jejími nožkami prodírajícími se rozkvetlou loukou odskakovaly do všech stran a včela medonosná zaměstnaná sbíráním pylu se jejímu rozhodnému kroku jen těsně vyhnula. Ano, svět kolem byl veskrze živý, živoucí, ale také byl, vyjma jí samotné, zcela liduprázdný, a to se Julce ani trochu nezamlouvalo. Chtěla s někým mluvit, teď, hned a okamžitě, a rozhodla se, že si obstará společnost, pokud možno ihned. Naštěstí měla k dispozici mobil. K její smůle ovšem její tatínek u sebe svůj telefon přesně z téhož důvodu neměl, takže na případný hovor bohužel nepřicházel v úvahu. Ale i pro takové případy Klaus Julce udělil jasné pokyny. Bez váhání

vytočila Agdino číslo a sestřin telefon, který se nacházel necelé dva kilometry odtud pohřbený pod hromádkou oblečení na břehu jezera, se rozvibroval.

O ničem z toho ovšem Agda nevěděla, protože se v ten okamžik společně s Felixem nacházela ve vodě a hlídala svého bratra, který zuřivě plaval o svou čest. Její telefon proto po osmém zazvonění ohlásil, že volaný účastník je dočasně nedostupný.

Julka se zamračila. Byla názoru, že starší sestra by mohla hovor laskavě přijmout, když má svůj vlastní mobil, který odmítá pustit z ruky a nutně si ho musela vzít i s sebou k vodě. Obzvláště pokud jí volá její opuštěná mladší sestřička, která žádný telefon *nevlastní*, a proto nemůže zavolat tatínkovi. A kdyby si Julka nevzpomněla na paní Kleinovou, nejspíš by se jí po tváři zase začaly valit proudy slz. Ona si ale na paní Kleinovou vzpomněla, a přestože by si správkyni jako člověka ke klábosení sama nevybrala, pořád to byl aspoň *někdo živý*, a tatínek říkal, že je jejich paní domácí velmi praktická.

Na rozdíl od Agdy paní Kleinová, jako správná praktická žena, telefon po druhém zazvonění zvedla.

„Tady je Julka,“ řekla Julka.

Na druhém konci vedení bylo ticho. Paní Kleinová přemýšlela.

„Emmerichová!“ dodala dívka a to stačilo, aby byla paní domácí v obraze.

„Tak co tam nahoře máte zase za problém?“

Julka její otázku ignorovala.

„Něco jste rozbili?“

„Tatínek říkal, že vám mám zavolat.“

„A jéje,“ zaúpěla paní Kleinová.

„Musíte přijet,“ řekla Julka. „Je to důležité!“

Paní Kleinová zaúpěla podruhé. I když možná to bylo spíš heknutí.

„Fajn, takže přijedte,“ zopakovala Julka a zavěsila.

Několik minut uvažovala o horské službě. Dospěla k názoru, že by si zcela beze vší pochybnosti zasloužila, aby ji z hor zachránili, jenže mezitím už mluvila s paní Kleinovou a aby ji horská služba zachraňovala zrovna spolu s ní, to se Julce tak úplně nechtělo. Kromě toho ji napadlo něco lepšího, mnohem lepšího, něco přímo báječného, a tak mezi Klausovými kontakty vyhledala příslušnou osobu.

„Mami?!“ vykřikla Julka, sotva se hovor spojil.

„Julko, to jsi ty?“ odpověděl ten báječný nápad hlasem její maminky.

„Jasně, že jsem to já.“

„Jak se máš?“

„Špatně. Ale když se mnou mluvíš, tak už dobře.“

„Co tím chceš říct?“ vyhrkla Saskia. „Stalo se něco? Kde máš tátu?“

„Táta je pryč,“ řekla Julka a s lehce dramatickým podtónem dodala: „Všichni jsou pryč,“ přičemž se posadila do trávy na louce a zkřížila nohy do tureckého sedu. Rozhodla se totiž, že si bude s maminkou povídat, dokud nedorazí paní Kleinová, a tak si chtěla udělat pohodlí. Telefonát se ovšem nevyvíjel tak, jak si představovala. Počítala, že se nechá trochu politovat a pohýčkat milými slůvky útěchy. Saskia naproti tomu po krátkém vysvětlení, které jí Julka poskytla, nečekaně zvýšila hlas.

„Co tím chceš říct? Jaká zkouška odvahy u jezera?“ zvolala vyčítavě, nejspíš proto, že toho dne ještě nevypila žádné lokální toskánské víno. „A proč musel táta k doktorovi?“

„No přece kvůli té pochroumané noze,“ řekla Julka, „a Nick musí přeplavat přes hloubku.“ Už když to ale říkala, vkrádala se jí do mysli nepříjemná předtucha. Byl to jen nejasný pocit, tušení, které nějak souviselo s tím, že její sourozenci při telefonátech s matkou vždycky o některých detailech taktně pomlčeli. A zrovna když jí Julka chtěla začít vyprávět, co se u nich stalo neuvěřitelného, pokaždé jí pohotově skočili do řeči, zejména pokud se jednalo o Klausovu nohu a Nickovy zkoušky odvahy. A přestože Julka úplně stoprocentně nerozuměla tomu, proč vlastně, instinkt jí našeptával, že pro to nejspíš budou mít dobrý důvod.

„Já jsem věděla, že tohle nemůže dopadnout dobře,“ zaúpěla teď Saskia. „Celá tahle dovolená v divočině! Bavorský les! Dům na samotě! Měla jsem se na nějakou Florencii

vykašlat a nenechat vás nikam jezdit s tátou samotné!“ Julce v tu chvíli pomalu začínalo svítat, co provedla.

„Julko, ty teď musíš být statečná, a ještě malou chvíličku to tam sama vydržet,“ dodala Saskia. „Já se pokusím dovolat tátovi.“

„To nemůžeš,“ pospíšila si Julka. „Jeho telefon mám přece já.“

„Kristepane, pravda!“ Teď už Saskia skoro křičela. „Ale můžu zavolat k tomu doktorovi a nechat si ho dát k telefonu. Říkala jsi v Deggendorfu? U kterého lékaře? S nohou? No, však já už si to číslo zjistím, třeba mi pomůže Agda.“

V Julce byla čím dál menší dušička a pro jistotu mámě neprozradila, že se jedná o doktora jménem Pfabe a že je to ortoped. „Táta nemá pochroumanou nohu,“ řekla namísto toho. „Dělala jsem si z tebe legraci. Jenom šel na nákup. A na zmrzku. Taxíkem. A Agda s Nickem taky nešli plavat. Mají sraz s Felixem, ten umí grilovat, zachraňovat životy a tak. Radši si se mnou dál povídej. Co teď právě děláš?“

Takovým pokusem o odlákání pozornosti se ovšem Saskia nenechala zvíkat.

„Jsme v galerii Uffizi, ale o to tady teď nejde,“ řekla. „Ještě ti zavolám. Ne, že vyvedeš nějakou hloupost, holčičko moje. Prostě jenom čekej a mysli zatím na něco pěkného.“ A s tím se spojení náhle přerušilo.

Julka zůstala ještě několik minut sedět na louce a snažila se jen tak čekat a myslet na něco pěkného, což se jí ovšem moc nedařilo. Naopak, ještě ke všemu si vzpomněla, co jí Agda říkala před několika dny nebo týdny:

Jenom se na tátu zbytečně naštve...

Už nikdy by nám nedovolila...

A přišla bys o svoji kouzelnou moc...

„Pche, no a co, stejně žádnou kouzelnou moc nemám, ty hloupá!“ řekla Julka, ale namísto aby jí to pomohlo, jen jí to ještě víc pokazilo snahu myslet na hezké věci.

Ještě ke všemu teď odněkud z dálky uslyšela zvuk motoru. Okamžitě pojala podezření, které se následně také potvrdilo, jakmile se posbírala na nohy a seběhla kousek dál do zahrady. Už od rybníčku totiž na uviděla auto – to právě na úpatí Havraního vrchu odbočilo na asfaltovou cestu a zcela jednoznačně patřilo paní Kleinové.

„Nejezdi sem!“ Julka natáhla ruce a mávala, jako by chtěla vůz odehnat. „Kšá! Otoč to!“ Ale bez čarovné moci to pochopitelně nefungovalo, a tak radši rychle vyskočila, přičemž upustila chytrý telefon do trávy, a rozeběhla se pryč, kamkoliv, někam, kde by se mohla schovat. Kličkovala loukou, a z nedostatku jiných vhodných příležitostí zabrala za železnou petlici a vklouzla do ponuré chodby spojující obě části domu. Teprve když za sebou zavřela, došlo jí, že to nejspíš nebyl moc dobrý nápad. Ba naopak, tohle byla obrovská chyba! V obývané části domu by ji paní Kleinová samozřejmě hned našla, dokonce i kdyby

se schovala pod některou z postelí. Ve staré části domu ji *taky* najde, ale ještě ke všemu dostane Julka vynadáno, že tam nemá co chodit. Jako by nestačilo, že se v krbu pořád ještě válí nespálená Bastet, což by ji prozradilo. Ne, Julka potřebovala nějaký jiný úkryt. Jako zvíře zahnané do úzkých vyrazila chodbou a bez přemýšlení vyběhla po strmých schodech na půdu.

V průběhu následující půlhodiny se odehrála celá řada telefonátů, o kterých neměla Julka pražádné tušení. Najednou byla tím, co na půdě objevila, tak fascinovaná, že už na jakékoliv nepříjemné věci nevyplýtvala ani vteřinu myšlenek.

Pustila z hlavy i Agdu, která poté, co Nick jezero skutečně přeplaval, ze břehu zaslechla vyzvánění svého telefonu. Julka netušila nic o tom, jak maminka na Agdu bez přípravy vypálila otázku, co má sakra táta s nohou, že musel jet k doktorovi, ani o tom, jak jí Agda (sice poněkud zaskočená, ale velmi duchapřítomná) začala vykládat něco o zcela neškodném, ale přeci jen poněkud nepříjemném kuřím oku. Následně Saskia přikázala dceři, aby laskavě sebrala sebe i bratra a okamžitě se vrátila zpátky domů za svou malou sestrou, načež zavěsila, aby si pohodově vygooglila všechny praktické lékaře v Degendorfu.

Julka nic netušila ani o telefonickém spojení, které

ihned poté vytočila Agda a přijala paní Kleinová, která vyzvánějící telefon objevila v trávě. Neslyšela nic z přívalu nadávek, kterými měla její sestra ve skutečnosti v úmyslu častovat ji, Julku, dokud paní Kleinová ten proud nezastavila výrazem *Chuligáni!* a nezačala sama si stěžovat, že ji *ta malá Emmerichová* nejdřív honí nahoru na Havraní vrch, a pak ji takhle vypeče.

Jula nevěděla ani to, v kolika deggendorfských lékařských ordinacích musely zdravotní sestry její matce vysvětlovat, že bohužel nemohou poskytovat jakékoliv informace o pacientech, přesto však doufají, že ji její bývalý manžel brzy o hojení kuřího oka na své noze poinformuje osobně.

A Julka samozřejmě nemohla vědět ani to, že po návštěvě doktora Pfabehe a následně také přilehlé pekárny její tatínek objevil na rohu ulice staromódní, nicméně funkční veřejnou telefonní budku a chtěl ji na Havraním vrchu potěšit telefonátem, který u paní Kleinové, která zmíněný přístroj našla a hovor přijala, vyvolal přesně opačný účinek.

Julka měla oči jenom pro podkroví. Přesněji řečeno pro to, co tam našla. Nebylo toho mnoho, dokonce šlo o tak málo, že by jí to bylo zprvu málem uniklo. Na první pohled viděla jen litinová kamna pokrytá vrstvou prachu a nahlodaná zubem času, trubku vedoucí do prázdna, hromádku surové vlny, v níž po sobě zanechala stopy nějaká havěť a úplně vzadu v rohu složenou hromadu prken. Ale

Jula hledala úkryt. A byla dost malá na to, aby si zalezla do prostoru mezi navršenými prkny a výklenkem pod zkosenou střechou. A právě tam pak v matném pološeru uviděla ležet spacák. Karimatku. Hromádku oblečení, talíř a lžici. A papír popsaný rozvlněnými řádky Nickova nečitelného rukopisu. Rozluštit tohle písmo Julce připadalo ještě složitější než cokoli jiného, ale úplně nahoře stálo zcela jasně a nezpochybnitelně: *Ahoj Pepe!*

Když se Julka zase vynořila, pořád trochu ušmudlaná a rozčuchaná, byl už Havraní vrch, ještě před chvílí liduprázdný, opět plný lidí. Kolem venkovního stolu se shromáždili táta a její sourozenci. Byla tu také paní Kleinová, kterou se právě s pomocí kousku mirabelkového koláče z Deggen-dorfu snažili ukonejšit. Ona však ani přesto nepřestala hudrovat na ty *nejproblémovější náplavy*, o které se kdy starala (což Agda komentovala naštvaným pohledem a slovy „*babizna!*“ a Nicka to vybudilo k omluvné litanii). Trochu stranou od všech stál Felix, zaujatý tím fascinujícím divadlem, a soustředěně pozoroval chvíli Agdu, pak zbytek rodiny Emmerichových. Povětšinou se ale soustředil hlavně na Agdu. Nechyběla ani Saskia, samozřejmě ne osobně, ale právě když k nim Julka scházela po louce, měl Klaus svou exmanželku konečně na telefonu. Pokusy dovolat se mu do Deggen-dorfu musela vzdát, následný telefonát

s paní Kleinovou čekající na Havraním vrchu jí také nepřinesl žádoucí osvětlení situace, a pochybná zpráva od Agdy, že jsou všichni živí a zdraví doma, ji definitivně utvrdila v tom, aby se všemi dostupnými kanály naléhavě dožadovala zavolání.

„Kuří oko?“ slyšela Julka právě říkat tátu. „Jo tak, jo, děkuju... Co že jsi chtěla?“ Rozhlédl se kolem a hledal pomoc. Pak se jeho tvář rozjasnila. „Ale jistě, samozřejmě, právě jde za námi ven.“ Podle jeho výrazu bylo Julce už od pohledu jasné, že sice dál zastává názor, že svoboda se nedá zavřít do klece, ale stejně se mu ulevilo, že ji vidí.

Jen velmi vzdáleně zachytila, jak jeden po druhém postupně přicházeli. Slyšela volání i horečnaté pátrání v domě i kolem něj. A neuniklo jí ani, když Nick vylezl po příkrých schodech, a cítila, jak zkoumavým pohledem obkroužil půdu. Julka se ale dál krčila schovaná za hromadou fošen nad svým objevem a s bušícím srdcem myslela na to, že teď je to ona, kdo střeží tajemství, ba dokonce tajemství na druhou, totiž tajemství o tajemství, a nevydala ani hlásku.

Přemýšlela, uvažovala, jak teď naložit s touhle informací, která jí, dokud o ní nikdo jiný nevěděl, propůjčovala nad bratrem téměř neomezenou moc. Pak se ale sama sebe zeptala, jestli si něco takového vlastně vůbec smí nechat pro sebe. Nevystaví tím Nicka nějakému nebezpečí? (Copak Jula může vědět, to je tenhle Pepe zač? Co když je to někdo, kdo má špatné úmysly? Zloduch, padouch... možná

dokonce *vrah*, který se před jejím bratrem tváří jako sva-
toušek jenom proto, aby ho vlákal do pasti?) Nějakou dobu
tam seděla, zmítaná pocitem zodpovědnosti, povinností
informovat tátu a nutkáním to neudělat. Pak si vzpomně-
la na pořekadlo, které jí právě táta vždycky kladl na srdce:
Mluvíti stříbro, mlčeti zlato. A Julka opět zakusila sladkou
příchut, která je součástí každého tajemství.

Následně holčička usoudila, že je pomalu chvíle se
ukázat, tak jako měla ve zvyku objevit se po čase po kaž-
dém schovávání. Vklouzla tedy do koupelny, smyla ze sebe
nejhorší špínu, a teď nadmíru spokojeně shledala, že se
vynořila přesně ve správnou chvíli. Elegantně se chopila
podávaného telefonu, a když se jí maminka zeptala, jak
jí teď je, odpověděla: „Dobře. Vlastně jsem se měla skvěle
celou dobu.“

Což v Saskii Emmerichové vyvolalo úlevný povzdech.
„Myslíš, že byste to tam beze mě ještě chvíličku zvlád-
li?“ zeptala se. „Ulrika by byla zklamaná, kdybychom naši
společnou dovolenu musely předčasně...“

„Jasňačka!“ vyhrkla Julka. „Já zvládnou všechno. Vždy-
ky. Sama.“ Na což mamka znovu vzdychla.

V průběhu následující půlhodiny musela Julka ustát pří-
val velké spousty slov a vět. Většina z nich pocházela od
Agdy, která jí vyhrožovala, že její Bastet jediným chvatem

rozseká na cimprcampr, jestli mámě ještě někdy znovu
vyzvoní věci, které by kvůli možnému zákazu dalšího ces-
tování s tátou rozhodně vykládat *neměla* – tím spíš ve
dnech, kdy je to Saskia, kdo organizuje florentský pro-
gram a celý den si s Ulrikou byly prohlížet nějaké po-
chmurné staré obrazy. „Kde je vlastně ta zatracená prašivá
kočka?“ zeptala se Agda nakonec, na což Julka ostenta-
tivně mlčela.

Také Nick na ni neustále znovu a znovu naléhal a za-
jímal se, kde celou dobu byla. Ani na to Julka neodpově-
děla. Klaus se jí ptal, proč proboha volala paní Kleinové,
když se pak před ní schovala, což domácí (uchlácholenou
druhým kouskem mirabelkového koláče) zjevně také ná-
ramně zajímalo.

„To bych teda taky ráda věděla!“ řekla.

Julka k tomu jen mlčela.

Nato se k ní přitočil Felix, který celý zmatek až dosud
pozoroval z bezpečné vzdálenosti. „Kvůli tomu tvému pi-
tomému divadýlku Nick nesplnil zkoušku. Měl plavat ješ-
tě nazpátek, takže můžeš za to, že to celé neplatí.“

„Cože?“ vykřikl Nick, zatímco Julka dál mlčela. „Nic
takového jsi neříkal! Já myslel...,“ a Agda, která v těsném
sledu zbledla a následně zrudla, vykřikla: „Felixi, ty zrád-
ce! To nemůžeš udělat!“ Paní Kleinová se obrátila ke Klau-
sovi: „Kdo tyhle děti vlastně vychovává? Snad mají taky
matku?!“

V tu chvíli mlčela nejen Julka.

„Mno,“ nadechl se Klaus, který se původně plánoval zamyslet nad tím, o jaké zkoušce to Felix Piel mluví (Zkouška z čeho? Že by mu něco důležitého uniklo?), po dotazu paní Kleinové to ovšem úplně pustil z hlavy. „Samozřejmě, že mají matku, ta se toho času ovšem nachází ve Florencii, a pokud jde o mě...“ Znovu si odkašlal, chvíli přemítal, a pak začal koktat cosi o obtížích souvisejících s tématem výchovy. „Už Kant zastával názor, že dítě má v každém okamžiku své cesty k rozumu cítit svobodu,“ mumlal a paní Kleinová zůstala stát s pusou plnou koláče dokořán.

„To jako myslíte vážně?“ řekla. „No, tak to už se nedivím vůbec ničemu! To až budu vyprávět panu Loiblovi...“ Načež propukl lýtý souboj, v němž se hrálo o nevychovaná děcka z města, nepřítomnost mateřské figury a nezodpovědného filozofujícího otce na jedné straně a namyšlené vesnické drbny a zvědavého dědka na straně druhé, dokud si Klaus raději rychle nevzpomněl na láhev bylinného líkeru, pro kterou Nicka narychlo poslal.

Jak po sobě Julka nechávala mlčky stékat všechny výčitky cítila, jak se v ní něco děje. To něco se v ní plíživě rozlévalo už od chvíle, kdy mimoděk odhalila Nickovo tajemství, a Julka začínala tušit, co to je. Koutkem oka objevila, aniž by ji hledala, na kameni u rybníčku jednu ze svých žabek, další znamení, že za tím musí být nějaké kouzlo. Pak už dál nevydržela jen sedět a mlčet, a když se její bratr vrátil z domu s láhví v ruce, prohlásila: „Že já

jsem radši nezavolala té horské službě!“, načež se zvedla a odkráčela pryč. Protože tohoto dne, který se měl stát jejím dnem, potřebovala udělat ještě dvě věci. Prvně musela získat zpátky svou mumifikovanou spojenkyni. A taky chtěla Nicka nachytat na švestkách.

V příšeří starého obývacího pokoje Bastetiny oči z krbu hrozivě svítily.

„Nezlob se na mě!“ zašeptala Julka. „Já tě nechci spálit, vždyť jsi moje posvátná bavorská kočička! Že ano, Bastet? Jsme přece ještě pořád kamarádky?“ A pohladila mumii tak něžně, jak to jen Julka Emmerichová dovedla, a zvedla ji z popela.

Bastet jí ležela v náruči studená a ztuhlá, jako by se jejím něžností chtěla bránit.

„Já vím, že to ode mě bylo hloupé,“ šeptala jí Julka do ouška. „To všechno se ale stalo jenom proto, že jsem si myslela, že jsme přišly o svou čarovnou moc. A že jsi úplně normálně mrtvá. Ale přitom to vůbec nebyla pravda! Bez čar a kouzel bych nikdy, nikdy, nikdy neobjevila věci toho Pepeho. Bez našich společných čar a kouzel!“

Teď jako by se Bastet přece jen úplně nepatrně uvolnila.

„Jinak bych se přece neschovávala za těmi prkny,“ řekla Julka. „Zrovna tam! A už vůbec bych nevolala nějaké paní

Kleinové, ale úplně normálně bych tě rovnou nechala shoret.“ Po tomto nezpochybnitelném důkazu přátelství se i s kočkou vplížila zpátky do staré kuchyně, za jejímiž zavřenými okenicemi správkyně právě zpola vyčítavě, zpola pobaveně prohlásila: „Vy jste mi ale pěkný ptáček, pane Emmerichu!“

„Třeba Nick dneska večer zase Pepemu ponese něco k jídlu.“ Julka přeběhla ke dveřím a stiskla kliku. „To bychom se na to podívaly, co...“ Zarazila se a rychle zaplula zpátky do staré kuchyně, protože přesně v okamžiku, kdy chtěla vkročit do spojovací chodby, se v koupelně naproti něco pohnulo. A sotva se příkrčila, uslyšela tiché cvaknutí dveří a spěšné kroky svého bratra směrem k příkrým schodům.

„Vidělas to?“ zašeptala Julka. „Jsou v tom kouzla a čáry, já ti to říkala!“

Pak čekala a čekala, zatímco venku si paní Kleinová dál utahovala z jejího tatínka, nevěřicně se pohoršovala a čas od času zacinkala skleničkami, zatímco on jí dál trpělivě predestíral své úvahy. Také Agda něco říkala, něco, co, alespoň pokud Julka správně pochopila, nějak souviselo s Brucem Lee, a co bylo směřované k Felixovi, který najednou jako by najednou už nebyl zrádce, ale naopak ji měl při něčem sledovat.

Poté, co Nickovy kroky podruhé proběhly spojovací chodbou, Julka ještě chvilku čekala. Teprve když jeho hlas zaslechla zvenku pod oknem a byla si jistá, že se dnes už

nikdo nebude namáhat ji shánět, proklouzla dveřmi, vylezla zpátky na půdu a prozkoumala hromádku za složenými prkny.

Na zmuchlaném spacáku si jako ptáček v hnízdě hověl malý talířek s kouskem mirabelkového koláče. Julka se spokojeně pousmála. A zatímco s Bastetinou pomocí písmenko za písmenkem luštila nový dopis, který tu její bratr nechal, cítila, jak se v každičké buňce jejího těla probouzí čarovná moc.

Ahoj Pepe!

Schoval jsem ti kousek koláče, zachránil jsem před paní Kleinovou poslední kousek. Dobrou chuť! Ale víš co? Jsem příšerně naštvaný! Ani ne tak na Julku, i když ta jako vždycky všechno komplikuje a my se kvůli ní museli vrátit od vody dřív. Podle mě že je to Felixova vina, že ještě pořád nemůžu vyrazit hledat ten poklad v lese. Já jsem totiž tu zkoušku plavání splnil. Přeploval jsem to celé i přes hloubku, a oni to s Agdou viděli. To, že jsem měl přeplavat ještě zpátky na druhý břeh, to si Felix vymyslel až potom. To je tak nefér! Nejsem si jistý, jestli se s ním ještě vůbec chci dál kamarádit.

Jak sis dneska užil vandrování? Ty to máš dobrý. Myslím, že až budu velký, taky budu tulákem.

Měj se, Nick

VEDRO, VODA A VZTEK

Na Havraní vrch padlo jako těžká deka skličující vedro. Horko bylo už celou dobu, ale tahle výheň vedro, která už tři dny vysávala vzduch, byla něco úplně jiného. Dokonce ani ptáci v těchhle teplotách nezpívali, včely visely jako hrozny u vstupů do svých úlů a Emmerichovi se drželi kolem domu a na zahradě.

„Hrozně to svědí,“ postěžoval si Klaus poté, co všichni čtyři strávili odpoledne v obytné kuchyni a horko těžko se nějak zabavili, a strčil pod okraj sádry tužku. „Svědí to přesně tam, kam se nedostanu. Chci ortézu, ne tenhle... tenhle... kus omítky!“

„Nech toho!“ Agda mu tužku zabavila.

„Hej, vrať mi to, já si čtu!“

„A k tomu potřebuješ tužku?“

„Samozřejmě,“ odvětil Klaus, zvedl z kuchyňského stolu svou knihu po okrajích popsanou množstvím poznámek, a sotva získal svou tužku zpátky, okamžitě pokračoval v drbání. „Mimochodem tipuju, že Bavorský les je poslední místo na zemi, kde pořád dávají zlomeniny do gypsu. Netušil jsem, že se něco takového ještě vůbec dělá! Jak mám asi tak příští neděli řídit domů?“

Agda sebou trhla, ale pak ho nechala, ať si nadává a škrábe se podle libosti, a nevěnovala mu dál pozornost. Na nějaké diskuse bylo moc velké vedro, aktuálně dokonce příliš velké i na to, aby si dělala starosti o nedělení zpáteční cestu. V podstatě bylo příliš horko na cokoli, včetně toho, aby vyrazili k jezeru. Už jen při pomýšlení na rozteklou asfaltovou cestu s fata morganovými loužemi před každou zatáčkou jí vytryskl pot ze všech pórů. Přitom proti osvěžující koupeli by nic nenamítala. Naopak, jediné místo, které jí připadalo snesitelné, byla voda, přesněji hodně, hodně studená voda. Agda se pohroužila do svých úvah.

„Hodlám se vykoupat do našeho rybníčku,“ oznámila nakonec. „Kdo do toho jde se mnou?“

Nick, který taktéž seděl u kuchyňského stolu nad knihou (bez tužky, bez poznámek, zato ovšem se svým usínáčkem, kterým si čas od času nepřítomně otřel čelo), zvedl hlavu. „Mezi užovky? Já teda rozhodně ne!“

Agda si to malovala jinak. V jejích představách do vody skočil někdo před ní a otestoval, jestli užovky člověka

nechají na pokoji, nebo ne. Ten někdo měl taky zjistit, jestli se v tak ledové vodě vůbec dá nadechnout – a pokud ano, jak dlouho to člověk vydrží. Někdo takový by se jí vážně dost hodil.

Ale třeba v téhle záležitosti přeci jen ještě nepadlo poslední slovo a existovaly i jiné možnosti, jak bratra do rybníka dostat. „Mohli bychom se u toho natočit!“ nadhodila Agda.

Potřebovala, aby Nick pochopil, komu by tím předvedl ultimátní důkaz své odvahy a statečnosti, aniž aby musela celou věc rozmazávat před tátou. Důkaz, který by měl být dostačující i pro pátrání po pokladu v lese. A soudě podle jeho výrazu Nick opravdu pochopil. Pochopil to až příliš dobře. A zavrtěl hlavou. „Nemám zájem.“

Agda se zhluboka nadechla a zase vydechla. Nick v poslední době projevoval nápadně málo zájmu o cokoli, co mělo co dělat s Felixovými zkouškami odvahy, tu poslední dokonce doposud zcela ignoroval. Což znamenalo, že mu neměla co dosvědčovat. Což vedlo k tomu, že po Felixi Pielovi už několik dní nebylo ani vidu, ani slechu. Dvakrát už byla nakoupit v krámkě ve vsi, málem se roztekla horkem, ale ani v potravinách, ani nikde jinde po něm nebyla jediná stopa.

Potkala starého pana Loibla, který velmi dobře věděl o setkání své snachy Anji s malými Emmerichovými (zejména s *tím mladochem*) – evidentně totiž zanechalo velmi silný dojem. A Pamela Faberyová za pokladnou se zmínila,

že paní Kleinová v poslední době projevuje pro ni neobvyklý (ba přímo překvapivý) zájem o filozofická témata. Felix se ale zahalil do mlčení.

Ne že by mi to snad vadilo, pospíšila si Agda v duchu. Je to jenom... nezvyk.

Pak se otočila k Julce, která ležela natažená na prkenné podlaze a hrála si s bodlinatým masážním míčkem, který kutálela z pravé ruky do levé a zase zpátky. Nároky na pohyb měla tahle hra, již jako publikum přihlížela pouze jedna kočičí mumie, zcela minimální.

„A co ty? Půjdeš se mnou do rybníka?“

„Ne, díky!“ prohlásila Julka.

„Úžasně studená voda! Do takové se jen tak někdo neodváží.“ Agda koutkem oka zašilhala po Nickovi.

Julka míček znenadání chytila a posadila se. „Já jdu taky do studené vody!“ řekla a balónek švihem zcela nepřiměřeným venkovní teplotě mrštila směrem ke Klausově posteli. „Ale ne do rybníka.“

„Aha, a kam teda?“

„Do té kamenné vany!“ Sotva to Julka vyslovila, už si rvala oblečení z těla a vyběhla do zahrady.

Agdu zlobilo, že na ten nápad nepřišla sama. A ještě víc ji štvalo, že už ohlásila, že bude skákat do rybníka, jinak se mohly s Julkou střídat. Ledová koupel v kamenné tůňce by byla elegantní záležitost – rozhodně víc než skákat do rybníka, nemocť popadnout dech a zdrhat před užovkami. Leda že by *mohla* popadnout dech, užovky by zahnila

na ústup a mohla by si v klidu a neohroženě kroužit tam a zpátky.

Ale natočit, uvažovala dál, se u toho stejně nechám. Kvůli Samiře... a dalším holkám... a tak vůbec.

A třeba se na mě odněkud bude koukat dokonce i sám Bruce Lee, a jestli ne, jeho chyba.

Nick vložil jeden cíp usínáčka jako záložku mezi stránky a knížku zaklapnul. Přes dvě hodiny si četl příběh klučka, co žije s tátou v lese, příběh tajemný a drsný a plný nebezpečí, a úplně to všechno viděl před očima. Ale teď ho Agda z představ vytrhla a jediný pohled na litujícího a škrábajícího se Klause ho velmi rychle vrátil zpátky do reality. V ní se sice les alespoň vyskytoval nadosah, ale jeho vlastní táta byl všechno možné, jen ne člověk nadšený pro dobrodružství. V tomhle ohledu aktuálně vůbec nemohl mít zrovna vysoká očekávání. Na podobné akce bylo jednoduše až moc velké vedro a od té chvíle, co Nick – kvůli vlastní hrdosti, ne že by snad dostal strach! – odmítl přijmout od Felixe další výzvu (měl z jednoho z úlů ukrást plástev plnou medu), chyběla mu i vnější motivace. Ani své tulácké tajemství si nemohl jaksepatří vychutnat, protože Julka se v posledních dnech chovala ještě podezřívavěji než jindy. Neustále se mu lepila na paty, jindy se naopak držela podezřele vpovzdálí, takže Nick pro jistotu chodil kolem Pepeho a jeho půdy obloukem.

Ale teď, když se Julka chystala na koupání v kamenné tůňce, konečně se Nickovi naskytla příležitost věnovat se

svým vlastním záležitostem, a aspoň si trochu přičichnout k dobrodružství. Rozhodl se, že se nenápadně vytratí a nahoře u kraje lesa se porozhlédne po Pepem. Až se muž bude vracet z dnešního vandru, Nick si ho jednoduše odchytí.

„Půjdu ven,“ prohlásil zdánlivě lhostejně, a skutečně se zdálo, že ani Klaus, který tentokrát použil tužku tak, jak se má, a něco si poznamenal do knížky, ani Agda, která právě vyšla z koupelny v bikinách, si zřejmě ničeho nevšimli. Nick proto neváhal a vyklouzl ze dveří, vyplížil se zadem podél domovní zdi, a zatímco Julku slyšel z opačného konce zahrady cákat a šplouchat, rozeběhl se do kopce, co mu nohy stačily.

Podvečerní slunce pořád ještě brutálně pálilo a několik včel, zjevně zaskočených náhlým ruchem na louce, se vzdálilo od úlu a agresivně se za chlapcem pustilo.

„Tsss, mě nějaký váš med nezajímá,“ vyrazil ze sebe Nick a divoce kolem sebe máchal. „Já mám lepší věci na práci!“ A když už měl pocit, že každým okamžikem musí dostat úpal nebo ho ubodají včely, dorazil k okraji lesa a udýchaně dosedl na pařez stromu.

Ještě než Agda naaranžovala svůj mobilní telefon na venkovní kamenný stůl, napsala zprávu mámě. V poslední době jí psala v jednom kuse. Julčino ustavičné pouštění si

pusy na špacír je jen o vlasek nepřivedlo do maléru, a tak Agda usoudila, že je nutné máminu případnou nedůvěru ukolébat dřív, než stihne vyklíčit. Ne že by jí snad lhal. Šlo spíš o to zaměřit Saskiinu pozornost na vše, co na Havraním vrchu běželo jako po drátkách, namísto ostatních věcí, které občas vypadaly problematicky. Ty by totiž mohly mámu znovu přivést na nápad chtít dovolenou ve Florencii předčasně ukončit. *Takhle*, uznala Agda, *to bude lepší pro všechny, a pro mámu zejména*. A současně se tím také postará o to, aby kvůli nějaké banální zlomenině nebo malé ségře, co nevydrží chvíli sama doma, neztroškotaly další budoucí akce s tátou. Pokud by to bylo na Agdě, výlety jako tenhle by totiž klidně mohli podnikat častěji. Protože i když teď zrovna trčeli kdesi hluboko v Bavorském lese s jeho bizarními obyvateli, a ne v nějakém zajímavém velkoměstě plném cool lidí, vzato kolem a kolem, tyhle prázdniny byly jiné.

Dneska máme líný den, napsala Agda tentokrát. *Je děsné vedro, všichni se jen tak poflakujeme a potíme se*. A připojila fotku Julky s masážním míčkem.

Její zpráva okamžitě docílila zamýšleného uklidňujícího účinku.

Některé dny jsou prostě takové, odpověděla Saskia obratem. *Ale taky mají něco do sebe. Tady máme taky hrozné horko, zdržujeme se převážně v interiérech. Nechcete si zahrát třeba nějakou společenskou hru? Dohlédni na to, abyste dost pili! Líbám, máma*

Agda netušila, kde Saskia právě je, zato si ovšem mohla být jistá, že teď si bude moct v klidu zaplavat.

Měj se, napsala Agda, a ještě jí přišla fotka mámy, jak pózuje před zkušební kabinkou v elegantně vyhlížejících letních šatech.

Hm, prý v interiérech, pomyslela si, *chtěla jsi říct v klimatizovaném interiéru nějakého drahého krámu*. Zlehka se pro sebe musela pousmát. Máma na nákupech byla skoro tak příznivá situace jako máma na ochutnávce vína. Agda v duchu poděkovala Ulrice, protože s pravděpodobností téměř hraničící s jistotou tušila, že tohle byl nápad právě z její hlavy.

Pak přepnula na fotoaparát, nastavila nahrávání videa a opřela telefon o kámen, který naaranžovala na stůl. Narovнала se, poupravila si proužkované bikiny a stiskla tlačítko Start.

Před kamerou pochopitelně nebyl čas opatrně si zvykat na teplotu vody. Musí se rozeběhnout a bez váhání skočit. Agda se nadechla. Vydechla. Znovu se nadechla. Pak napnula všechny svaly, rozeběhla se a –

Vyrazilo jí to dech. Celým jejím tělem projel šok, vystřelila z hloubky rybníka na hladinu jako korek. Ani ten zvláštní pocit, jako by se jí cosi otřelo o lýtko, ji ale nedokázal přimět k pohybu. Agda nebyla schopná jakkoliv reagovat. Svíral ji chlad, který ji připravil o veškerou kontrolu nad vlastním tělem, ochromoval ji, vymetl jí všechny myšlenky z hlavy. Pak ale ucítila, jak něco v jejím nitru, něco,

co neovládala vůlí, zalapalo po vzduchu, a s kyslíkem se vrátily také myšlenky, přinejmenším jedna myšlenka, která naléhavě dotírala: *Plav, děvče, plav!*

A Agda plavala.

Zpočátku její pohyby připomínaly spíš jen hektické máchání rukama a po těle jako by ji píchaly tisíce jehliček. Ale čím pravidelněji její plíce znovu plnil vzduch, tím systematictější byla i její plavecká tempa, kterými kroužila kolem rybníka. Bolestivé bodání jehel se proměnilo v brnění, které brzy Agdě začalo být skoro až příjemné. Každopádně se v ní rozlil obrovský pocit triumfu, a když jí došlo, co znamená ten zvláštní pocit kolem lýtek, jednoduše tu skutečnost přijala jako součást pocitu štěstí, který ji zaplavil. Plavala s užívkami, které jí nemohly nic udělat, protože ona, Agda, by je mohla raz dva rozsekat na kusy, kdyby *chtěla*. Ano, Agda plavala v ledově studené a čisté vodě, už žádné pocení, a byla mladá a silná a krásná.

„Hohóóó!“ ryčela tak, že ani Bruce Lee by to lépe nesvedl, a bylo jí úplně jedno, že na ni Julka od kamenné tůňky volá: „Musíš dělat takový rámus? Já se tady snažím o opravdické kouzlo!“

„Já taky!“ odvětila Agda. „Ty malé kouzlo, já velké!“ A pak vyrazila ještě jeden bojový pokřik, který se nesl přes celý Havraní vrch.

Zatímco jeho sestry na zahradě výskaly, pištěly a vůbec se předváděly jako typické holky, Nick dřepěl na svém pařezu, čekal a přemýšlel. Nebylo to ovšem jen tak bezcílné bloumání v myšlenkách, nýbrž horečnaté přemýšlení, do kterého se mu jako zápalná šňůra pletlo pod nohy všudypřítomné horko. Hlavou mu toho vířilo spoustu, především ho však zaměstnávala otázka, proč Felix společné hledání pokladu stále znovu odkládá, když mu přece Nick už dávno dokázal, co v něm vězí. A nic na tom nemění ani to, že nosí brýle, nebo fakt, že je jenom kluk z města, a ještě ke všemu o několik let mladší než Felix. Vypravit se společně za pokladem, v tom by jemu, Nickovi, nezabránilo ani sebevětší vedro. Vždyť Pepe taky vyrazil na vandr jako obvykle, i když slunce tolik páliло!

Jenže co když Felix nikdy neměl v úmyslu jít hledat ten poklad spolu s Nickem, jak celou dobu tvrdil – k čemu ale potom všechny ty zkoušky odvahy? Koho si to vlastně chtěl otestovat? A proč?

Nick přemýšlel, až se mu z hlavy kouřilo.

Byl to vždycky jenom on, kdo musel něco dokázat. Přespat ve staré části domu, zazvonit u dveří paní Kleinové, chytit rybu – pokaždé to byl on, kdo měl sevřený zadek strachem a musel si od Agdy nechat dosvědčit, že to dokázal, pokaždé jenom on musel –

Nick sebou trhnul.

Agda.

+ 1 řádek

To ona musela Felixe o všem informovat. To ona musela být statečná, když jejího bratra poslal přes noc do neznáma. To ona čekala s Felixem, zatímco Nick zvonil u paní Kleinové. Ona natáčela, když její bratr rozdělával oheň. Ona byla na místě, když Felix zvedl mrtvého sumce z trávy, a u toho Nicka utěšovala. Ona s Felixem plavala přes jezero po jeho boku.

Agda.

Agda, Agda a znovu Agda.

„Ten mizera!“ vyrazil Nick.

„Kdo je mizera?“ zeptal se hlas kousek před ním.

Nick sebou znovu trhnul. Pak vyskočil a vyřítit se k Pepemu, který se nyní skutečně vynořil na kraji lesa. „To je tak nefér!“ rozčiloval se Nick a jeho rozhořčení, které se s každou další myšlenkou posouvalo dál po zápalné šňůře, se blížilo výbuchu. „On si snad myslí, že jsem úplně blbej a nevšimnu si, že mě jenom tahá za fusekli! Jen ať si nemyslí, ten... ten... vesnickej křupan!“

„He-he-he,“ ušklíbl se Pepe a prohrábl si zpocené vlasy. „Já jsem taky vesnickej křupan, když to vezmeš kolem a kolem. Takže co tím chceš herdek říct, jestli můžu bejt tak zvědavej?“

Namísto odpovědi mu Nick skočil kolem krku a nechal se obejmout Pepeho těžkými tlapami. Nestávalo se mu často, aby se v něm zvedl takhle silný vztek, ale teď, když k tomu došlo, ho to úplně vykojelo. Všechny svaly po těle měl napnuté jako tětíva, ruce i nohy chtěly bít a kopat, do

očí mu samovolně vyhrkly slzy a nutně potřeboval někoho, kdo by ho podržel.

A Pepe ho držel, dokud vztek nepolevil. Nefungovalo to ale tak jednoduše, aby by se zloba jen tak zničehonic a nadobro rozplynula a zanechala za sebou Nicka krotkého, jen poněkud vyčerpaného. Ne, jeho vztek prodělal až pozoruhodnou proměnu: přes zoufalství a vzdor, další zoufalství a nový vzdor přes náhlou vlnu odhodlání, která Nicka vlastně příjemně překvapila, až po dobrodružně povznášející pocit, který ho zaplavil jako sluncem prohřátý med z letní snůšky od bavorských lesních včel.

„Felix je podrazák!“ Nick se najednou vykroutil z Pepeho náruče, sáhl prsty pod skla brýlí a otřel si oči. „Jen ať si nemyslí, že mě může napínat donekonečna, dokud Agdu nezpracuje, aby s ním šla ten poklad hledat *ona*. Mě nikdo za nos tahat nebude, to ti teda říkám! A ten poklad půjdu hledat úplně sám, ať Felix vidí, zač je toho loket, podrazák jeden!“

PLÁNY

„Kde jsi byl?“ vybafla na bratra Julka, když se Nick vplížil do domu dávno poté, co sama vylezla z vody a promrzlá se zachumlala do Klausovy postele, aby se zahřála.

„Do toho ti nic není,“ zamručel. Přesto, nebo možná právě proto, že se mu Pepe snažil vysvětlit, že Felix docela určitě nemá v úmyslu jít s Agdou hledat nějaký poklad a snaží se s ní sblížit ze zcela jiných důvodů, „taková fešná dívka, ten to má hezky rozmyšlený“.

On sám, Nick Emmerich, byl rozhodnutý odteď už nikoho neposлуchat a dělat si, co sám uzná za vhodné. Nenechá se zastrašit ani odradit nikým a ničím. Ani Agdou s tou její veledůležitou nadutostí ve stylu *já jsem tvoje starší sestra*, ani Julčiným slíděním, braním ohledů na zraněného tátu v domě nebo neustálými starostmi mámy

volající z Florencie, přesně tak. Nezastaví ho ani Pepe s tím svým chlácholením, uklidňováním a doporučením, ať ten poklad, o kterém nikdo neví, jestli vůbec existuje, hezky rychle pustí z hlavy. Nick už se rozhodl a byl odhodlaný své rozhodnutí také co nejdříve zrealizovat.

Julka se na něj úkosem podívala. Pokud šlo o ni, měla plné ruce práce s tím, aby novou sílu, kterou načerpala při koupání a následném vyhřívání na sluníčku přeposlala nejkratší cestou do Klausovy zraněné nohy. S dlaněmi přiloženými k sádře soustředěně pracovala na tom, aby tatínek při nejbližší příležitosti dostal už jen ortézu. K zesílení účinků čarovných sil si přizvala na pomoc nejen Bastet, ale také jednu ze svých žabek, která se během jejího koupání, vedru navzdory, ukázala v trávě u jezírka. Posadila ji Klausovi na tlustý palec vykukující na konci ze sádry, takže teď musela nejen čarovat, ale současně také dávat pozor, aby jí asistující ropucha nezmizela po anglicku (komplikace, která při kouzlení s Bastet nikdy nehrozila). To znamená, že na bratra, který kolem ní se vztyčenou hlavou prošel a seběhl po schodech, jí zbyl opravdu jen velmi letmý pohled.

„Za chvíli bude večere!“ zavolal za ním Klaus. „Jakmile se zase budu moct hýbat. Tvoje sestra se jenom právě snaží, abych –“

„Joo!“ přerušil ho Nick, aniž by se byť jen ohlédl. Měl namířeno přímo do ložnice, kde si chtěl posbírat všechno, co bude potřebovat při hledání pokladu.

Dole ovšem v pološeru ležela na posteli s telefonem Agda a na jeho příchod se netvářila nijak zvlášť nadšeně. „Co tady děláš?“ zeptala se a obličej jí mírně zrudl, jako by ji bratr při něčem přistihl.

„Co tady děláš ty?“ řekl Nick.

„Poslala jsem kámošce jedno video,“ odpověděla trochu moc rychle. Přitom to ani nebyla lež. Videoklip se svým odvážným skokem do rybníka odeslala všem svým kamarádkám, a nejen Samira na něj zareagovala záplavou smajlíků, otázek a komentářů. Nikdo nebude moct tvrdit, že to natočila kvůli Felixovi. Respektive *jenom* kvůli Felixovi. Jemu to koneckonců poslala až jako úplně poslednímu, jen tak mimochodem. Klidně se na to taky mohla vykašlat, kdyby... no, kdyby mu to prostě nakonec přece jen neposlala. A jenom proto, že Felix jí obratem odpověděl, jako by po těch dnech mlčení nečekal na nic jiného, než až se mu Agda Emmerichová ozve, a ona si s ním od té chvíle v jednom kuse dopisuje, nebyla schopná průběžně odpovídat na zprávy od kamarádek. *Nic jiného v tom není*, přesvědčovala Agda samu sebe, však jí Samira svůj výlet k jezeru Salda Gölü a tamní koupání určitě ještě dopodrobna vyličí. Proto se také tolik zlobila kvůli horku, které jí stouplo do tváří, přestože ještě před okamžikem byla promrzlá z vody jako uprostřed zimy a pokoj, už několik dní zavřený za okenicemi a se studenou dlažbou na podlaze, byl nejchladnější místností v celém domě.

Nick si jí dál nevšímal. Přitom mu bylo celkem jasné,

že ho sestra vodí za nos. Ať mu nikdo nevykládá, že má věřit na Ježíška. Nebo na to, že Agda měla být u jeho zkoušek odvahy jen jako svědek. A stejně tak tušil, že její rudé tváře nesouvisejí přímo se Samirou, ale spíš s jistým klukem dole ze vsi a jejich společnými pletichami. Jeho to ale nezajímalo. S někým takovým on, Nick, nechtěl mít vůbec nic společného. Stejně tak pro všechno ostatní, co Agda zrovna nejspíš chystá (další zkoušky *pro* něj, společné hledání pokladu *bez* něj, další výsměch a podlosti) mu nezbyvalo nic jiného než opovržení.

„V tom případě, že Samiru pozdravuju, ha-ha,“ pronesl a vložil do těch slov veškerou důstojnost, načež otevřel skříň a začal se přehrabovat ve svých věcech.

Mimochodem, zrovna se tu objevil Nick, natukala Agda do telefonu. *Do té loupeže ve včelím úlu se mu nějak nechce a vůbec je nějak divnej. Nemyslíš, že bys mu měl tuhle zkoušku odpustit?*

Myslíš? odepsal Felix, krotší, než u něj Agda byla zvyklá.

Nebo bys mohl někdy dorazit sem na Havraní vrch a vypravili bychom se pro ten med spolu, odvažila se, a když klikla na Odeslat, nabraly její tváře ještě o odstín sytější barvu.

Tentokrát to ovšem Nick neviděl, protože stál před otevřenou skříní zády k sestře a překontroloval svou krabičku poslední záchrany (náplasti, obvaz, gumoví medvídci, opravdická pinzeta). Pak se přesunul, aniž by Agdě

věnoval špetku pozornosti, ke své posteli, zpod polštáře vylovil svou kapesní svítilnu a zkontroloval baterie.

Vážně se dneska chová nějak divně, pomyslela si Agda. V následující vteřině jí ale cinkla zpráva, v níž ji Felix ujišťoval, že na Havraní vrch samozřejmě moc rád dorazí, a pokud je na to její bratr moc zbabělý, obstarají si tu medovou plástek společně, takže Agda pustila Nicka z hlavy.

„No, tak se na to podíváme,“ pronesl Klaus při jídle.

„Na co se podíváme?“ zeptala se Agda a ulovila poslední měsíček červeného melounu.

Ani večerní hodiny nepřinesly prakticky žádné ochlazení, a tak Emmerichovi seděli uvnitř v domě a baštili všechny ty věci, které se tak jídávají, když se vzduch už několik dní ani nepohne, krev ztěžkne a šumí v žilách a kůže se lepí únavou z letního nicnedělání. Ale Agda byla plavat, psala si s Felixem a měla domluvenou schůzku – její krev se bouřila a Agda se nemohla dočkat.

„No, jestli Julka doopravdy vládne tak mocnou čarodějnou silou, že mi doktor Pfabe zítra tu sádku sundá a namísto ní mi předepíše ortézu.“

„Ty už zase musíš na kontrolu?“ zeptala se Agda polekaně.

„Vůbec ne.“ Klaus se zatvářil prohnáně. „Ale stejně tam půjdu a nechám si to vyměnit!“

Agda si povzdechla. Samozřejmě, že bylo důležité, aby se táta zbavil té sádky a mohl je příští neděli živé a zdravé předat zpátky mámě. Ale do té doby byl ještě čas, drahoceenný čas, během něhož se měla odehrát spousta důležitých věcí. A Agda věděla, co to znamená, jestli táta chce jet taxíkem do Deggendorfu, tím spíš po tom dramatu, co se odehrálo minule, když byl pryč. Ona bude muset hlídat Julku, a nespustit ji z očí, bez ohledu na to, jestli sama čeká návštěvu, nebo ne. A pokud na Havraním vrchu zůstanou sami, nejspíš se na ně nalepí i Nick, i když ten se aktuálně choval vážně dost zvláště. Takže akce se večerím úlem a loupením mezi nakonec nebude patřit jen jí s Felixem, pod nohama se jim budou plést její sourozenci a ona je bude muset hlídat, aby ještě nedostali žihadlo.

Slova, která vzápětí dolehla k jejím uším, byla skoro až příliš krásná na to, aby to mohla být pravda.

„Tentokrát jedu s tebou!“ oznámila totiž Julka.

„Zrovna jsem ti to chtěl navrhnout,“ pospíšil si Klaus s odpovědí. „Koneckonců, ehm, ta ortéza je tvoje zásluha, nemám pravdu?“

„A taky Bastetina,“ připomněla Julka, rozhodnutá mu protentokrát odpustit, že zcela pominul zásluhy žáby přikládané k palci. „Ta by si taky zasloužila zmrzlinu, že jo, tati?“

Klaus přikývl. „Kolik bude chtít.“

Julka se rozzářila a Agda všechny své komentáře radši spolkla, aby ten zázrak ještě nepokazila.

„A ty?“ obrátila se radši na Nicka, který namísto toho, aby jedl, jen přesouval hromádky sem a tam po talíři. „Jedeš taky do města?“

Nick nevypadal, že by se chtěl jakkoliv svěřovat se svými plány na nadcházející den. Jen si poposunul brýle po nose a výmluvně „nahlas“ mlčel. Nicméně pak se mu to nejspíš rozleželo, protože řekl: „Já ještě nevím, co budu dělat zítra. Ale o mě si nemusíš dělat starosti, Agdo, já už se nějak zabavím sám.“ Znovu se podíval na Klause. „V tomhle horku vůbec nemám hlad, můžu si to jídlo vzít s sebou do pokoje, tati? Kdyby mi náhodou vyhládlo později?“

„No jasně,“ odpověděl Klaus.

Nato Nick vyskočil od stolu a zmizel i s talířem jídla dolů.

Agdě by někde vzadu v hlavě mohlo vyklíčit větší či menší podezření. Taky už skoro ťukalo na dveře, ale ona ho dál nepustila. Něco v ní se tomu bránilo a drželo se názoru, že když člověku všechno takhle šťastně hraje do noty, hlavně tomu nesmí odporovat.

Dokonce i Julka, které samozřejmě neušlo, že její bratr opět někam mizí s větším množstvím jídla, ho nechala bez vyptávání odejít. Snad za její netečnosti stálo vedro, možná to ale byla především její spokojenost se sebou a se svými očividnými léčitelskými úspěchy.

Prostě Pepemu zase nese něco k jídlu, pomyslela si.

Aspoň budu mít ode všech klid, pomyslela si Agda.

Brzy už budu zase chodit, pomyslel si Klaus.

Jinak už nemysleli na nic.

Pak už se na Havraní vrch snesla noc. Noc, která nepřinesla ochlazení, jen měsícem prosvětlenou tmou, která nejpalčivější vedro aspoň na chvíli překryla. Noc, v níž ptáci jen zlehka podřimovali, lasička, která se ze svého úkrytu odváží vylézt až po západu slunce, se s nacpaným břichem brzy opět stočila do klubíčka, žabky u rybníka neudělaly víc než pár znavených skoků a obyvatelé domu na Havraním vrchu se potili do polštářů. Ale spali: Klaus, který aspoň na chvíli nevnímal svědění pod sádrou ani zcela čerstvé komáří bodnutí. Agda s Julkou, ponořené do bláznivých snů o osvěžující vodě. I Pepe, který zpoza hromady prken vytáhl svou karimatku a rozložil ji pod malým střešním okénkem, aby noc na vyhřáté půdě vůbec vydržel. A dokonce i Nick spal, přestože se u toho neklidně převaloval sem a tam.

Jen Agdin telefon zůstával v pohotovosti a tiše zavibroval, jakmile přišla zpráva od Saskie.

Tady u nás je teď noc a my ještě sedíme na balkoně, stálo pod prakticky celým černým snímekem s několika světlými tečkami hořících svíček proti komárům. Jsem ráda, že jste dneska

Na několik minut se telefon odmlčel, pak znovu zabzučel.

Omlouvám se, že jsem to nedopsala. Ulrika se zlobí, že prý celou dobu visím na telefonu. Teď je na záchodě, tak jsem se aspoň chtěla rychle zeptat

Pak to trvalo ještě dlouho, hodně dlouho, na obloze už se rýsoval první náznak ranních červánků, a dokonce i unavený telefon by snad býval usnul, ale nakonec přece jen ohlásil ještě jednu poslední zprávu.

Já vím, že vás tím svým věčným kontrolováním štvu a že mi v jednom kuse musíš něco hlásit, abys ode mě měla klid. Ale možná jsem to potřebovala nejdřív slyšet takhle natvrdo od Ulriky. Ta už se taky okamžitě naježí, jakmile slyší slova jako ‚Klaus‘, ‚děti‘ nebo ‚Bavorsko‘. Omlouvám se, Agdo! Není to pro mě vůbec jednoduché, ale já se vážně snažím. Pusinku, máma

SLADKÉ MÁMENÍ

S novým dnem dorazila nová vlna vedra, převalila se přes Havraní vrch, a ještě před půl osmou, kdy se v domě probudila i úplně poslední osoba, už se nehybné horko válelo ve všech rozích. Navzdory tomu se všeobecná nálada paradoxně blížila bodu mrazu. Možná za to mohla Agda, rozladěná obřím rudým pupínkem zářícím do dálky, který jí přes noc vyrašil na zpoceném čele. Nebo Julka, které došlo, že svého tajnůstkářského bratra bude muset na celé dopoledne spustit z očí, a vložila proto veškeré úsilí do toho, aby ho nechala pocítit svůj hněv. Možná byl na vině i Nick, který netrpělivě čekal jen na to, až bude konečně moct vyrazit, nebo Klaus, který všechny popoháněl, aby si pospíšili a on nepřišel k lékaři pozdě a čas strávený ve vydýchané čekárně se neprotáhl k nevydržení. V každém

případě to toho rána byla velmi podrážděná snídaně, jen narychlo zhltná, a když Klaus Agdu požádal, protože zvyk je, jak známo, železná košile, aby do vsi zašla pro nějaké čerstvé ovoce (hlavně meloun, ale klidně i broskve, třešně nebo borůvky), vyštěkla na něj: „Vždyt jedete do města! Nemůžeš si tam laskavě nakoupit sám? Já myslela, že si chceš nechat dát ortézu, abys zase mohl dělat všechno sám!“

„No, já... samozřejmě. Jenom jsem měl dojem, že tam poslední dobou chodíš ráda...“ Klaus se odmlčel.

„Máš na dnešek nějaké zvláštní plány?“ zeptal se Nick Agdy. „Že se ti nechce dolů do vsi?“

„Proč se ptáš?“ vyjela i na něj. „Myslela jsem, že se chceš zabavit sám!“

„Nick se *dovede* zabavit sám,“ namítla Julka s pohledem pevně upřeným na svého bratra. „Už od začátku, co jsme tady, pořád podniká něco natajno sám!“ A vychutnala si, jak sebou Nick trhnul.

„Co tím chceš říct?“

„Ále! Vlastně nic. Jenom že Agda úplně klidně může jít nakupovat do vsi.“

„Vy jste fakt pitomí!“ odsekla Agda a vyskočila od stolu.

„Tak jak, mám něco přivést?“ zeptal se Klaus ještě. „Nebo chceš...“ Ale to už byla Agda na schodech dolů a zase stála v koupelně před zrcadlem.

Nick věděl, že si nesmí dovolit udělat chybu. Už včera si sbalil všechno důležité, co by se mu při hledání pokladu mohlo hodit, ale na cestu bude moct vyrazit, teprve až když budou všichni z dohledu. Nikdo nesmí pojmout sebemenší podezření, jinak by se mu snažili vymluvit to, co kluk jako on, skutečný *dobrodruh*, musí udělat. Ne jako jistá osoba, jejíž jméno nestojí ani za to, aby ho zmiňoval, protože jenom v jednom kuse kecá a po ostatních vyžaduje nějaké zkoušky, nýbrž dobrodruh, co se bez velkého povyku sebere a vydá se zkusit svoje štěstí.

Hlavně Julka na něm nesmí nic poznat. Včera ho sice nechala na pokoji, ale dneska se mu o to víc motala pod nohama, a on už se nemohl dočkat, až se na Havraním vrchu konečně objeví objednané taxi.

„V kolik že jste to chtěli vyrážet?“ zeptal se, když se za ním Julka objevila na zahradě, odkud měl aspoň přehled o celé situaci. Slunce už vystoupalo výš, než by mu bylo milé, kolem to bzučelo i cvrlikalo, a touha vydat se hledat poklad ho tak svrběla v dlaních, že neměl stání.

„Ále... za chvíli...“ řekla a brodila se loukou Nickovi v patách.

„Hledáš něco?“ Vážně se snažil, aby to neznělo podrážděně.

„Ne.“

„Třeba ty svoje ropuchy? Nebo vrány, ha ha?!“

„Ne. Ty nepřiletí jen tak pro nic za nic, jsou totiž

kouzelné. Ty přiletí, jenom když..." Máchla rukou, což mohlo znamenat ledacos.

Nick se náhle zastavil u kamenného stolu. „Tak se na mě celou dobu tak nelep!“

„Proč ne?“ Julka vylezla na lavičku a sedla si na desku stolu.

„Protože mi to leze na nervy!“

Ještě v téže vteřině Nick svých slov hořce zalitoval, protože teď jeho sestra ještě ke všemu nasadila dokonale spokojený výraz.

„Ty se s ním chceš zase vidět, že jo?“

Nick zbledl. Pak mu všechno krev vystřelila do tváří.

„S-s kým vidět?“

Julčin úsměv se roztáhl od ucha až k uchu. „Však ty moc dobře víš, koho myslím!“

„Já..." Nick se pokusil polknout, ale v ústech neměl jedinou kapku slin. „Já se nechci s nikým vidět!“

„Ani s Pepem?“

Vážně v puse neměl ani jedinou kapičku sliny. „Ne, ani s ... Julko, odkud víš..."

„Tralalá!“ zapískala si dívka.

Nick zíral dolů ze stráně, odkud se jako malá hračka objevil taxík a kousek po kousku se sunul k nim. „Kdo všechno o něm ještě ví?“

„Tralala!“

„Julko, ty..." Nick ji chytil za loket. „V žádném případě ho nesmíš prozradit, rozumíš? Jinak tady nebude moct

přespávat. A on nic jiného nemá, je to chudák tulák, on je... je to prostě Pepe, *tulák Pepe!*“

„Tralalá, tralalá, tralalá,“ prozpěvovala si Julka. Pak se mu vykroutila, proklouzla pod stolem a rozeběhla se zpátky k domu, odkud už na ni volal Klaus.

Horské kolo se blížilo a Agda se usilovně snažila vypadat nenuceně. Přitom uplynulá hodina dala jejím nervům zabrat. Poté, co se Nick vytratil s nevinnou výmluvou, že se půjde trochu projít, rychle napsala Felixovi, že už jsou konečně všichni pryč a oni se tak mohou vydat na svou medovou misi.

Dorazím brzy! odepsal jí Felix, a protože ono *brzy* nenažnačovalo, že by se mělo čekání nějak zvlášť protáhnout, jednoduše si stoupla ke kuchyňskému oknu a vyhlížela. To bylo sice poněkud pod úroveň adeptky umění wing tsun, ale nic lepšího ji nenapadlo. Nakonec se rozhodla aspoň využít čas a poděkovala mámě za poslední zprávy – ty podivné noční esemesky, u nichž tak docela nevěděla, jak si je má vyložit.

Odpověď následovala okamžitě. Že prý se Agda přece nemusí neustále hlásit, má si prostě užít den, a kdyby se něco dělo, však už se o tom vzájemně dozví. To bylo nezvyklé. Agda chvíli přemítala, co se asi v noci ve Florencii stalo a jak je dobře, že mamka vycestovala zrovna

s Ulrikou. S Ulrikou, která si ráda s kamarádkami užívala bezstarostný čas a které už lezlo na nervy neustále muset poslouchat něco o nějakých dětech někde na Havraním vrchu. Kupodivu ovšem tahle myšlenka začala dráždit Agdu, kterou teď, zatímco čekala na Felixe, štválo úplně všechno. *To by přece bylo divné, pomyslela si, kdyby si máma nedělala starosti, jak se všichni mají.* Agda zničehonic pocítila strašlivou chuť jí zatelefonovat – což ovšem aktuálně zjevně nebylo žádoucí.

Rozmrzele odsunula veškeré přemítání stranou, zkontrolovala, jestli není Samira online (nebyla), a pak už se jenom dívala z okna. Dopolodní slunce ale žhnulo skrz okenní tabuli tak nemilosrdně, že si Agda musela po chvíli najít nějaké chladnější místo. Naložit se do kamenného koryta, jako to udělala Julka, samozřejmě nepřicházelo v úvahu, zvláště pak pokud člověk čeká pánskou návštěvu, a to ani v případě, že to má být pouhý vesnický balík. Zato vystavit se na zahradní lehátko v šortkách a tílku a se slunečními brýlemi na nose, to bylo nejen možné, ale znělo to jako dokonalý nápad. A přesně tuhle dokonalost si Agda pokusila nasadit jako masku, aby co možná nejlépe odvedla pozornost od beďaru na čele, když na šterkové cestě konečně zaskřípaly gumy Felixova kola a jeho hlava měla každým okamžikem vykuknout zpoza rohu.

Už z dálky ho slyšela volat „Zdravíčko!“, přestože měl před sebou ještě kus cesty přes louku plnou odskakujících koníků, než ve sportovních sandálech s ponožkami

seskočil z kola a položil ho do trávy. „Koukám, že si před tou naší loupeží užíváš klídek, co?“

„Ahoj.“ Agda si na okamžik nadzvedla sluneční brýle a šplouchla palcem u nohy do vody.

Dokonalá idyla se neminula zamýšleným účinkem. Na několik vteřin se Felix propadl do nezvyklých rozpaků. Pak se zase vzpamatoval a řekl: „Kde jsou všichni?“

Agda pokrčila rameny. „Táta s Julkou jeli do Deggen-dorfu na ortopedii. A Nick se někam zašil, ale neptej se mě, kam.“

Felix se zasmál. „Chlapec ještě pořád nesebral odvalu vyzvat na souboj včelí roj? I když možná je to tak lepší. S těmhle dámami není radno si zahrávat, když je člověk podráždí, umí pěkně bodnout do živého. A pokud je člověk na jejich jed alergický...“ Nedořekl a naznačil prudký pohyb rukou pod krkem.

Agda sebou trhla a ten bezděčný pohyb do její prosluněné idylly s vodou šplouchající kolem kotníků vnesl neklid. Samozřejmě ji napadlo, že když se člověk chce vkrást do včelího úlu, může inkasovat nějaké to žihadlo. A myslela i na to, že takové žihadlo asi může pěkně bolet – dokonce pořádně bolet. To riziko jí za to ovšem stálo, ano, ba naopak jistým způsobem ještě zvyšovalo její napětí. Dál to ovšem nedomýšlela. Co když je Nick na včelí bodnutí alergický? Nebo může mít alergii ona sama? A proč jim vůbec Felix Piel přiděluje úkoly, které by mohly být opravdu nebezpečné?

Veškeré napětí nahromaděné za celé ráno se rázem proměnilo ve zlost. Energicky vytáhla nohy z vody, zvedla se a napřímila se před ním. „Co vlastně po mým bráchovi chceš? Chceš ho zabít, nebo co?“

„Blbost,“ řekl Felix. „Přece si nemyslíš, že bych Nicka nechal jít ke včelám samotného! Celou dobu čekám, jak se k tomu postaví a přijde s prosíkem o pomoc. Potřebuju, aby pochopil, že při hledání pokladu je potřeba fakt držet pohromadě.“

„Ale nepovídej?“ Agda si založila ruce v bok. „A jak bys ho před těmi včelami asi tak ochránil? Stejně jako před nimi chceš chránit mě?“

„Přesně tak.“ Felix se teď šklebil.

„Jsi blázen. A vejta!“ zasyčela Agda. „A ten tvůj pitomý poklad v lese stejně nikdy neexistoval! A před včelím žihadlem taky nikoho neochráníš.“

„Ne a ano,“ řekl Felix. A když se mu Agda zmateně zadívala do tváře, do toho drzého ksichtu, který se jí mezitím stihl stát tak důvěrně známým (možná ještě důvěrněji než tvář Bruce Leeho), dodal: „Ten poklad v lese je opravdu jenom povídačka, to je fakt. Ale povídačka, u které jsme si s Nickem mohli užít spoustu zábavy, pokud jsi to ještě nepochopila. Nick se při tom může leccos naučit, chudák takových věcí jako kluk se dvěma ségrama doma moc nezažije. Včelí žihadlo, to žádná pohádka není, ale před tím vás samozřejmě ochráním!“

Lesní půda pod Nickovým nohama byla kamenitá a suchá, a když šlapal po úzké cestičce, prášila mu na tenisky. Pokaždé, když musel opustit stín a překonat úsek po sluníčku, zalila ho tak prudká záře, že musel přimhouřit oči. Nedalo se přehlédnout, že slunce neúprosně šplhalo výš a výš, a teplota, která jako by se rozhodla, že už od rána bude ještě překonávat rekordy z posledních dní, stoupala do závratných výší.

„Vzhůru za pokladem,“ povzbuzoval sám sebe Nick, ačkoliv ta hláška zněla spíš jako z nějakého filmu pro prťata, pro taková, jako je jeho mladší sestra Julka. Raději tedy přidal do kroku, protože kvůli prudkému stoupání stále víc zpomaloval. Nick věděl, že nesmí ztrácet čas. Les byl velký, dokonce obrovský. Přesněji řečeno, zdejší krajina nabízela celou škálu lesního porostu – a Nick musel uznat, že místní lesy jsou pořádně hornaté, a on měl jen velmi přibližnou představu o tom, kde by se stará štola měla nacházet.

I když koneckonců: Aspoň nějakou představu měl. Na záchodě v domě na Havraním vrchu se povalovala brožura, která měla propagovat krásy Bavorského lesa a upozornit návštěvníky na nejzajímavější výletní cíle v okolí. Nick si v ní občas listoval, prakticky pokaždé se přitom zastavil u fotografií opuštěného systému historických důlních chodeb a studoval malou mapku, která udávala jeho polohu. Série fotografických snímků zobrazovala

fascinující svět podzemí. Nick si živě představoval, že tam dole, kde se dřív kutalo stříbro a těžily bavorské smaragdy, kde ve tmě fosforeskovala uranová ruda a třpytila se wolframová ruda, právě tam je to místo, kde se odehrávaly příběhy plné tajemství a odkud ho vábilo dobrodružství, jaké si ani neuměl představit. Samozřejmě mu bylo jasné, že takový lesní poklad se nemůže nacházet v některé ze štol, které byly přístupné turistům a kterými dennodenně v pětáctyřicetiminutových intervalech prochází skupinové prohlídky (tedy za předpokladu, že si otec rodu hned první den dovolené nezlomil nohu). Dočetl se tam však také o tom, že hora pod sebou skrývá mnohakilometrovou neprobádanou síť dalších chodeb. A on, Nick Emmerich, měl v úmyslu najít nějaký jiný, dobře ukrytý a dávno zapomenutý vchod do tohoto komplikovaného podzemního systému a poklad odtud vyzvednout.

„Vždycky existuje ještě nějaký další vchod,“ zamumlal si pro sebe, protože to se přece psalo ve všech knížkách. Copak se Karel a Jonatán, bratři Lví srdce, přesně takhle nedostali do Katliny sluje, aby z ní vysvobodili odbojného Orvara? Nebo Tom Sawyer s Becky, nezachránili se snad z Douglasovy jeskyně díky vedlejšímu vchodu, zatímco děsivý zabiják Joe Indián v ní bídne žhynul žízni?

Touhou napít se mimochodem zmíral i Nick. Věděl, že si vodu v po okraj naplněné láhvi musí dobře rozdělit, protože žízeň bude už jenom horší, až začne kopat a hrabat. *Ale malý doušek by si teď dopřát mohl*, usoudil.

A kratičkou přestávku. Beztak by měl raději zkontrolovat kompas. A tak Nick sundal batoh ze zad a dosedl na pařez. Listí na stromech se téměř nepohnulo, ptáci seděli nehybně ve větvích a prozpěvovali a vzduch se tetelil. Svět jako by byl příliš rozžhavený na jakoukoliv aktivitu, byť sebenepatrnější. Jenže Nick se nějakým vedrem nenechá zastavit. „Já teda ne,“ zamumlal si a poposunul si brýle po zpoceném nose. „Ani za nic!“

„Vyprávěj, jaké to bylo dřív, když jsi byl ještě malý a všude byly automaty na žvýkačky!“ prolomila Julka ticho.

Seděli s Klausem v čekárně nacpané k prasknutí. Nacpané a velice horké čekárně, na čemž nemohl nic změnit ani ventilátor, který ticho v místnosti podkresloval pronikavým hučením. Na židličkách tu jeden vedle druhého těsně vedle sebe seděli lidé se zasádrovanými a zafačovanými končetinami v důsledku všemožných zlomenin či poranění svalů a všichni byli objednaní na konkrétní čas. Což znamenalo, že každý jeden z nich půjde na řadu před Klausem. Kdo ví, jestli na něj během dopoledne vůbec dojde řada, zdravotní sestra mu nechtěla nic slibovat. Jemu, který přišel bez objednání.

„Co bys chtěla slyšet?“ Klaus se snažil ignorovat pohledy, které předtím bloumaly mezi Julkou a mumifikovanou kočkou na jejím klíně a teď se zvědavě obrátily k němu.

„Hmmm...“ Julka přemýšlela. „Třeba jaké sladkosti jste ještě měli. Kromě žvýkaček teda.“

Teď se zamyslel Klaus. „Kyselé hranolky. A gumové smažlíky. A kyselé okurky.“

„Ty znám,“ prohlásila Julka. „Co dál?“

„Milky Way.“

„A Mars,“ vložil se do toho muž s fixačním límcem kolem krku.

„A samozřejmě Snickers,“ přidala se žena se zatepovaným loktem.

„Ty taky znám,“ odvětila Julka. „Co dál?“

„Pendreký?“ zkusila to nějaká žena s berlí.

„Přesně!“ řekl Klaus a kolem rtů mu hrál úsměv. „A lékořicové šneky. A kočičí jazýčky.“

„To všechno znám!“ řekla Julka. „A měli jste taky Haribo žabky?“

„Jasně,“ odvětil Klaus a také z ostatních míst bylo vidět přikyvování. „Ty opravdické, pořádně zelené, ne ty rádoby zdravé jako se prodávají dneska!“

Julka vypadala, že tohle na ni udělalo docela dojem.

„A co ještě?“ zeptala se pak. „Něco, co neznám?“

V čekárně nastalo ticho. Všechny pohledy se znovu upíraly ke Klausovi. „Šumákové ufo?“ nadhodil.

Julka mávla rukou. „Ty znám. Dál?“

Klaus horečnatě přemýšlel.

„Další, prosím! Paní Eberhardová!“ ozvalo se z reproduktoru nade dveřmi. Žena se zavázanou rukou naproti

Klausovi si poposedla na židli, ale jako by se nemohla odhodlat zvednout.

„Pamatujete ještě ty cucavé kuličky, co měnily barvu?“ řekla.

„Kouzelné kuličky!“ zvolal Klaus. „No jasně!“

Julka vykulila oči. „Kouzelné kuličky? Co je to?“

„No...“ Klaus se pohodlně opřel. „To byly takové velké kulaté bonbony, které jsi cucala, a vždycky po pár minutách změnily barvu.“

„A ta chuť!“ dodala paní Eberhardová.

„Óóó,“ hlesla Julka.

Paní Eberhardová se usmála a nadzvedla zadek ze židle.

„Vážně byly kouzelné?“ zajímala se Julka.

„To si teda piš,“ řekl Klaus. A směrem k paní Eberhardové prohodil: „Tady v Bavorsku taky?“

„To si teda piš, děvenko,“ řekla a zvedla se. „V Bavorsku možná ještě víc než kdekoliv jinde!“ Po tomhle výroku odkráčela z čekárny a s těmi slovy se také Julka spokojila.

Hladila Bastet po hlavě a přinejmenším půl minuty mlčela. Pak se obrátila k tátovi: „Budeš mi teď vyprávět, jak jsi hrozně dlouho studoval a studoval a studoval, až jsi nakonec stejně nedostudoval?“

Agda nemohla uvěřit vlastním očím. Už tak bylo dost k nevíře, že Felix Piel, který koneckonců bydlí dole ve

vsi a tady nahoře na Havraním vrchu byl jenom proto, že ho *ona* osobně pozvala, se vytasil s klíčem k visacímu zámku do staré části domu. I když ten byl beztak celou dobu odemčený a Felix klidně mohl klíč zastrčit zpátky do kapsy kalhot. Ale ještě ke všemu to teď vypadalo, že se překvapivě dobře vyzná ve věcech uložených ve spojovací chodbě. Když bez rozpaků otevřel velkou krabici pod příkrými schody a suverénně se v ní začal přehrabovat, vyvedlo ji to z míry.

„Co to děláš?“ zeptala se, ale ta otázka byla v podstatě zbytečná. Sama viděla, co Felix dělá, respektive co vytáhl, sama viděla včelařské klobouky a rukavice, dýmák i něco jako majzlík a košťátko.

„Paní Kleinová se před vámi nezmínila, komu včely tam nahoře patří?“ zeptal se pro změnu on.

„Ty jsou tvoje?“ zvolala Agda. „Já myslela, že jsou divoké!“

„Co tě nemá!“ Felix jí vrazil dýmák a smetáček do rukou. „Někomu patří. Ne mně, ale mému tátovi. Už jsem mu kolikrát pomáhal při medování. A dneska jsem si o tom schválně ještě něco přečetl. Snad sis nemyslela, že bych se vydal do úlu jen tak mýrnix týrnix beze všeho? Nebo k tomu naváděl tvýho bráchu?“

V Agdině hlavě vybuchl malý ohňostroj, jehož teplo jí vehnalo barvu do tváří. Bylo toho tolik, čemu ještě nerozuměla a co jí připadalo jen těžko představitelné. Například to, že vesnický kluk s vlasy podle hrnce jak v první třídě

umí nejen rozdělat oheň a vykuchat sumce, že ve vodě plave jako ryba a dělá kliky skoro jako Bruce Lee (nebo alespoň skoro jako Bruce Lee, když náhodou zrovna dělá kliky na deseti prstech), ale ještě k tomu všemu ví, jak se vypořádat s celým včelím rojem.

„A jak to teda uděláme?“

Felix vylovil z krabice ještě balík něčeho, co vypadalo jako podestýlka pro morčata, mávnul na Agdu a vrazil jí balíček do rukou.

„No, tak nejdřív jim tam trochu nakouříme, aby zůstaly krotké. Kolem poledne jsou beztak línější, protože mají siestu, a když jim tam do toho foukneme – čáry máry fuk! – budou mít hlavu plnou svých vlastních starostí. Začnou si cpát břicha medem, a my si můžeme taky jednu plástek vytáhnout.“

„Meleš nesmysly,“ namítla Agda. Ale řekla to jen proto, aby nemlčela. V hlavě jí ovšem ještě doznívaly dozvuky ohňostroje a kolem něj vybuchoval milion otázek. Otázek, které měly co dělat s tím, co právě prožívala a jak si kdy mohla myslet, že všichni zábavní lidé nutně musí být holky – oblíbené, vtipné, prostě holky z velkoměsta.

„Já nekecám.“ Felix si obě sítky hodil přes pravé rameno. „Pojď, ukážu ti to. Radši si se do toho pustíme, dokud jsou vaši pryč.“

Pepe zůstal ležet bez hnutí ještě dlouho poté, co na chodbě pod ním dozněly poslední kroky. Teprve když si byl jistý, že jsou Agda s Felixem v dostatečně daleko a vypravili se nahoru do kopce ke včelím úlům, posbíral se ze svého úkrytu na půdě.

Za normálních okolností mu bylo jedno, jaké je počasí. Vandroval za slunce i deště, v horku i zimě. Ale byly dny – a nebylo jich mnoho – kdy už i na něj a jeho vandrovaní bylo toho vedra ažaž. Zvláště pokud následovaly po dnech, kdy se Pepe odhodlal napodlehout vysokým teplotám a vandroval navzdory vedru. . Dny, které po putování v horku následovaly, byly odpočinkové.. Pepe si během nich natáhl zmožené nohy, trochu si zdřímnul a jinak si četl v jedné ze svých dvou oblíbených knih. Dneska to byl „Poslední mohykán“, ale nějak se ne a ne pořádně začíst.

Ležel mu v hlavě ten kluk. Malý dobrodruh Nick. Pepe ho znovu viděl před sebou, jak byl včera našťvaný, když mu došlo, že ho ten Pielovic kluk celou tu dobu jenom vodil za nos. Našťvaný a taky nebezpečně odhodlaný najít onen zatracený poklad, který mu ten darebák naku-
kal, na vlastní pěst. A opravdu se vypravil do lesa! Když Pepe o několik hodin dřív, poté, co na Havraní vrch přijelo a zase odjelo taxi, na okamžik vykoukl střešním oknem ven, na vlastní oči viděl, jak se Nickova drobná postava ztrácí mezi stromy.

„Krucifix!“ Pepe se podrbal na spáncích, které už mu tepaly z povalování na vyhráté půdě. Měl Nicka zadržet –

v takovém pekelném horku se vydávat do lesa! A vůbec mu v tom měl zabránit. Pepe lesy kolem Havraního vrchu znal. Byly hluboké. Přesněji vzato se táhly daleko, přerušované vesnicemi, silnicemi a poli, až na druhou stranu do Česka a jižněji ještě dál do Rakouska. On sám se po nich toulal už léta, a to ještě ani zdaleka neprošel všechno. A ne vždy pro něj bylo snadné nezabloudit. V takovém lese se člověk může i ztratit. Slyšel už i o zkušených turistech, co se zatoulali jako Jeníček s Mařenkou, až nevěděli, kde jim je konec.

Pepe zastrčil „Mohykána“ zpátky do úzké kapsy batohu k „Bílé velrybě“ a kapesnímu nožíku. Smotal spacák, nacpal ho dovnitř a zvenčí připevnil celtu a karimatku. Také svetr a dlouhé kalhoty si raději vezme s sebou. Pepe věděl, že takové hledání se může protáhnout, v nejhorším případě i na dny, a také věděl, jak chladné umí být noci pod širým nebem dokonce i v nejparnější létě, tím spíš, když byl člověk unavený – unavený a vyčerpaný a vysílený. Nakonec vzal do ruky svou starou čutoru. Měl by s sebou mít dostatek vody, až se vypraví kluka hledat. Vodu a tolik jídla, kolik dokáže sehnat.

NATEKLÉ NOHY

„Vodu a něco k jídlu,“ zamumlal si Nick a jednoduše si sedl na okraj cesty.

Už to bylo dlouho, co naposledy zastavil. A i to byla jen krátká přestávka, brzy se zase zvedl a přinutil se pokračovat dál. Pokaždé, když ho nějaká hromada kmenů nebo pařez lákaly, aby se jen tak na chvíličku posadil, statečně šlapal dál. Ale zhruba před půlhodinou ho kompas vyvedl ven z lesa na dlouhý kus cesty přes v poledním horku rozžhavené pole s obilnými klasy křupajícími pod nohama, kde slunce páliło tak, že z toho byl celý malátný.

Teď už byl naštěstí zase ve stínu a důl už jistě nemohl být daleko. Směr, který držel, byl stoprocentně správný. Nebo aspoň na devadesát osm procent. Spíš víc. V podstatě už musel být prakticky u cíle.

„Ještě tak maximálně tři zatačky,“ odhadl Nick a usoudil, že před závěrečným úsekem a hlavně před námahou, která ho čeká v cíli, si bezpochyby zaslouží posilnění. Kromě toho se obával, že potraviny, které měl v batohu, by mu nemusely vydržet. Maracujový jogurt, který ráno tajně uzmul z lednice (bohužel zapomněl přibalit lžičku), by se mohl zkazit, a plátky sýra na chlebech z předchozího večera se podivně zvlínily.

Nick ty chleby přesto zhltal. Srkal jogurt z kelímku a vytíral ho prstem, což se v praxi ukázalo být tak krkolomné, že mu skoro ani nevadila mírně nakyslá chuť. Napil se vody, a pak ho napadlo, že si sundá boty a ponožky. Udělalo mu dobře na chvíli vysvobodit zpocená chodidla a rozhýbat prsty. Zvenčí, na malíčkách, se mu udělala dvě zarudlá místa. A přestože na dotek bolela, Nicka zaplavil vlna zadostiučinění, protože se mu tím zcela bez přehánění nabídla ideální příležitost použít svou krabičku poslední záchrany. Vybalil kápézetku z batohu, slavnostně ji otevřel a vybral dvě krásné náplasti, které sice byly na jeho drobné malíčky trochu moc velké, ale docela se na jeho nohách, nohách opravdického a skutečného hledače pokladů, vyjímalý.

„Na nohách rozedřených prachem cest,“ pronesl ke svému usínáčkovi, který v batohu vykoul zpod kápézetky.

Jeho radost se ovšem rychle rozplynula, jakmile se pokusil si boty zase obout. Nechtěly se mu do nich vejít nohy. Nickovi připadalo, jako by jeho chodidla za posledních

deset minut vyrostla o dvě čísla, a když je konečně do bot vtěsnal, malíčky ho teď dřely o to víc.

„To nevadí.“ Zaťal zuby. „Stejně už tam skoro jsem.“ A mírně kolíbatým krokem vykročil k dalším třem zatačkám, za nimiž musel ležet starý důl.

„Tohle by měl vidět ten strašpytel Nick!“ Agda si prohlížela plástev uchycenou v dřevěném rámku, který jí podával Felix. Seděla na ní stovky, ba možná dokonce tisíce malých, chlupatých tvorečků. Pobíhali jeden přes druhého, střídavě strkali hlavičky do šestihranných komůrek a předváděli přitom zadečky vyzbrojené žihadly, jako by chtěli demonstrovat, že svůj med budou bránit do roztrhání těla.

„Chceš?“

„Co jestli chci?“

„Sklepnout je!“

„Aha,“ řekla Agda a na zlomek vteřiny uvažovala, jestli něco takového chce, nebo ne: oklepat chomáč příčinlivých včel z jejich nejvzácnějšího pokladu. Co ovšem rozhodně chtěla, bylo stát se Agdou, královnou umění wing tsun. A jako takový se člověk nesmí nechat ničím ani nikým zastrašit, ani hejnem včel, a už vůbec ne, když má na hlavě včelařský klobouk se sítkou. A v žádném případě nechtěla vypadat před Felixem Pílelem jako holka, co se všeho bojí. Ačkoliv ona rozhodně není někdo, kdo by se

nechal uvrtat do nějakých potrhklých zkoušek odvahy jako její bratr (který, jakmile došlo na opravdovou výzvu, nakonec zařadil zpátečku).

„Jasně!“ bylo výsledkem její bleskové rozvahy. „Co mám udělat?“

„No, prostě je sklepnout. Úplně normálně s tím praskni!“

Nejspíš to nebyl nijak zvlášť přesný popis žádané akce, ale způsob, jakým to Felix vyslovil a rozvibroval drnčivé R jako klubíčko, co se překulilo přes hranu stolu, jednoznačně ilustrovalo, co má na mysli.

„Fajn,“ řekla Agda, „dej to sem.“ A rychle, než si to mohla rozmyslet, popadla dřevěný rámeček, vytrhla ho Felixovi z rukou a *prrrráskla* jím tak rychlým a přesným pohybem, že z plástu odpadl celý hrozen včel a poněkud vrávoravě proletěl kolem sítky na jejím klobouku zpátky do úlu.

„Hm, respekt!“ Felix si vzal košťátko a několik zbylých tvorečků jím smetl.

„Tohle by měl vidět Nick!“ Agda se zadívala kolem Felixe směrem k lesu. Dokonce chvíli bloudila pohledem po jeho okraji, protože ji najednou napadla myšlenka, která se jí uhnízdila kdesi vzadu v hlavě. Agda by ji nejradši zase setřásla, stejně jako včely, protože se tak docela nehodila k jejím plánům s Felixem a nenucenosti, s níž právě namísto svého bratra ukradla z úlu plástev, z níž ještě odkapával med. Ale tahle myšlenka do ní na okraji mozku neodbytně zaťala drápek, a navíc vystrčila žihadlo, které ji

nepříjemně svrbělo. „Už je pryč docela dlouho,“ zamumlala. „Vážně by mě zajímalo, kde vězí.“

Klaus už to nemohl vydržet. Uplynulé hodiny pro něj představovaly tvrdou zatěžkávací zkoušku. Zatímco seděl s Julkou v čekárně, nedokázal odhadnout, jestli se na něj skutečně někdy dostane řada, ani jestli by mu, *pokud* by se na řadu dostal, skutečně přinesla vytoužené povýšení do stavu nositele ortézy. Po celou dobu se nad ním vznášela hrozba, že ho doktor Pfabe s ohledem na nedostatek času pošle zpátky na Havraní vrch se zasádrovanou nohou. Co by se stalo pak? Co by na to řekla Saskia, kdyby jí s koncem týdne muset přiznat, že není ve stavu, aby mohl řídit auto? Kdyby se provalilo, že jí několik týdnů zamlčoval, v jak svízelných podmínkách její děti trávily prázdniny někde v hloubi Bavorského lesa? Dovolila by mu je ještě někdy kamkoliv vzít?

Sužován takovými myšlenkami se ani nemohl začíst do knížky, aby se aspoň trochu uklidnil. Ne, on musel vykládat své nejmladší dceři, jejíž jméno a čest zázračné léčitelky a čarodějky visela na tomtéž tenounkém vlásku jako jeho pověst zodpovědného otce, veselé historky, aby ji udržel v dobré náladě. Což bylo s každou další uplynulou čtvrthodinou čím dál těžší (a témata historek stále ožehavější).

Nakonec se však i Klaus dočkal ošetření a – po dlouhém přemlouvání z jeho strany a zamračených vráskách na čele na straně doktora Pfabeho – i vytoužené ortézy. Což znamenalo, že odteď nejen že mohl na nohu našlapovat a šourat se po chodníku bez berlí, ale v hlavě se mu okamžitě spustila přehlídka všech těch letních potěšení, která si teď mohou dopřát. Pohádkových, ba fenomenálních akcí, na které jeho děti nikdy nezapomenou, a které náznorně předvedou, co v jejich otci skutečně vězí a co v něm mají. A prvním krokem po sundání sádry se chystal přejít rovnou k činům. Pocit štěstí, který v něm změna jeho stavu vyvolala, si prostě a jednoduše hledal cestu ven.

„Musím to okamžitě povědět Agdě s Nickem!“ zvolal. „Určitě nečekali, že odteď už můžeme podnikat všechno společně.“

„Já jsem ti říkala, že tě s Bastet uzdravíme.“ Julka pohladila mumifikovanou kočičí hlavu a velkoryse přehlédla skutečnost, že chůze jejího tatínka má do lehkosti dost daleko. Cesta do místní zmrzlinárny, k níž se vydali, jim nejspíš zabere dost času a bude horká, velmi horká. Každopádně se aspoň věci daly do pohybu, na tatínka zapůsobilo její léčivé kouzlo, které z něj zase udělalo plnohodnotného člověka, to Julka viděla na vlastní oči a pro začátek jí to stačilo.

Klausovi to mimochodem také stačilo. Za chůze měl volné ruce, poprvé po téměř dvou týdnech, a cítil se jako pravěký člověk, který při pohybu vpřed vůbec poprvé

odlepil ruce od země a mohl v nich držet nějaký nástroj – kámen nebo klacek nebo třeba věc, s níž se dalo telefonovat. A přesně to Klaus také na důkaz svých znovunabytých životních dovedností zamýšlel udělat.

„Agdo?“ zahlaholil do telefonu, sotva se hovor spojil. „Tomu neuvěříš! Já můžu chodit! Teď konečně můžeme dělat všechno, co budete chtít, dokonce i plavat mi s tím jde! Dneska odpoledne půjdeme k jezeru, jestli chceš, a v neděli pojedeme domů normálně autem, aniž bych... Chci říct, že jsem zase zdravý jako rybička!“

Na okamžik pocítil zklamání, že se nesetkal se stejným nadšením, které sálalo z něj samého. Čekal by alespoň zavýsknutí, tichý projev radosti, když už ne hlasitý jásot. S čím naopak vůbec nepočítal, byl příval vzrušených slov nejstarší dcery, a tak trochu se urazil. Přinejmenším než pochopil, co se mu vlastně Agda snaží sdělit, a jeho nálada se rázem rapidně propadla.

„Cože? Už skoro pět hodin?“ Nemohl uvěřit, že se mu už zase ztratilo dítě! A to naprosto jinak, než když zmizela Julka. K povaze Julky Emmerichové prostě patřilo se s určitou pravidelností a za velkého povyku občas zmizet a zase se po čase objevit., Nickovo zmizení se ovšem událo potichu, působilo hroživě, děsivě a cize. „Kde jen může být?“

Místo odpovědi si znovu vyslechl už jednou řečené informace o vlastním synovi, který ráno zmizel, a ani v nejparnějším poledním vedru se neobjevil.

„No dobře, ale,“ nadechl se Klaus, „copak ti neřekl, kam jde?“

„Samozřejmě, že ne,“ slyšel volným uchem volat Julku. „Přece nebude všem vykládat, že někam jde s tulákem.“

„S jakým tulákem?“ S telefonem ještě stále přitisknutým k uchu zůstal Klaus stát uprostřed chodníku.

„No, přece s tím *jeho* tulákem!“ Julka ho tahala za ruku, aby šel dál, ale Klaus se nehnul už ani o milimetr. „Jmenuje se Pepe. Ale nevím, jestli je to zloduch, nebo ne.“

MRAČNA SE STAHUJÍ

To, co se během následující hodiny mělo spustit z nebe nad Havraním vrchem a přilehlým okolím, se později do historie rodiny Emmerichových zapsalo jako „velké hromobití nad Havraním vrchem“. Touto dobou ale zatím ještě nikdo ze zúčastněných ojedinelým, nicméně nepřehlédnutelným mrakům věstícím zhoršení počasí, které se začínaly kupit od západu a jen o něco málo později se zvedly do výšky jako temně šedá hradba, nevěnoval pozornost. Prozatím se ještě nad lesem i loukami tetelilo horko, plechová střecha na novém křídle domu jako by se pod slunečními paprsky téměř prohýbala, a mozky všech členů rodiny Emmerichových, dosud plně zaměstnané sladce stékajícím medem, končetiinou zbavenou sádry a ledově vychlazeným jahodovým pohárem, se rozběhly na plné obrátky.

„A co má být, prosímte, ten tulák zač?“ Agda si strhla z hlavy včelařský klobouk. Na cestě zpátky k domu se jí v kapse rozezvonil telefon a během několika vteřin se starost o nepřítomného bratra číhající kdesi vzadu v hlavě vzedmula ve frontální útok žihadel, píchalo to, svědilo, škrábalo. Plástev vrazila do rukou Felixovi, vylovila telefon zpod vrstev závoje a jen tak bez varování své nečekané pochybnosti vmetla Klausovi do sluchátka. Namísto uklidnění se jí však dostalo jen zmateného přívalu slov: Klaus, který cosi koktal, Julka, která na pozadí vykřikovala něco o nějakém zloduchovi, opět Klaus, ze kterého postupně vylezlo, že na půdě domu snad opravdu bydlel nějaký tulák, a nakonec ticho vypadlého spojení. Teď už s Felixem stáli zpátky ve spojovací chodbě, a sotva se Agda vyprostila z veškeré včelařské výstroje, sklizeň mezi tím pro ni skončila. Už ji nezajímalo, jaký udělá na Felixe dojem, myslela jen a pouze na bratra, na svého malého, možná trochu ustrašeného brášku, kterého teď kdoví kde ohrožuje nějaký nebezpečný pobuda. „Víš o něm něco?“

„To nemůže být nikdo jiný než Pepe.“ Felix odložil rámek s plástem na bednu s včelařským náčiním a mávl rukou, ten pohyb ale postrádal něco z obvyklého klidu, na nějž u něj byla Agda zvyklá. „Ten se tady po lesích toulá každé léto. Nikdo neví, odkud se bere ani co dělá. Občas se prostě objeví, pak ho zase několik dní nikdo nevidí... a na žádném místě se nezdrží moc dlouho. K nám dolů do

vsi nechodí skoro vůbec. Dřív jo, to se poflakoval kolem a koukal, ale lidi z něj byli nesví, paní Kleinová se strachovala o svůj majetek, a starý pan Loibl mu jednou řekl... no, prostě řekl, ať se ten pobuda klidí.“

Agda na okamžik pevně semkla rty. „Pojď, jdeme to omrknout,“ přikázala. „Jdeš první!“ Než se ale Felix mohl vzpamatovat, už byla v polovině cesty na půdu.

„Co o tom člověku víš?“ zeptal se Klaus, sotva dosedl vedle Julky do taxíku. Snažil se šeptat, ale byl příliš rozčilený, a tak si ho řidič ve zpětném zrcátku zaujatě prohlížel.

„Vždyť už jsem ti to všechno říkala!“ bručela Julka. „Schovává se u nás na půdě. I s těmi svými odpornými, smradlavými věcmi.“ Cítila se podvedená. Několik hodin s tátou bez remcání čekala u doktora, aniž by si byť jedinkrát postěžovala, pak velkoryse přešla doktorovy řeči o tom, jak se Klausovo zranění vyvíjí překvapivě dobře, zejména díky stabilní fixaci a důslednému odpočinku, zatímco o jejích a Bastetiných magických schopnostech se ani slovem nezmínil. Dokonce je zcela ignoroval, i když se Julka připomněla s tím, že tedy tátovi dál bude vařit své čarovné lektvary a přikládat kouzelné žabičky, dokud ho nezbaví i toho kulhání. Tvářil se, jako by ji vůbec neslyšel, a přesto Julka vydržela a zůstala v klidu. Ale když jí pak táta ještě k tomu všemu odepřel slíbený pohár a nákup ve velkém supermarketu, klesla její nálada pod bod mrazu. Měla mizernou náladu, do které se mísil neurčitý pocit

viny a kterou potřebovala zahnat ještě mizernější náladou. „Nick pro něj kradl jídlo,“ dodala. „Určitě je to nějaký padouch, kdoví co má vůbec za lubem.“

Pohled ve zpětném zrcátku prozrazoval zvědavost smíšenou s mrazením v zádech, a Klaus zalomil rukama.

„To ne,“ hlesl a nejradši by sám sobě ušetřil pohlavek, když si vzpomněl na ukradený klíč ke starému traktu v domě, na svou vlastní absenci představitivosti a neochotu přisoudit tento čin komukoliv jinému než svému synovi toužícímu po dobrodružství.

„To ne,“ zašeptala ve stejný okamžik také Agda nahoře na půdě, kde spolu s Felixem nahlédli za hromadu dřevěných prken. Na podlaze tu ležely zbytky jídla, několik misek a dalších a ve vzduchu se vznášel mírný závan... kohosi. „Tady vážně někdo byl. A teď je fuč.“

Felix přikývl a zpod prken vytáhl pomačkaný papír, na němž stálo napsáno: *Ahoj Pepe! Schoval jsem ti kousek koláče...* „Vypadá to, že si toho vašeho Nicka omotal.“

„To ne, to ne, tohle ne!“ zaúpěla Agda.

A velké hromobití se dál nezadržitelně valilo na Havraní vrch.

Někdo, kdo si přicházejícího nečasu všiml už před hodnou chvílí, právě v plné polní funě do zalesněného svahu a otíral si ze zpoceného čela drobné mušky věstící blížící

se bouřku. Pepe tuhle krajinu znal, každý větříček, který tady nahoře váł – nebo naopak nevál. A co znamená podobně nehybný vzduch, to z vlastních zkušeností také dobře věděl. Vzduch tak hustý, že by se dal krájet, jako by svět zatajil dech spolu se vším živým, co se v lese za normálních okolností v šustne.

„Tak už se konečně ukaž, ty uličníku!“ hromoval. A uvažoval, jak daleko se takový malý hubený kluk jako Nick asi odvážil vypravit, bez ohledu na to, kolik pokladů si představoval, že na konci duhy najde.

Malý hubený kluk se odvážil daleko. Jeho krok se ovšem zpomalil. Další tři zatáčky měl dávno za sebou a k nim ještě několik dalších, ale do Nickovy mysli se vtíraly pochyby, jestli se opravdu nachází ve správné části lesa, případně aspoň v nějaké sousední. Co když dorazil do úplně jiného lesa, než kde měl být důl....

Šlapal krok za krokem, tiše u toho funěl a znovu v kapse nahmatl kompas. Byl to jen dětský model, který si kdysi koupil z kapesného, možná to nebylo zrovna zařízení, jaké by si mohl přát. Při bližším pohledu bylo vidět, že se střelka přeci jen otáčí poněkud nahodile. A kromě toho si Nick najednou nebyl už ani tak jistý, jestli při listování turistickým letáčkem vůbec správně určil směr. Vlastně se na mapu spíš jen tak zběžně podíval a zhruba odhadl

polohu jejich domu a vztáhl ji vůči dolu. Celé to vypadalo tak jednoduše!

Nick ještě víc zpomalil. Když ráno vyrážel na cestu, cítil se silný a odvážný, právě tak, jak to od někoho, kdo se chce vydat za dobrodružstvím, vyžadoval Felix. A Nicka příjemně šimralo v břiše, jako pokaždé, když se pouštěl do něčeho, co slibovalo dobrodružství. Teď už si ale ani zdaleka tak statečný a protřelý nepřipadal, spíš naopak. Hlodal v něm nepříjemný pocit, že v případě tohoto dobrodružství možná nemusí jít o nezapomenutelný zážitek v příjemném slova smyslu.

Kdyby jen poslechl Felixe! Felixe, který mu znovu a znovu vtlokal do hlavy, že vydat se do lesa hledat pokladu není žádná hra, na tak riskantní podnik že se člověk musí pečlivě připravit, a pro jednoho je něco takového příliš nebezpečné.

Nick zastrčil kompas zpátky do kapsy a poposunul si brýle po zpoceném nose. V lese bylo podivné ticho, skoro jako by byl začarovaný, a on teď musel myslet na Julku, která říkala už od začátku, že je tahle končina zakletá. Ach jo, proč Nick jenom neposlouchal aspoň malou ségru! Vždyť přece sám cítil, že tu něco nehraje. Ptáci ani nepípali, lísteček nezašustil, jen mouchy a další havěť tančila jako zelektrizovaná v pruzích slunce dopadajícího skrze stromy. Ale dokonce i ty jako by se proměňovaly, Nickovi připadalo, jako by se přímo za oslepující záplavou světla schovávala hrozivá temnota, a to už mu připadalo vážně

zvláštní. Žádný div, že ten důl nenašel. Jako by teď v lese nebylo vůbec nic na svém místě, všechno bylo popletené a začarované, a i jeho myšlenky, ještě před chvilkou jasné a odhodlané, zmateně kroužily.

Aniž by to Nick ovládal, zastavil se. Nevěděl, co dělá, a už vůbec netušil, co by dělat *měl*. Z hlavy se mu kouřilo, měl ji prázdnou a otupělou. Připadalo mu, jako by ho to zvláštní kouzlo úplně očarovalo.

„Až se tohle dozví máma!“ Agda vmáčknutá do rohu vedle kachlových kamen sledovala nervózní zmatek v domě. Krátce po tátovi s Julkou dorazila i paní Kleinová, následovaná Pamelou Faberyovou a Anjou Loiblovou. Paní domáčí je osobně zpravila o tom, že se do domu na Havraním vrchu vloupal Pepe, tulák Pepe, toho Emmerichovic kluka si omotal kolem prstu a pak ho sbalil i se svými pěti švestkami a zmizel. Anja Loiblová s sebou musela vzít i tu svou drobotinu, která se teď honila po kuchyni a znovu a znovu se snažila ukořistit Bastet, čemuž se Julka s prskáním snažila ze všech sil zabránit.

Julka byla zachmuřená, přinejmenším stejně jako sama Agda, a ta navíc tušila, že se za sestřinými obavami o Bastet skrývá ještě něco úplně jiného. Starost a pocit, že neudělala nic, aby neštěstí zabránila, ať už tohle neštěstí mělo znamenat cokoliv. Stejně jako ani Agda nepodnikla žádné

kroky, naopak se ještě ráno radovala, že se bratra zbavila. Chmurné předtuchy a ponuré obavy však zaměstnávaly i Klause. Nijak mu nepomohlo ani to, když mu paní Kleinová, která mu v živých barvách vylíčila, co za vykutáleného ničemu tenhle tulák je, a odtušila, že bude jako výkupné požadovat pořádný balík peněz, nabídla, že mu uvaří čaj z kozlíku lékařského. „Nebo byste chtěl radši nějakou kořalku?“

„Vy si vážně myslíte, že mého syna unesl?“ Klaus veškeré nabídky na uklidnění rázně odmítl, zatímco se belhal s ortézou sem a tam mezi dvojčaty, stolem a gaučem. „Musím okamžitě informovat policii!“

„A nepočkalo by to ještě?“ zeptala se Pamela Faberyová. „Zase tak dlouho ten váš Nick pryč není. To samé vám řekne i policie. Radši se snažte zachovat chladnou hlavu a zamyslet se, kam se ten kluk mohl schovat.“

Anja Loiblová dala paní Faberyové za pravdu, zatímco se snažila odklonit dvojčata, která nepřestávala poštučovat Julku. „A jestli ho Pepe opravdu unesl, – čímž si teda nejsem vůbec jistá,“ řekla a chytla Julku za loket – „tak se určitě brzy ozve se svými požadavky a my se aspoň budeme mít od čeho odpíchnout.“

Klaus zasténal. „Já si pro toho mizeru dojdu!“ zvolal a obrátil se ke dveřím, ale paní Kleinová ho pevně chytla za rameno a jako by teď ona chtěla zklidnit situaci a vzít zpátky všechny ty výroky o únosu.

„Mějte přece rozum, pane Emmerichu!“ řekla. „Vždyť

+/- 1 řádek

se sotva belháte. A navíc se tu ani nevyznáte. Kromě toho se sem žene bouřka, copak jste si toho nevšiml? Já myslela, že máte aspoň rozum!“

„To sice možná má, ale ne, když se rozčiluje,“ zamumlala Agda a Felix, který seděl vedle ní, se dotkl její ruky.

V tomtéž okamžiku se domem rozezněl křik, dral se ven z pootevřených oken a rozléhal se daleko přes Havraní vrch, přes který se mezitím převalily bílomodrošedé mraky. „Vy jste mi rozbili Bastet, vy malí hajzlíci!“ ječela Julka a vytrhla se paní Loiblové. „Jak teď mám přičarovat Nicka zpátky? No? Co mi na to řeknete?“

Malí hajzlíci (jeden s pomačkanou kočičí hlavou v ruce, druhý s pozůstatky trupu a ocasem) se dali sborem do pláče, a také Agda v rohu u kachlových kamen se tiše rozvzlykala.

HROMY BLESKY

Nick tu už notnou chvíli stál, když mu došlo, že jeho pohled něco upoutalo. Byla to chata v lese, vzdálená sotva padesát metrů od odbočky z cesty a lákavější než palác vykládaný zlatem a drahým kamením. Vzápětí si uvědomil, že už ho nohy pomalu nesou tím směrem, jednoduše ho to k ní magicky táhlo, jako by byl na dálkové ovládání.

Nickovi se zběsile rozbušilo srdce. Vší silou odtrhnul pohled a přinutil nohy vrátit se zpátky na hlavní cestu. Zabloudil do zakletého lesa, tím si teď byl jistý, a také věděl, jak to s takovou přívětivě vyhlížející chaloupkou, co se zničehonic ukáže dětem sužovaným hladem a vyčerpáním, bývá. Už chyběly jen perníčky.

„Na mě si nepřijdou!“ procedil Nick skrz zuby a dal se znovu do pohybu, prostě vyrazil vpřed, nehledě na

palčivou bolest prstů u nohou a na patách a nepříjemný pocit na prsou. Musí odtud pryč, kamkoliv, musí pryč, pryč, pryč!

Pepe nasadil svůj nejsvižnější tulácký krok. Samozřejmě, že bylo vedro, ještě větší než v takový typicky letní den bývá, a největší horko vládlo na otevřeném poli, na které právě vyšel. Vzduch se tetelil, na západě se nebe zbarvilo do temně modra, a z Pepeho lily čůrky potu. Ale čím rychleji šlapal, tím lépe se mu přemýšlelo. A on potřeboval usilovně přemýšlet, pokud chtěl Nicka najít. Ten kluk musel ujít obdivuhodný kus cesty, jestli došel takhle daleko od domu. *Nebezpečně daleko*, pomyslel si Pepe. Lámal si hlavu, až se mu z ní kouřilo. Nick toužil najít v lese poklad a Pepe moc dobře znal všechny ty povídačky, které se kolem pokladu točily, znal příběh o havířích a podzemní chodbě plné vzácných skvostů. Jestli má ten kluk rozumu, aspoň co by se za nehet vešlo, namířil si to ke starému dolu. A jestli ho má ještě o špetku víc, tak dokonce možná vyrazil správným směrem. Pepe by ovšem vsadil svou zavařenou hlavu na to, že malou odbočku, která uhýbala k dolům hned za vrcholkem nejbližšího kopce, kluk určitě přehlédl. Tu cestu mohl minout i zkušený vandrovník. Beztoho k dolům žádný normální člověk nechodí pěšky, nýbrž přijede po cestě přes sedlo, a pak se dá lesní cestou,

kam je autům vjezd povolen, až k nedalekému parkovišti. Všechny ostatní cesty byly komplikované a spleťité.

„Ale ten zatracený uličník nemá řidičák,“ pronesl Pepe, zatímco jeho nohy šlapaly po polní cestě a mozek pracoval na plné obrátky. „To znamená, že se zatoulal nejspíš někde za kopcem.“

„Měla jsem se ho aspoň zeptat, co má v plánu,“ zafňukala Agda, než znovu ponořila uplakaný obličej do ledové chladné vody v kamenné nádrži.

Na zahradu se spolu s Felixem uklidili, aby unikli před hlučným zmatkem v domě – a možná i před jiným chaosem, slyšitelným jen jim samým. Ten v nich vířil od chvíle, kdy se Felix dotkl Agdiny ruky a ona ji o chvíli později odtáhla.

„A já jsem ho, pitomec, neměl trápit tolika úkoly,“ řekl Felix, když se zase vynořila z vody. „A už vůbec ne tou šíleností se včelami. Tím jsem ho poslal Pepemu přímo do náruče!“

Mokrý obličej jí při pohledu na Felixe zjhl..

Chlapec se na ni zkroušeně zadíval.

„Prostě jsem měla v hlavě jiné věci.“ Agda se rychle odvrátila, zadívala se do údolí a pohledem se zastavila u temných mračen, která se kupila do stále mohutnějšího horského masivu.

„Obávám se, že já taky.“ Felix sklopil pohled, usilovně hypnotizoval stébla trávy a chomáče mechu na okraji kamenné nádrže. „Hele, koukej, žába,“ řekl, sklonil se a natáhl k Agdě složené dlaně.

„To musí být jedna z těch Julčiných.“ Agda cítila, jak jí znovu vyhrkly slzy do očí. „Kéž by vážně měla kouzelnou moc. Abychom mohli Nickovi nějak pomoci.“

„Třeba můžeme i tak,“ prohlásil Felix. „Můj táta je starosta, se všemi se tady zná. Sestavíme záchranný tým.“ A když Agdě předával malé lezoucí stvoření do dlaní, jejich ruce se znovu dotkly na delší dobu, než by bylo nezbytně nutné.

„Bastet je mrtvá!“ zakvílela Julka už po sté Klausovi do břicha. „Je mr-h-tvá-háá!“

„To přece byla už předtím,“ namítl Klaus a snažil se setřást paže své nejmladší ze zad. Za normálních okolností by s ní v mezích, zatímco na něm visela přilepená víc než deset minut, zapředl filozofickou disputaci o podstatě života a smrti, o kultu mrtvých u starých Egyptanů a rozmanitosti představ o světě na druhém břehu. Tohle ovšem mělo k normálním okolnostem, za kterých Julka Emmerichová potřebovala od tatínka utěšit, daleko a pomýšlení na téma smrti Klause vyvádělo z míry ještě víc, než už beztoho byl.

„Sundejte ze mě konečně někdo to dítě!“ zavolal, a přestože Julka zakvílela ještě o něco hlasitěji, konečně se mu podařilo se jí vykroutit a předat ji do už tak přeplněného náručí Anji Loiblové. „Okamžitě volám policii!“

A tentokrát nikdo neodporoval.

Slunce najednou zmizelo a ta změna ze světla do tmy byly tak náhlá, že sebou Nick trhnul. Zaklonil hlavu, snažil se mezi vrcholky stromů zahlédnout cáry modré oblohy a zamumlal: „A jéje.“ Tahle obloha byla jedovatě inkoustově modrá, tohle byla začarovaná obloha ve své nejčistší podobě, zlověstná a hrozivá, a jeho, Nicka, od ní nedělilo nic víc než pár větví.

„Jde se dál!“ přesvědčoval sám sebe. Něco jako by se ho snažilo zadržet, zcela jasně to cítil, snažilo se ho to zastavit. Nick teď už ale věděl, kam chce, toužil se vrátit za svou rodinou, jenom potřeboval nějak najít cestu zpátky na Havraní vrch, čert vem nějaký poklad. A vůbec, nějaké cetky nikoho nezajímají! Pitomá zlatá horečka, to ona za to může, že ho do tohoto strašidelného lesa zavedla.

Se zaťatými zuby se Nick kulhal dál, chtěl to zvládnout – co zvládnout, musel se prostě dostat zpátky domů.

„Hlavně doufám, že tě nenapadne zkoušet se vracet, než se ten nečas přežene, ty jeden zatracenej klacku,“ brblal si Pepe pod vousy, když si všiml náhlé změny na obloze. „Jseš chytřej, najdi si nějaký úkryt, než tě překvapí bouřka a krupobití.“ A zatímco se vlekl do kopce, přes pole, které se teď zahalilo do temného stínu, uvažoval, kam se asi takový malý, nezkušený klouček z města, který minul odbočku k dolu a nemá ponětí o tom, co umí počasí v horách, mohl zašít. Vlastně existovala jen jedna možnost, kde by mohl hledat úkryt, přinejmenším za předpokladu, že mu dočista nepřeskočilo.

„Kristova noho!“ vyrazil Pepe. „Zalez do té chatrče, klu-ku, a ani se nehni, dokud si tam pro tebe nepřijdu!“ A těmi nejdelšími kroky, jakých byl schopný, zamířil k okraji nejbližšího lesa.

„Tak už si aspoň sedněte,“ řekl zavalitý člen záchranné služby a odvedl Klause ke kuchyňské lavici. „Jinak si od samého pajdání tu nohu ještě zhuntujete.“

Jen několik okamžiků po služebním vozu okresní policie se na Havraní vrch ve svém SUV dostavil starosta Piel, aby policistku a policisty podpořil v jejich práci. Po něm dorazilo několik nejsilnějších mužů ze vsi se svými vlastními automobily, velitel zásahové jednotky dobrovolných hasičů Alpaslam, polesný Gmeiner, záchranář Reiser

a starý pan Loibl (který sice nebyl nijak zvlášť nápomocný svou fyzickou zdatností, o to víc ovšem svou znalostí lidské povahy, zejména pak znalostí rodiny Emmerichových, o níž už přes dva týdny shromažďoval veškeré dostupné informace).

„Já si sednu, až mi tihle neschopní tajtrlíci v uniformách přivedou mého syna!“ vykřikoval Klaus.

„Hej!“ ohradil se policista. A záchranář Reiser Klause jemně, ale rozhodně zatlačil zpátky na lavici.

„Já se hrozně moc omlouvám,“ řekla Anja Loiblová. „Tohle se vůbec nemělo stát, chudák... kočka.“ Julku i s dvojčaty se jí podařilo vmanévrovat dolů do ložnice a teď se snažila všechny tři uklidnit, což se ukázalo být poněkud obtížný úkol. Zejména v Julce už teď propukla část silné bouřkové fronty, ačkoliv venku se zatím dalo tušit jen tiché hřmění.

„To byla *posvátná* kočka!“ vykřikovala Julka a dál kolem sebe máchala Bastetinou hlavou a trupem. „A teď je po ní! Všechna čarovná moc je pryč a Nick už se nikdy nevrátí!“

Anja Loiblová si ji sklíčeně prohlížela. A pak, znenadání, se jí po tváři mihnul krátký úsměv. „To není pravda.“ Posadila se na Agdinu postel a na každé koleno si přitáhla jedno z dvojčat. „Taková posvátná čičina se po mumifikaci musí pohrbít se vším všudy, jak se podle tradice sluší a patří – a vsadím se o cokoliv, že její kouzelná síla pak

ještě – dvakrát znásobená – přejde na osobu, které na tady na zemi patřila.“

Julka se zadívala Bastetině hlavě do temných očních důlků a na kratičký okamžik jako by v nich přeci jen ještě jednou zasvítilo. „Jak se takový pohřeb dělá?“

Anja Loiblová si slyšitelně oddychla. „V první řadě budeš potřebovat hrobku. Do ní se mumie uloží i se všemu pohřebními obětinami a dary!“

„Takže peníze?“ zeptala se Julka.

„Pár mincí by mělo stačit. A něco k jídlu.“

Julka chvíli přemýšlela. Pak řekla: „Už vím, kde to bude. V tom ošklivém starém obýváku, je tam uvolněné prkno v podlaze.“

„Půjdu s vámi a pomůžu vám hledat,“ pronesla Pamela Faberyová směrem ke starostovi Pielovi.

„My s Felixem taky!“ přihlásila se Agda, šťastná, že konečně taky může něco udělat.

„Ty nepůjdeš nikam!“ ozval se Klaus ze svého místa na lavici. „Nechci mít ještě větší strach, než mám i bez toho!“

„My vám holku pohlídáme,“ řekl pan Piel a přátelsky na Agdu mrknul. „Bude sedět s mým klukem u mě v autě.“

„A já tu zatím zůstanu s vámi, pane Emmerichu,“ řekla paní Kleinová, která v mezičase uvařila obří konvici kozlíkového čaje a nalila dvě skleničky bylinkového likéru. Pak

dala záchranáři Reiserovi znamení, že se nemusí obávat zanechat jejího nájemníka, který vypadal jako těsně před zhroucením, její péči.

Záchranář Reiser ho tedy pustil, paní Kleinová energicky dosedla na lavici vedle něj a Klaus se sesypal.

„Výborně!“ řekl předseda Piel. „Přece nenecháme všechnu práci na policii. A vy tady zatím laskavě držte pozici s telefonem u ruky, pane Emmerich!“

„Pá pá, Bastet!“ Plech na pečení, pod nímž s Anjou Loiblovou našly zakryté uvolněné prkno v podlaze, nechala Julka prásknout zpátky na zem. Chvíli si prohlížela místo, kde senyní nacházely ostatky její kamarádky, a pak řekla: „Mně to bylo jasné hned od začátku, že je potřeba ji řádně pohřbít. Proto jsem ji taky nehodila do popelnice, jak říkala paní Kleinová. Dokonce jsem ji nedávno taky chtěla zpopelnit, spálit tady v krbu, aby se konečně dostala na onen svět.“

„Propáníčka, vždyť by hořela jak papír!“ vyhrkla Anja Loiblová. Pak se na chvíli zamyslela a pokusila se dvojčatům pokud možno zacpat uši, než pokračovala: „Mrtvé spalují v Indii, zeptej se na to svého tatínka. Ale mumie ne, mumii je potřeba pohřbít do posvátné hrobky. Jen si představ, kdybys to pomotala! To by byla všechna Bastetina kouzelná moc fuč.“

Julka na ni vykulila oči. A pak to ucítila. Něco se začalo dít, něco velkého, tady uvnitř i venku, a současně i v Julce, jako by do sebe všechno najednou magicky zapadlo.

A než se Anja Loiblová mohla vzpamatovat, Julka vystřelila a utíkala starou kuchyní do chodby a dál do zahrady. Obloha nad Havraním vrchem výhruzně potemněla, a když se dívka zadívala směrem k lesu, někde daleko za ním nebe prořízl první blesk.

„Koukej okamžitě mazat zpátky dovnitř!“ zavolala za ní odněkud Anja Loiblová. A než ji stihla zatáhnout zpátky do domu, uslyšela Julka ještě něco. Uprostřed burácení hromů zaslechla mezi stromy mávání křídel a krákorání.

Také Nick ten oslepující záblesk viděl. Vzduch se zachvěl a probudil stromy z tajemného podřimování. Opřel se do nich silný náraz větru, první dešťová kapka ztěžka dopadla na list zkroucený horkem a vzápětí už se lesem valily hromy a blesky ze všech stran najednou.

„Maminko!“ pípnul Nick. A pak běžel. Netušil, odkud se v něm najednou vzalo tolik síly, bylo to, jako by si jeho tělo dělalo, co chce. Jako by olověně těžké nohy ani nebyly jeho, nepatřily mu ani rozedřené paty a malíčky. Nohy automaticky dusaly po lesní půdě, aniž by věděl, kam míří, kličkovaly, aby se vyhnuly větším kamenům, klopýtaly, aby pak znovu chytily rytmus. Rukama si zakryl hlavu,

jako by se tím mohl před tím nečasem ochránit, trup bojovně naklonil vpřed.

Teprve když spadl, cítil Nick, že jeho tělo zase patří zpátky jemu samému. Tupý náraz, prudký sesuv po svahu, přes kořeny a hrbolatou zem, strom, do kterého narazil, jeho hlas, jakým ještě nikdy dřív nekřičel, a bolest, ta příšerná bolest, ho nenechala na pochybách.

Jen na to, jak se mu do náručí, než zavřel oči, aby mohl umřít, dostal jeho usínáček, na to si později nedovedl vzpomenout.

21.

CIRKUS

Nick si zvrtnul kotník, líčila následujícího dne Agda ve čtyřiaadvacet minut dlouhé hlasové zprávě Samiře. Má víc modřin a škrábanců, než bys zvládla spočítat. A pak tam ležel a nemohl se zvednout. Nebo si to aspoň myslel, a na začátku ho to taky tak bolelo, v tom kotníku. Nejspíš byl prostě jenom moc vysílený, než aby se o cokoliv pokusil, a taky zoufalý, protože právě tehdy se pořádně spustila ta průtrž. My jsme tím s Felixem taky projížděli, autem, s Felixovým tátou a starým panem Loiblem, a to si vůbec nedovedeš představit! Během pár vteřin se spustila průtrž jako jedna velká povodeň, mezi tím padaly i kroupy, ve víchru se lámaly větve, k tomu hromy a blesky... Jako něco takového jsem ještě v životě neviděla. Normální liják se tady s tím vůbec nedá srovnávat, ani bouřky tady na Havraním vrchu, to ti říkám, protože i takových už

jsme tady pár zažili... Ale ne takových.

Každopádně jak tam tak Nick leží v půlce kopce, brečí a myslí si, že tady jistojistě umře, co myslíš, že se stalo?

„Proč sis nezalezl do té chajdy, ty holomku jeden?!“ zařval nad ním hlas.

A než se Nick stihl vzpamatovat, co se děje, ano, že je vůbec ještě naživu, už ho zvedl pár silných rukou. Přitiskly ho k promočené kazajce a pak, navzdory nečas, držely a chránily, a teprve když ležel v suchu na karimatce, ho ty paže zase opatrně pustily. Nato se nad ním vynořil Pepeho rozmazaný obličej a roztáhl se do křivého úsměvu. Když nasadil Nockovi brýle a konečně se na něj zazubil v dokonalé ostrých obrysech, prohlásil: „Ty musíš mít vždycky něco extra, i kdyby se venku všichni čerti ženili, krucifix hergot fagot!“

Takže jsme jezdili po lese sem a tam křížem krážem, místy, kam se vůbec autem jezdit nesmí, a nejenom my.

Policie! Nějaký člověk od dobrovolných hasičů! Pan Reiser, takový záchranář, ten podivný dědula pan Loibl, ten jel teda v autě s námi, a ještě milion dalších lidí! A přitom jsme skoro neviděli ven, protože v tom lijáku nestíhaly stěrače, nad

hlavami nám bez ustání hřmělo, jako by měl nastat konec světa, a vichřice fučela taková, že nás i s autem málem převrhla, a Felix a já, chci říct... Snad si nebudeš myslet, že je to trapný, protože je to vesnický balík, a tak vůbec. Ale on je jiný! A v takové situaci by mu strachy kolem skočila kolem krku každá.

A co teprve táta! Ten nahoře na Havraním vrchu málem umřel strachy, protože tam se ta bouřka samozřejmě taky spustila. Jak ho znám, už to samo o sobě by stačilo, aby se začal nervovat, i kdyby nebylo Nicka. Paní Kleinová měla co dělat, aby ho uklidnila. Nalévala ho kořalkou, držela ho za ruku, a dokonce mu musela zpívat UKOLÉBAVKU, nebo to tak aspoň líčila nám. Táta nám vykládal jenom něco o odvaru z kozlíku.

Ať už to bylo jakkoliv, ti dva si přitom ani nevšimli, že Julka tu svoji kočku rozervanou vejplů zakopala do země a zmuchovala tak v nejmocnější kouzelnici na celém Havraním vrchu. Nebo aspoň ona sama věří, že se jí stala. A já tomu snad skoro taky věřím. Nebo aspoň chci. Protože, představ si, že když vyběhla ven, tak tam uviděla havrany, i když jsme si všichni do jednoho mysleli, že tady žádní nejsou! Ona si to samozřejmě vyložila jako jednoznačné znamení, protože podle Julky jsou havrani magická zvířata. Jasně, dokázat se to nedá, že tam vážně byli, při prvním zahřmění se hned zase rozletěli pryč, ale to nevadí. Julka je totiž na cestu vybavila nějakým kouzlem. Někakým ve smyslu, aby se všechno dalo zase do pořádku, možná těch kouzel bylo i víc, jedno za každého z nás, dokonce i za mamku ve Florencii, ta to teda taky dost nutně

potřebovala, ale to ti povím pak později. Mě Julka začarovala, abych Nicka našla a vysvobodila ho od toho tuláka. To já ho našla, Samiro, ne policie nebo někdo z chlapů ze vsi, protože já jsem – tak to sama Julka řekla – bojovnice wing tsun, které se žádný policajt světa nevyrovná. No a teď už víš všechno!

„Ničeho se neboj, tati,“ řekla Julka. „Nick se vrátí.“

„Dá-li pánbůh,“ zamumlal Klaus, ukolébaný prozpěvováním paní Kleinové a posadil si svou nejmladší dceru, kterou ještě nedávno ne a ne setřást ze zad, na klín.

„Jaký pánbůh?“

„To je mi fuk, jaký. Ať už to tady celé řídí kdokoliv. Hlavně ať už zazvoní ten zatracený telefon a dostaneme nějaké dobré zprávy.“

„Jo jo,“ řekla Julka a pohladila ho po tváři. „Zazvoní. Už brzy.“

Tátův telefon se skutečně o chvíli později rozvibroval. Za to jsem teda mohla já, i když rozhodně nejsem žádný pánbůh, ani čarodějka jako Julka. Já jsem totiž Agda, pěst plná hněvu, haha. To bylo totiž tak: Jezdili jsme po lese, a nejen policajti neustále něco hlásili do vysílačky, ale i ostatní dospělí spolu tímhle způsobem každou chvíli něco řešili, takže jsme všichni průběžně věděli, jaká je situace u ostatních. Ta byla mimochodem dost špatná. Kvůli té slotě, to si asi dovedeš představit.

V lese byla úplná tma, i když bylo teprve odpoledne, po předním skle tekly provazy vody a bum – autu se v bahně najednou začnou protáčet kola. Úplně jako ve filmu. Takže jsme, bouřka nebouřka, museli vylézt z auta a snažili jsme se ho v tom lijáku roztlačit, ale vůbec to nešlo, což teda vůbec nebylo jako ve filmu. A starý Loibl už chtěl dát vědět ostatním, aby nás někdo přijet vytáhnout, když vtom kousek od nás vidím stát něco, co jsem nemohla úplně přesně rozeznat. Felix říkal, že to je lesní chata, a pan Piel řekl, že se máme jít schovat a dát pozor na větve a kroupy, když už tu musíme počkat, a přesně to jsme taky s Felixem udělali. A pak, Samiro, tomu nebudeš ani věřit! Vlezli jsme do té chajdy a koho nevidíme? Nicka, jak tam celý špinavý a podrápaný leží na zemi, jako by ho někdo zmlátil. A nad ním byl skloněný ten tulák, vypadal to, že ho chce dodělat! Štouchli jsme do sebe s Felixem a já hned udělala chvat z wing tsun a Felix nějaký chvat z juda, takhle na toho chlapa zezadu, takže šel rovnou k zemi. Bylo to jen o fous, že při tom Nicka nerozmačkal. A Nick ječel tak šíleně, že jsem mu v první chvíli vůbec nerozuměla.

„Nechte ho!“ Nick se vykulil z bojujícího chumlu. „Neubližujte mu!“ A protože Agda s Felixem pořád nepřestávali tisknout jeho přítele k zemi, odhodil usínáčka a kdoví jak

se mu podařilo se vzchopit, aby strhnul svou sestru z Pepeho zad.

„On mě přece zachránil, vy tupci!“ křičel při tom. „A dal mi najíst a napít! A taky mi ošetřil nohu. Obvazem z mojí kápézetky!“

Po té rvačce jsem byla úplně hotová. Radši se mě neptej, co se všechno stihlo stát, než chlápek od hasičů vytáhl naše auto z bahna a my to mohli obrátit. Trvalo celou věčnost, než dospěli konečně pochopili, co jim Nick vykládá. Hlavně policajti, kteří ze všechno nejdřív chtěli vidět Pepeho doklady, což opět vyvolalo další komplikace. A záchranář Nickovi vydezinfikoval odřeniny a taky mu ještě jednou prohlédl tu nohu, aby rozhodl, jestli si ho odvezou do nemocnice, nebo ne. Neodvezli, naštěstí, má jenom natažené vazy v kotníku, ale zlomené to není. To by nám tak ještě scházelo, sotva co se té svojí sádry zbavil táta!

À propos, táta. Takže jsem mu zavolala. Telefon mi naštěstí ještě fungoval, i když byl úplně mokrý. Každopádně táta nejdřív nebyl vůbec schopný slova, jenom brečel úlevou, zatímco Julka tam v pozadí divoce pištěla a předváděla oslavné tanečky, protože se její kouzlo vydařilo.

„Selhal jsem, Agdo,“ promluvil konečně Klaus. „Vaše máma měla pravdu, když vás se mnou nechtěla nikam pustit.“

Agda, která si s telefonem stoupla po stříšku před chatou, pozorovala provazy vody, které dál hustě bičovaly lesní půdu. „Ne, neselhal jsi.“

„Ale ano, zklamal jsem na celé čáře,“ ozvalo se zpátky. „Jen si mě zkus...“

Julčin jásos zesílil.

„Co že jsi říkal?“

„Ať si mě zkusíš představit vedle toho tvého Bruce Lee-ho. To by byl táta, co? Ten by vás ochránil za všech okolností a bojoval by za vás na život a na smrt.“

„Tati!“ zvolala Agda. „Co to říkáš za nesmysly! Já nechci, aby mě někdo neustále ochraňoval.“

„Ale...“

„A nepotřebuju ani žádného Bruce Lee-ho, bránit se umím sama. Náš táta jsi ty. A shodou okolností taky jediný, kterého máme.“

„V tom je právě ta potíže,“ ozval se Klaus, nato zahlaholila Julka: „Moje kouzlo se fungovalo!“ a opět Klaus? „Představ si, co by se stalo, kdyby Nick...“ a také paní Kleinová: „Tak teď už mám ale toho cirkusu dost!“, načež pan Piel nahlas zvolal: „Odjezd, panstvo!“ a Agda stihla už jenom říct: „Bruce Lee-ho bych nikdy nemohla mít tak ráda jako tebe, tati. Tebe, tebe mám ráda.“

ŠŤŮRKY PEREL A LETNÍ SNŮŠKA

Trvalo to ještě mnoho dalších hodin, než v domě na Havraním vrchu zavládl klid, a přestože paní Kleinová měla v plánu odjet, jen co bude *ta Emmerichovic smečka* zpátky, byla to právě ona, kdo do svého kombíku nasedl až pozdě večer pod bouřkou vymydlenou oblohou s Mléčnou dráhou jako poslední a odjela (již ne bezvýhradně způsobila jízdy) z kopce dolů. Do té doby se to v domě i kolem stále hemžilo a tohle hemžení Klaus později mírně rozechvělým hlasem překřtil na *slavnost na oslavu léta a života*.

Zpočátku to ovšem tolik radostné nebylo, protože policistka s kolegou se poté, co Nicka a Pepeho předali živé a více či méně zdravé, nijak zvlášť neměli k odchodu.

Ba naopak, jako by se teprve teď konečně dostali do tempa.

Při hledání ztraceného kluka jim vyfoukla rybník ta dvě děcka, jejich policejní čest byla pošramocena, a tak se aspoň v Pepeho případě usilovně činili, aby řádně odvedli svou práci, ačkoliv nějaký únos dítěte se dal v tomhle případě víceméně vyloučit.

„Jestli jste hlášený u své sestry v Pasově,“ zahromoval policista a postavil se nebezpečně blízko před Pepeho, „tak co teda pohledáváte tady, že jsem tak zvědavý?“ Pepe ustoupil o krok vzad a málem by přitom vrazil do Klausse. Ten alespoň tulákovi kryl záda, sám zkroušený nejen svým sklonem přitahovat katastrofy, ale i vlastními zlými úmysly vůči muži, který na jeho vlastního syna dohlížel lépe než on sám. „Vandruju,“ zamumlal Pepe. „Pracuju, když je někde potřeba přiložit ruku k dílu. Užívám si života.“

„Ach tak, užívat si života,“ přitočila se k nim policistka. „V podkroví cizího domu, co? Uvědomujete si, že jste se dopustil vniknutí na cizí pozemek, které se trestá až jedním rokem odnětí svobody?“

Pepe žmoulal lem košile, která se mu mokrá a studená lepila na tělo.

Nick, který seděl s podloženou nohou na starém gauči, vyrazil vyděšený výkřik. Paní Kleinová, která už měla v ruce klíčky od auta, je zase strčila zpátky do kapsy kalhot a našpicovala uši.

„V domě, který mám pronajatý, se tento milý pán žádného vniknutí na cizí pozemek nedopustil,“ ozval se zpoza Pepeho zad Klausův hlas. „Je tu mým hostem.“

„Cože?!“ rozohnila se policistka. „Vždyť jste nás tam do lesa sám poslal, abychom vám našli toho vašeho kluka i s tímhle tulákem, který ho údajně unesl!“

„To...,“ Klaus si odkašlal, „... jsme si asi nějak špatně rozuměli. Byl jsem poněkud rozrušený, jak jste si asi všimli, a možná jsem se nevyjádřil úplně jasně... Každopádně jsem měl na mysli, abyste našli mého syna, který se ztratil někde v lesích, a mého hosta, který se navzdory nepřízni počasí vypravil ho zachránit.“

Strážkyně zákona naklonila hlavu ke straně. „No, tak *poněkud rozrušený*, to jste teda byl. A *úplně jasně* jste to, co mi tu teď tvrdíte, vážně nevyjádřil. Odkdypak je tento *milý pán* vaším hostem, smím-li se zeptat?“

„Už od začátku prázdnin!“ pospíšil si s odpovědí Klaus. „Vidíte, paní Kleinová? Přece jsme se dohodli, že můj přítel Pepe smí na moje náklady obývat starou část domu?“

V domě nastalo ticho. Všechny pohledy se upřely k paní Kleinové. „Když to říkáte, pane Emmerichu,“ vykotala ze sebe, „tak to tak nejspíš bylo.“

Na chvíli všichni zatajili dech, a pak udělala paní Faberová krok vpřed. „To bych teda řekla. Sama jste mi o tom přece vykládala,“ řekla, napůl otočená k paní Kleinové, napůl k policistům. „Je to pár týdnů, potkaly jsme se v krámmě.“

„No ano!“ přitakala Anja Loiblová. „Já jsem u toho taky byla. Pamatuješ, Františku?“ Vrhla významný pohled ke svému tchánovi. „Doma jsem se o tom hned taky zmínila! A všichni jsme si říkali, jak je dobře, že má náš starý dobrý Pepe přes léto aspoň střechu nad hlavou.“

František Loibl se zasmál pod vousy a koukl po Pepem, který ještě pořád žmoulal lem své košile. „To bych teda řek!“ potvrdil nakonec. „V naší vsi byl takový potulný vandrák odjaktěživa obecně váženou osobou, to vám teda povídám!“ A znovu se uchechtl, než se celá kuchyně ponořila do uctivého mlčení.

Po chvilce si starosta Piel odkašlal. „Takže, vážení,“ obrátil se k dvojici policistů, „já myslím, že tím pádem už je všechno jasné. Děkujeme vám za pohotový zásah. A teď mi dovolu, abych vás vyprovodil.“ A vmanévroval je ke dveřím, za nimiž už jen zlehka poprchávalo.

Klaus ještě pořád stál Pepemu v zádech a v uších mu ještě doznívala slova, která právě slyšel. Slova, která jednoho opovrhovaného a vysmívaného tuláka během několika málo minut pozvedla na hrdinu. Avšak těsně před tím, než se za nimi policisty dveře, zase rychle ožil. „Ne, počkejte!“ vykřikl a vyskočil i s ortézou. „Tolik úžasných lidí, kteří mi pomáhali najít mého syna! Dneska jste všichni mými hosty!“

Na znovunalezeného syna už bylo toho povyku, co se kolem něj a jeho dobrodružství nadělalo, trochu moc. *Při bližším pohledu šlo vlastně jen o takové malé dobrodružství*, shledal Nick, *malé, ale příjemné dobrodružství*. Trochu se projít po lese, trochu zmoknout a trochu krupobití, trochu si zvrtnout kotník a odřít holeně, nic víc. Kromě toho teď už byl zpátky na Havraním vrchu a Pepe mohl zůstat, to mu ke spokojenosti úplně stačilo. Všechno ostatní pro něj bylo spíš trapné.

V tomto ohledu Nickovi přišlo vhod, že tátovi poté, co vyslovil to velkorysé pozvání, došlo, že navzdory všem plánům toho dne ještě nenakoupil, takže v domě nebylo nic zvláštního k jídlu ani k pití, a proto si vyžádal krátkou pauzu na přípravu.

„Já tam s vámi zajedu,“ nabídla se paní Faberyová. „Beze mě už se do krámu nedostanete. Dneska jsem tam za kasou nechala Kristiána a ten už určitě dávno zavřel. Když mi půjčíte klíčky od auta, můžete aspoň ulevit té svojí noze.“

Klaus se na ni vděčně podíval. Jak jsou tady všichni lidé k němu i jeho rodině milí! „A vy,“ obrátil se pak k Pepemu, „dopřejte si horkou sprchu v naší koupelně, ať nám ještě nenastydnete.“

„Já a nastydnout? Safraporte!“ zasakroval si Pepe pod vousy, ale pak se nad tím zamyslel a raději už dál nic nenamítal.

Člen zasahující jednotky sboru dobrovolných hasičů pan Alpaslam se nabídl, že až přestane pršet, může na

zahradě rozdělat oheň a v průběhu večera jej udržovat (v opačném případě ho totiž po takové bouřce, co vyplavuje sklepy a přetrhává elektrické vedení, nutně budou potřebovat u jiného zásahu dobrovolných hasičů), zatímco pan Piel a záchranář Reiser přislíbili, že se po dobu Klausovy nepřítomnosti postarají o to, aby se Emmerichovic děti nedostaly do ohrožení života. Paní Kleinová a Loiblovi byly ve věci podobných slibů zdrženlivější, ale také měli v úmyslu zůstat na místě.

A tak se stalo, že se sešlost dočasně rozpustila a ušetřila Nicka (v jeho očích absolutně přehnané) pozornosti ohledně jeho nevinného putování za pokladem. V koupelně našel pro Pepeho v komodě čistý ručník, ukázal mu sprchový gel i šampon na vlasy, a pak se šel porozhlédnout po svých sestrách.

Sestry stály s Felixem venku a mezi posledními dešťovými kapkami obhlížely škody, které za sebou bouřka zanechala. Na louce, kterou předtím bičoval déšť, se válely polámané větve, mezi nimi pomalu roztávaly kroupy velikosti třešňových pecek, na zemi ležely potlučené trsy rybízu.

„Tak co?“ Agda zvedla jeden hrozen, odtrhala pár nerozmačkaných kuliček a nabídla je v natažené dlani Nickovi. „Teď už kulháš skoro jako táta.“

„Nene!“ ohradil se.

„Ale jojo!“ vmísila se do toho Julka. „Ale já ti slibuju, Nicku, že než pojedeme domů, tak ti tu tvoji nohu uzdravím!“

Chvilku nikdo nic neříkal.

„Je mi líto, co se stalo,“ zamumlala pak Agda.

Felix položil Nickovi ruku na rameno. „Mně je to taky líto. Ale ty víš, že to s tím pokladem v lese byl kec, že jo? Měla to být jenom taková hra, a ty zkoušky patřily k tomu. Abys měl nějakou zábavu, chápeš? A taky proto, že... no, prostě protože jsem se s vámi chtěl vídat častěji.“

Nick na něj zíral.

„Já jenom aby tě nenapadlo hned zase běžet do lesa a pokračovat v pátrání!“ Felix mu sundal dlaň z ramene a drcnul do něj.

Nickovi chvíli trvalo, než se vzpamatoval. Pak si hodil kuličky rybízu do pusy, popostrčil si brýle po nose a nadechl se k tomu, co měl na srdci. „Spíš jsi chtěl říct, že jsi měl v plánu častěji vidět Agdu!“ řekl s ledovým klidem ve tváři. „A k tomu jsi potřeboval mě. Ale stejně tak ses mě potřeboval zbavit a málem se ti to taky povedlo. Což pak už zas tak skvělý nebylo, nemám pravdu? Ale sám už znovu do lesa nejdu, to je totiž děsná nuda. A nemusíš se bát, Agdo, už vás dál otravovat nebudu! Snad si nemyslíš, že nemám nic lepšího na práci?“ Nick se zpříma zadíval Felixovi do očí. „Zítra totiž podnikneme něco s Pepem! A pozítří taky a vůbec každý den, dokud nebudeme muset odjet domů. Protože Pepe je můj kamarád!“

Tím pro něj byla celá záležitost vyřízená. Felix Piel ovšem nebyl ten typ, který by se vyhýbal odpovědnosti za něco, co udělal, nebo neudělal. Ba co víc, už od chvíle,

kdy s Agdou Nicka našli v té lesní chajdě, lámal si hlavu, jak by mohl celou věc odčinit. „No, na tvém místě bych to hledání pokladu tak úplně nevzdával,“ řekl teď. „Tam nahoře na Havraním vrchu je prý *opravdu* nějaký poklad ukrytý. Někde na pozemku.“

„Cože?“ zvolala Agda a strčila ruku do kapsy, kde se jí právě v tu chvíli rozezvonil telefon. „Co to zase má být?“

Felix na ni rozpustile mrknul, ale než se ho mohla zeptat, co má tahle nová historka zase znamenat, už se podívala na displej, už viděla, kdo volá, a v tu chvíli jí už na tom nesešlo. Teď záleželo jenom na tom, aby taky všechno v pořádku v zůstalo, aby spolu v pořádku zůstali všichni ti, které má ráda. S bušícím srdcem Felixovi naznačila, aby ji omluvil, a pak stiskla tlačítko pro přijetí hovoru.

„Mami?“

„Agdo!“ ozval se milý, přísný, trochu rozrušený a důvěrně známý mámin hlas. „Já vím, že jsem říkala, že už nebudu volat tak často. Ale tentokrát říkala dokonce i Ulrika–“

„Vy už jste se zase pohádaly? Kvůli nám? A přitom jsem ti nevolala schválně!“

„Jestli jsme se pohádaly...?“ Mámin hlas zněl zmateně. „Nesmysl, Agdo! Dělal jste si starosti, obě. Měli jste tam nějakou vichřici, že jo?“

„Jo, to jsme teda měli,“ zamumlala Agda. „Byla tu pořádná bouřka.“

„A co? Jak moc vás to zasáhlo? Nejste bez proudu?“

„Ne, to ne.“ Agda zaváhala. „Na Havraním vrchu je teď už zase všechno v pořádku.“

„Teď už zase?“

Agda otevřela ústa, ale nevydala ze sebe ani hlásku.

„Co se stalo?“ zeptala se máma. „Tak už mluv!“

Agda se nadechla. Něco uvnitř z ní chtělo ven, něco, co na tuhle chvíli čekalo už dva týdny a co v sobě den za dnem držela. „Když já nevím, kde začít.“ Musela na vzduch, potřebovala čerstvý, deštěm propláchnutý večerní vzduch, který zakaloval jen kouř z promočeného grilu. „U tátovy nohy, nebo Nickovy? Nebo u Felixe a zkoušek odvahy, u sumce nebo u včel nebo u té Julčiny odporné kočičí mumie, která je teď už díkybohu na druhém břehu?“

Teď to byla Saskia, kdo se zarazil, než ze sebe vysoukala: „Možná to zkus vzít úplně od začátku.“

Jen o několik málo okamžiků později se obloha nad Havraním vrchem protřhala a v tisících kapek a kalužích se jiskřivě zrcadlilo oranžovožluté večerní slunce. Zacrlikal první cvrček, čímž dal pokyn k nástupu stohlasého sboru, aby zpíval o přečkaném nečasu. Ptáci se přidali se svým vlastním večerním koncertem, Julčiny žáby skotačily v mokré trávě kolem rybníka, a dokonce i lasička vystrčila čumáček.

„Kvůli tomuhle!“ pronesl Klaus, který se právě vrátil s paní Faberyovou ze vsi a poprvé po dvou týdnech mohl volně vkročit na louku.

„Co kvůli čemu?“

„Kvůli tomuhle jsem sem děti vzal.“ Klaus jako by to říkal spíš sám k sobě. „Chtěl jsem jim ukázat, jaká je to krása, chtěl jsem...“ Podrobnosti o tom, co chtěl, se ztratily v jeho povzdechu, zatímco pozoroval dvě své mladší děti, které se zpola belhaly, zpola běhaly sem a tam po zahradě a očividně něco hledaly. Zadíval se za svou nejstarší, která stála u rybníku zády k němu a telefonovala, i na toho Pie-lovic kluka, který ji také zpovzdálí pozoroval.

„No, tak já ty tašky odnesu dovnitř,“ řekla paní Faberyová, Klaus však nereagoval. Protože teď k němu od rybníka doléhaly útržky slov, které mu, ač pronášené tichým hlasem, pronikly až do morku kostí.

„... to přece není pravda!“ slyšel Agdu říkat. „Ale on nás vždycky...“ A ještě: „... bychom v životě ne...“

Klaus chtěl pryč. Tenhle rozhovor nebyl určen jemu a jeho uším. Ale nohy jako by mu do mokré trávy doslova vrostly, ponožku pod ortézou už měl skoro promočenou.

„... Julka umí kouzlit!“ ozvalo se teď od rybníka. „... Nick zažil opravdové dobrodružství... já s Felixem...“

Klaus se přinutil odtrhnout. Poslední, co slyšel, bylo „hrozně moc šťastná!“, pak už spěchal k otevřeným dveřím, ve kterých na něj čekala paní Kleinová.

„Co už zase brečíte, pane Emmerichu?“ zeptala se.

Klaus zamrkal a došlo mu, že mokrou skutečně nemá jenom ponožku. „Vlastně sám nevím, já... Taký máte někdy takový pocit, že štěstí je možné poznat jen díky předchozí bolesti?“

Paní Kleinová se na něj tázavě podívala. „Já mám spíš pocit, že je nejvyšší čas dát si něco pořádného k jídlu.“ Ještě jednou tu Emmerichovic smečku zkontrolovala pohledem a vešla dovnitř.

Pak už byla tma, Havraní vrch osvětlovaly jen plameny čerstvě rozdělaného ohně. Praskal a syčel, jak se zahlodával do navhlého polena, plameny bíločervenožlutě plápolaly, a jiskry vířily vzhůru ke hvězdám, zavěšeným na nebi jako bohatý perlový náhrdelník.

„Dá si ještě někdo kousek medu z plástve?“ zeptal se Nick a zvedl do výšky truhlu se svým pokladem.

Trvalo to, než ji našel. Nejdřív s Julou pročesali celou zahradu, a zatímco se v kuchyni vybalovaly špekáčky, napichovala zelenina na špízy, připravoval bramborový salát, míchalo bylinkové máslo a krájely chleby, ti dva se mezi všema těma nohama motali a pokračovali v pátrání uvnitř. Nick do toho byl tak zabraný, že si vůbec nevšiml, jak jsou jeho vandrováním zmožené nohy čím dál unavenější a také zvrtnutý kotník o sobě dával neodbytněji vědět. Avšak zhruba ve chvíli, kdy Pepe jako vrchní

grilmistr naložil nad rozpálené uhlíky první várku špekáčků a klobásek, došly Nickovi síly a na chvíli si lehnul do postele.

Byl to jen *okamžiček*, přesněji řečeno zlomek vteřiny, protože sotva se zády dotkl matrace, v tu ránu vyskočil a odhrnul peřinu. A tam ležela. Stará, trochu ošuntělá plechová truhlička, a když ji Nick otevřel, naskytl se mu pohled na opravdové tekuté zlato uzamčené pod tenounkou voskovou zátkou a do nosu mu stoupla vůně medu. Právě tahle vůně se teď mísila k odérem ohně, hlíny a trávy, a Pepe, který seděl vedle Nicka na zahradním křesílku, si směle nabídl.

„No to si piš, kouskem opravdického medu nikdy nepohrdnu.“

„Hm, skutečně,“ podivil se pan Piel a úkosem se podíval na svého syna. „To vypadá na bohatou letní snůšku od pečlivě vypiplaných včel, ať už se to tady vzalo odkudkoliv...“

Agda šťouchla loktem do Felixe, s nímž seděli trochu stranou na chladné louce.

„Máš pravdu, tati,“ řekl chlapec nevzrušeně. Myslím, že musí být od těch nejlepších včelařů, co tu široko daleko jsou.“ Pak vstal, také zalovil v Nickově truhličce a vyndal z ní dva pečlivě ukrojené medové kousky, než se posadil zpátky k Agdě, tak natěsno, že se dotýkali pažemi.

„Děkuju.“ Agda si strčila kostku do pusy, vysávala z ní med a opatrně si opřela hlavu o Felixovo rameno.

„Poslyš, Agdo, s kým jsi to předtím telefonovala?“ zeptal se Klaus a v tu ránu už Agda zase seděla rovná jako svíčka nebo jako tradiční samurajka. „To byla máma?“

„Jo.“ Vyplivla vosk do dlaně. „Já... Všechno jsem jí řekla.“

„I o tom, že mi ta mimina rozcupovala Bastet?“ Julka ukázala na dvojčata, která tu mezi ní a Anjou Loiblovou spala na dece přitulená k sobě. „A taky že jsem teď nejmocnější čarodějkou na celém Havraním vrchu?“

„Jo. Všechno.“

Klaus si odkašlal. „A co na to všechno říkala?“

Agda myslela na mámu, na to, jak byla bez sebe, když poslouchala, co všechno se semlelo, a jak se postupně zase uklidňovala. „No, jak bych to jenom... Prý je ráda, že jsme už dost velcí na to, abychom takovouhle *sérii katastrof* přežili. Říkala jsem jí, že jsme to všechno zvládli jenom díky tomu, že jsme si celé prázdniny mohli dělat, co jsme chtěli, tati. A museli se o sebe sami postarat – a taky jeden o druhého. O tebe. Díky tomu jsme zase o něco silnější.“

„Nejsilnější!“ opravila sestru Julka.

„Navíc to byla zábava,“ ozval se Nick.

„A taky... krásné,“ přidala se Agda. „To jsem mámě taky říkala. Krásnější než cokoliv, co jsem zažila.“

Klaus se zadíval na svou starší dceru, která se, aniž by si to uvědomila, ponořila zpátky do svých myšlenek a zlehka se opřela o Felixovo rameno. „Stejně si nejsem

jistý, jestli mi vaše máma bude ještě někdy důvěřovat,“ zamumlal. „Nejspíš se o vás bude bát ještě víc než doted.“

Nato Julka vyskočila z deky se spícími dvojčaty. „Já jsem k ní přece vyslala to havraní kouzlo!“ vykřikla. „Aby věděla, že na sebe všichni dáváme pozor, že nás dobře hlídáš, tati. Že se o sebe postaráme, hezky jeden o druhého!“

„Aha.“ Klaus klouzal pohledem po plameny osvětlených tvářích všech, kteří toho dne stáli při něm. „Tak to kdyby věděla, pak už by bylo vážně všechno v nejlepším pořádku.“

Julka obešla ohniště, vylezla mu na klín a přitulila se k němu. „Už se mi po mamince stýská,“ oznámila. „Ale ty jsi taky můj miláček, tati. Jenom někdy trochu ztřeštěný.“

„Taky mi máma chybí,“ řekl Nick už v polospánku.

„Mně taky,“ řekla Agda, strčila si včelí vosk zpátky do pusy, přežvykovala a zasněně hleděla do plamenů, které jiskřily, tančily a nabíraly všech možných tvarů a podob, aby nám ještě jednou znovu převyprávěly, co se toho za celý dlouhý den stalo.

23.

LOUČENÍ

Přestože to byl příjemný pocit, mít maminku, po níž se člověku mohlo stýskat, v nadcházejících dnech Emmerichovic děti neměly příliš času si tenhle pocit vychutnat a nějak zvlášť intenzivně na Saskii myslet. Na Havraním vrchu už jim zbývalo jen zoufale málo dní, a čím víc se z nich snažili vyždímat, tím rychleji jim protékaly mezi prsty.

Sotva se Agda setkala v ranní rose na břehu jezera s Felixem a zatočila se před jeho okouzleným zrakem ve svých proužkovaných bikinách, předtím než se k nim přidají Paul, Fabian a Kristián a budou společně závodit v plavání, sotva Nick stačil vklouznout s několika čerstvými houskami od snídaně do staré kuchyně za Pepem, sotva Julka vyšla do zahrady, aby posbírala své (skrz naskrz živé,

nemumifikované) žáby a zkusila na nich nové kouzlo, už byl večer a odjezd se zase o kousek přiblížil.

„Tady je to snad začarované!“ zasténal Klaus předposledního večera u jídla se zkoumavým pohledem směrem k nejmladší dceři. Ta ovšem ani nehnula brvou a nedala na sobě znát, jestli s tímhle časovým kouzlem má, nebo nemá něco společného. „Teď, když konečně zase můžu chodit a dělat věci, které se na dovolené obvykle dělají, tak najednou není čas. Ale zítra určitě ještě něco podnikneme.“

„To nejde, my jsme chtěli jít s Felixem plavat!“ zvolala Agda. „Ještě jednou naposledy, tati, prosím, ano?“

„A já chtěl s Pepem do lesa,“ řekl Nick. „Jenom kousek, prostě kolik mi kotník dovolí. Pepe mi chce ukázat, že je to úplně normální les, tam dál nahoře, kolem těch dolů. Že není... začarovaný.“

„Ale on *je* začarovaný!“ namítla Julka. „Půjdu s vámi a dokážu ti to.“ Dost možná by se s Nickem začali hádat, kdo kdy a s kým smí, nebo nesmí vandrovat lesem, kdyby se do toho Klaus nevložil.

„Půjdeme všichni společně!“ Vstal od stolu a mávnul na Nicka. „Pojď, podíváme se, jestli už je Pepe zpátky, a probereme s ním podrobnosti. A nezapomeň pro něj vzít chleba a sýr. – A ty,“ otočil se k Agdě, „ty Felixovi napíšeš

zprávu a postaráš se o to, aby byl zítra ráno přesně v osm nastoupený k odchodu.“

Felix *byl* přesně v osm hodin nastoupený na Havraním vrchu. A nebyl sám – Klaus se postaral o to, aby všechny Emmerichovic děti i jejich host Pepe stáli u auta nejen v turistickém oblečení, ale již také vybavení věcmi na koupání, připravení popojet blíž k začátku turistického okruhu po podzemním dolu.

„Panenko skákavá, čeho se jeden vandrák nedočká,“ brumlal si Pepe, zatímco si Klaus ještě lámal hlavu tím, jak umístit na pět sedadel šest osob, přičemž dva nejmenší výletníci byli odkázaní na dětské podsedáky. Osoby číslo tři a čtyři (Agda a Felix) tedy musely sdílet jedno sedadlo a jeden bezpečnostní pás (a také tento fakt bez větších protestů přijaly). „Achab by se obracel v hrobě.“

„Řekl jste Achab – jako kapitán Achab v *Bílé velrybě*?“ zeptal se Klaus, když sám dosedl na sedadlo za volantem a Pepe se včetně ruksaku vmáčkl na sedadlo spolujezdce posunutě co nejvíc dopředu.

„No to bych řek', safraporte, aspoň že v knížkách ještě existují dobrodruzi. Zatímco našinec si najednou vozí zadek v autě a jezdí na rodinné výlety, krucinál!“

Klaus se na Pepeho zadíval a málem zapomněl, že chtěl nastartovat motor. Pak ale přece jen otočil klíčkem

v zapalování a vychutnal si sešlápnutí pedálu jako někdo, kdo řídí poprvé, a ještě nemá žádné zkušenosti s nevolnostmi v zatáčkách nebo silnicí ubíhající před očima tak, že uspává „Pochopil jsem správně, že máte rád dobrodružné knihy?“

Pepe poklepal na svou tornu zhruba v místech, kde měl obě své knížky. „Tak něco ke čtení s sebou našinec mít musí, když se toulá krajinou, aby aspoň na pár měsíců utekl před vlastní sestrou a spořádaným životem v Pasově. Než zase přijde zima a musí se vrátit zpátky do města a pracovat, aby mu neomrzly hnáty.“

„Chápu,“ řekl Klaus. A spokojeně dodal: „Mohl bych vám případně nabídnout i nějaké další knihy. Protože zase tolik se to, když je člověk otec a vyveze svoje tři děti do hor, od toho, co tam hledá tulák, tulák *Pepe*, zase tolik neliší. I když v takovém případě kolem sebe člověk může najednou mít víc lidí, než by čekal.“

Nick zíral na ceduli na kraji téměř zaplněného parkoviště, vítající návštěvníky historického důlního díla nápisem „Zdař bůh!“. Za ním byla vidět rozlehlá budova s expozicemi, kavárna a ještě dál obchod s upomínkovými předměty.

„Tak co?“ Felix ho dloubl do žeber. „Nemyslíš, že tady by někdo jakýkoliv poklad už dávno našel, kdyby nějaký existoval?“

Nick se začervenál. „Já bych samozřejmě nekopal v hlavních štolách,“ zamumlal. „To se přece rozumí samo sebou.“

„Takže bys hledal nějaký tajný vchod, který ještě nikdo před tebou neobjevil!“ dobíral si ho dál Felix. „Mám pravdu?“

Nick zrudnul ještě víc. Ani při nejlepší vůli nevěděl, co na to říct.

„Ale kuráž teda máš!“ prohlásil Felix. „A jestli chceš znát můj názor, já bych to na tvém místě udělal taky tak. Kdybych na to měl odvahu.“

Když tohle Nick slyšel, jeho ohnivě rudá tvář se rozzářila, v nohách mu začalo cukat a maličko a bohužel i trochu bolestivě si poskočil.

„Hlavně klid, chlapče,“ řekl Klaus. „Ten kotník dneska ještě budeš potřebovat. Teď se nejdřív vydáme dolů do hlubin a pak půjdeme do lesa.“

Tak to také udělali, tedy alespoň nakolik to fyzický stav otce rodu dovolil. Vybavení helmami a zástěrami se nechali vést úzkými podzemními chodbami do světa hluboko pod lesem, který vyprávěl své vlastní příběhy, a jen občas, to když Klaus s Nickem zahloubaní do svých vlastních myšlenek příliš zaostávali za zbytkem výpravy (dalo by se říci: zdržovali), je turistická průvodkyně zpražila skeptickým pohledem.

Také vandr, nad kterým převzal velení Pepe, tulák Pepe, nabral spíše obrysy krátké procházky.

„Hlavně, že vidíš, že to není žádný zlý čarovaný les,“ řekl Nickovi, když se šnečím tempem vlekli pěšinou a hra světla a stínů už na listí malovala předzvěst podzimu. „Ať ti na vaše prázdniny nezůstanou špatné vzpomínky.“

„Tohle je *hodný* kouzelný les,“ poznamenala Julka. „Protože se tady dějí věci, jaké se nikde jinde nedějí,“ a proti tomu nikdo nemohl nic namítnout.

„Dokonce ani ve Florencii nebo nějakém jiném velkém městě,“ řekla Agda a vsunula svou dlaň do Felixovy. „Jenom tady, v horách.“

„Tohle byly ty nejlepší prázdniny na světě!“ Nick se zadíval směrem k lesní chatě, která tichá a opuštěná stála u vedlejší cesty. „A ze všeho nejvíc ten den v lese. To bylo nejvíc nejlepší dobrodružství.“

„Nene, nejlepší bylo, když jsem našla Bastet,“ namítla Julka. „A úplně nejlepší, když jsem ji pohřbila a přiletěli ti havrani.“

Chvilku bylo ticho, jen ptáci jim z plna hrdla cvrlikali nad hlavami, jako by rodině Emmerichových chtěli zazpívat písničku na rozloučenou.

„A co vy?“ Pepe se otočil ke Klausovi, který se, zpocený a funící, belhal za svými dětmi. „Co bylo nejlepší podle vás?“

„To nejlepší,“ zafuněl Klaus a nasadil svůj filozofický výraz, „to nejlepší přichází vždycky až na konec.“

A možná že to nejlepší byl opravdu tenhle tichý večer u jezera. Večer, kdy si Klaus odepnul ortézu a opatrně se brodil chladnou vodou, jednu nohu opálenou, druhou sněhobílou. Večer, kdy se Julka ze všeho nejdřív ujistila, že mezi kamínky na břehu opravdu nesedí žádné žabky, které by mohly ohrozit nebezpečné lidské nohy. Večer, kdy Nick ještě jednou zašel k rákosí, aby Pepemu ukázal, kde chytil sumce, a kdy Agda s Felixem naposledy skočili z lávky do hloubky. Možná jim byl tenhle večer tak vzácný proto, že v sobě nesl všechno to, co se událo za uplynulé tři týdny. Protože to všechno splétal do klubka z příze událostí, ozářeného pozdně letním sluncem, které se teď sklánělo k obzoru a už zanedlouho se mělo schovat za špičkami jedlí.

„Tohle,“ zamumlala Agda, když zmizely i poslední paprsky a nad lesem se snesla modravý soumrak, „Tohle bylo ono. Naše dobrodružství na Havraním vrchu.“

„Teď už ale budeme muset jít,“ řekl Klaus. „Ještě nemáme vůbec nic zabalené!“

Felix vyslovil, na co všichni mysleli: „Ale přijedete zase, ne?“

Pohledy všech se obrátily ke Klausovi.

„No, jak bych to... To bude záležet na tom, jestli mi děti jejich máma ještě někdy znovu svěří na starost...“ Sklonil se, aby si zapnul ortézu. „Ale když jí vyličíme, jak úžasní lidé nás tady srdečně přivítali...“

„Určitě to dovolí.“ Agda se dlouze zadívala Felixovi do očí. „Musí!“

„Zítří se jí zeptáme,“ řekl Nick.

„Jo, zítra se jí zeptáme!“ souhlasila Julka. „Nebo ji příště prostě vezmeme s sebou.“ A zasněně se svým kouzelnickým pohledem zahleděla do dále, daleko před pole a lesy, přes vsi a města i hranice zemí, až ke své mamince, kterou už brzy bude moct zase pevně obejmout.

Stejně neúprosně jako slunce večer zapadlo, tak spolehlivě ráno zase vyšlo. Nejprve zbarvilo plechovou střechu domu do něžné oranžové, než vystoupalo výš a svítilo na chaotické pobíhání rodiny Emmerichových sem a tam mezi domovními dveřmi a štěrkovou cestou, když všichni nosili věci do auta. Svítilo i na staré dveře, v nichž stál Pepe, na zádech naložený těžký ruksak, zavřel je na petlici a zacvaknul visací zámek. Se spokojeným zamručením si prohlížel těžký klíč v dlani a vzpomínal na to, jak střemhlav utíkal pryč poté, co ho sundal z kroužku a na pozemek zabočilo auto. Tak chvatně, že zbývající svazek klíčů stihnul jen upustit na zem.

Jako by od té chvíle uplynula celá věčnost, ti lidé, kteří ho jen o vlasek nenačapali, pro něj tehdy byli cizí. To už teď ale neplatilo. Znal každou z těch čtyř osob, které teď byly zaneprázdněné nakládáním tašek a kufrů do zavazadlového prostoru, několik týdnů zpovzdálí svého úkrytu přihlížel jejich životu, a přitom si je oblíbil, zejména toho

malého brýlatého kluka s umolousaným obinadlem kolem kotníku. Ale Pepe byl pořád ještě tulák, tulák Pepe, a ze srdce nenáviděl loučení.

„Však než se rok s rokem sejde, zase se uvidíme, ty jeden blázne,“ zabručel, obešel zezadu dům a v nestřeženém okamžiku pověsil klíč na hřebík vedle nových dveří. Pak vyrazil kolem tří zpustle působících včelích úlů k lesu.

Byl to Nick, kdo tam klíč našel viset, když se ještě jednou od auta vrátil k domu, aby se se svým kamarádem rozloučil. „Pepe už je pryč!“ vykřikl pronikavě.

Klaus se přibelhal za ním, starý klíč, o němž si utvořil tolik chybných domněnek, si dlouho prohlížel, až nakonec přikývl. „No jo, vždyť víš,“ řekl, „i my budeme za chvíli pryč. Co by tady dělal?“

Nick vyhlížel do kopce, ale nikde Pepeho nezahlédl. „Myslíš, že tu zůstal takhle dlouho jen kvůli nám? Že by jinak odešel daleko dřív?“

„Copak už jsi někdy slyšel o tulákovi, co by dobrovolně tři týdny přespával na jedné půdě?“ řekl Klaus. „Střechu nad hlavou najdeš v jakékoliv stodole. Musel k tomu mít ještě nějaký jiný důvod, ten tvůj tulák.“

Agda se k nim přitočila. „Přesně,“ řekla a přejela prstem po hrubém zdivu domu, jako by to byla tvář milované osoby, snad jednoho bavorského kluka s účesem jako

podle hrnce a s ponožkami v sandálech, než vytáhla telefon, prohlédla si Samařino selfičko z letiště v Antalyi a napsala: *Včera večer jsem si přála, abychom tu mohli zůstat navždycky. Ale to je blbost. Protože bys mi tu chyběla ty. A ostatní. A samozřejmě máma. A taky nutně zase potřebuju začít chodit na tréninky wing tsun, jinak ze mě už brzy žádá Agda se smrtícími spáry nebude... Ale ze všeho nejvíc se těším, až se uvidíme a ty mi konečně povyprávíš o tom klukovi od Salda Gölü, jasné? Už se těším!*

„Nemůžeme už konečně jet?“ ozvala se Julka od auta. Ještě jednou navštívila Bastetin hrobeček, pak se rozloučila se svými žabkami a neviděla důvod, proč se tu dál zdržovat. „Chci hrát hry na tvém telefonu a cpát se zelenými gumovými žabkami, tati! A pak už chci k mamince!“

„Hned pojedeme,“ odpověděl Klaus a přimhouřil oči do dvou úzkých škvírek. „Ale mám pocit, že je tu ještě někdo, kdo by se s námi chtěl rozloučit.“ Ukázal dolů z kopce, kde úplně na konci asfaltové silnice funěl k Havranímu vrchu kombík.

„A já si vždycky myslela, že nás nemůže vystát,“ řekla Agda.

„Tak to bylo tedy něco!“ pronesla paní Kleinová poté, co pečlivě prošla celým domem (nejprve zkontrolovala temný starý trakt, kde se zamyšleně zastavila u lučního kvítí

rozloženého na pekáči před starým krbem, a papírku s nápisem *NECHAT TADY, DOKUD SE NEVRÁTÍME!*, posléze novou částí budovy, kde uklidila zpátky na okenní parapet duhově barevný masážní míček, který zůstal ležet zapomenutý na podlaze obývacího pokoje). Pak pečlivě zamkla dveře do domu, a nakonec zavřela všechny okenice. „Měšťáci! Co by od takových vůbec člověk čekal?“

Paní Kleinová zavrtěla hlavou, na rty se jí však vkradl úsměv a usadil se tam. Pokusila se ho setrást, ale on se namísto toho ještě víc roztáhl, roztáhl se jí od ucha k uchu, do úsměvu, který se pro správkyni v košili s rukávy vyhrnutými až k bicepsům vážně nehodí. A tak se rozhodla to raději rozchodit po zahradě a počkat, až jí koutky zase povolí.

Luční kobylinky uskakovaly před jejími kroky do stran, když si to namířila ke kamenné vaně, z níž vylovila ošklivý kus igelitu, a pokračovala dál k jen velmi nahrubo uklizenému ohništi. Paní Kleinová se sklonila a větví zloženou nejspíš při bouřce shrnula popel na hromádku. Vzhledem k tomu, že se i pak tak trapně usmívala, pokračovala dál k rybníku a chvíli pozorovala vážky předvádějící v dopoledním slunci svůj třpytivý lov. Vyhlížela také užovky, ty se ale neukázaly, až si paní Kleinová nakonec musela přiznat, že je marné čekat, až tenhle úsměv opadne, zatímco na ni dole ve vsi čekají další povinnosti. Koneckonců, nemůže strávit na Havraním vrchu celou věčnost.

„To teda bylo něco,“ zabručela ještě jednou a vyškubla si chlup na bradě. Pak se naposledy podívala na dům, který za zavřenými okenicemi vypadal, jako by se pohroužil do hlubokého spánku, odpochovala – úsměv neúsměv – ke svému kombíku a krátce nato už uháněla dolů po štěrkové cestě, až kamínky odletovaly od kol.

Reklama?

NIKOLA HUPPERTZ

POKLAD NA HAVRANÍM VRCHU

Z německého originálu *Unser Sommer am See* vydaného
nakladatelstvím Thienemann ve Stuttgartu roku 2022
přeložila Barbora Špundová

Vydalo nakladatelství Albatros v Praze roku 2025
ve společnosti Albatros Media a. s.

se sídlem 5. května 22, Praha 4,

číslo publikace 45 862

Ilustrace na obálce Elsa Klever

Grafická úprava a sazba Jan Kafka

Redigovala Tereza Nekorancová

Odpovědná redaktorka Lucie Hášová Truhelková

Technická redaktorka Irena Tatíčková

Vytiskl xxxxxx

1. vydání

Pro čtenáře od 9 let

www.albatros.cz

info@albatrosmedia.cz

e-shop: www.albatrosmedia.cz

www.facebook.com/albatrosnakladatelstvi

Vytěžování textu či dat z této publikace
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je zakázáno.

Cena uvedená výrobcem představuje
nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

